John Fowles

MANTISA

Coperta: DAN STANCIU

JOHN FOWLES *MANTISSA*

JOHN FOWLES

Mantisa

În româneşte de Angela JIANU

Postfaţă de Mihaela ANGHELESCU IRIMIA

Editura UNIVERS Bucureşti, 1995

Editura UNIVERS vă propune seria „JOHN FOWLES” din care au apărut:

MAGICIANUL TURNUL DE ABANOS COLECŢIONARUL IUBITA LOCOTENENTULUI FRANCEZ DANIEL MARTIN

şi vor apărea în continuare:

OMIDA ARISTOS

ISBN 973-34-0323-7

Aşadar, examinând cu atenţie ceea ce sunt, şi văzând că pot pretinde că nu am trup, că lumea exterioară nu există şi că eu nu sunt nicăieri; dar că, în ciuda acestui lucru, nu pot pretinde că nu exist; că, dimpotrivă, din chiar faptul că mă pot îndoi de realitatea celorlalte lucruri decurge în mod clar şi neîndoios că exist; în schimb, dacă încetez să cuget, nu mai am niciun motiv să cred că aş mai putea exista – toate acestea m-au convins că sunt o fiinţă a cărei esenţă sau natură în întregimea ei este gândire, o fiinţă care nu depinde nici de un loc anume, nici de alte lucruri materiale pentru a exista. Astfel încât acest „eu”, adică spiritul prin care sunt ceea ce sunt, este în întregime distinct de trup, este chiar mai uşor de cunoscut decât trupul, ba mai mult, nu încetează a fi ceea ce este, chiar dacă trupul însuşi nu ar exista.

RENE DESCARTES, Discurs asupra metodei

SYLVIA: Să fim serioşi acum. Stă scris în stele că mă voi căsători cu un bărbat distins, şi nu am de gând să mă mulţumesc cu mai puţin.

DORANTE: Dacă aş fi eu acela, m-aş simţi ameninţat şi mi-ar fi teamă să nu cumva să ţi se adeverească horoscopul. În privinţa astrologiei, sunt un necredincios... dar cred din adâncul sufletului în chipul tău.

SYLVIA (*aparte*): Cât e de pisălog! (*Către D.*) Vrei să-ncetezi odată? Ce importanţă are pentru tine dacă destinul meu te-a eliminat?

DORANTE: Bine, dar destinul tău n-a hotărât că nu mă voi îndrăgosti de tine.

SYLVIA: Nu, dar a prezis că nu-ţi va folosi la nimic, şi pot să-ţi spun c-a avut dreptate. Eşti în stare să mai vorbeşti şi despre altceva în afară de dragoste?

DORANTE: Da, începând din clipa în care vei înceta să-mi inspiri dragoste.

SYLVIA: Bine, dar e revoltător, simt că-mi sare ţandăra acuşi. Te rog, o dată pentru totdeauna, încetează de a mai fi îndrăgostit de mine!

DORANTE: Numai dacă şi tu încetezi.

MARIVAUX, **Jocul dragostei şi al întâmplării**

I

Erau, în general, reprezentate în chip de fecioare, tinere, frumoase şi sfioase.

Îndrăgeau singurătatea şi apăreau, de obicei, în veşminte deosebite, potrivit cu artele şi ştiinţele peste care stăpâneau.

LEMPRIERE, ***Dicţionarul***, articolul ***Musae***

Era conştient de pâcla luminoasă şi nesfârşită, de parcă ar fi plutit, privind în jos, ca un zeu – alfa şi omega – peste o mare de abur. Încântarea îi scăzu însă când, după un răstimp imprecis ca durată, plin de murmure şi de umbre periferice, impresia de spaţiu nemărginit, de imperiu fără hotar, s-a redus la ceva mult mai restrâns şi oarecum neîncăpător. Din acea clipă, cu fulgerătoarea fatalitate a unei căderi, murmurele s-au închegat în voci, umbrele în chipuri. Ca într-un film obscur, vorbit într-o limbă străină, nimic nu era familiar: nici limba, nici exterioarele, nici actorii. Imagini şi cuvinte începură să înoate, aici amestecându-se pentru o clipă, acolo separându-se, precum amoebele de baltă; o activitate intensă, era evident, dar fără scop. Toate aceste colocaţii de forme şi senzaţii, aceste asociaţii de morfeme şi foneme, reveneau precum formulele de algebră, fixate în memorie demult, în anii de şcoală, dar la ce se aplicau aceste formule, de ce existau, uitase cu desăvârşire. Era conştient, asta era evident; dar îi lipsea pronumele, ceea ce distinge o persoană de alta; şi îi lipsea timpul, ceea ce distinge prezentul de trecut şi de viitor.

O vreme, acestui sentiment de impersonalitate i s-a asociat o senzaţie plăcută de superioritate, senzaţia de a fi ajuns cumva deasupra gloatei. Dar chiar şi aceasta a fost repede şi brutal alungată de neînduplecatul demon al realităţii. Un fel de tumbă mentală l-a dus la concluzia inevitabilă că, departe de a pluti maiestuos prin stratosferă, purtat parcă pe un aşternut de pentametri iambici, în realitate zăcea în pat, culcat pe spate. Deasupra capului avea o lampă de perete, un panou simplu, dreptunghiular, din material plastic alb, opac. Lumină. Noapte. O încăpere mică, cenuşie, un gri pal, ca aripile unui pescăruş. Limb etern, dar cel puţin era fără întâmplări, un nimic tolerabil. Dacă nu ar fi fost cele două femei, privind cu luare aminte în jos, spre el.

Pentru că era ţinta unor inexplicabile reproşuri din partea siluetei mai apropiate şi mai insistente, mai făcu o deducţie, fără voie: dintr-un motiv oarecare, se afla în centrul atenţiei, era, deci, un fel de „eu”. Chipul îi zâmbi, aplecându-se spre el cu un amestec de solicitudine şi scepticism, de grijă cu o tuşă de suspiciune, poate involuntară: „se preface bolnav”.

— Dragule?

Cu o nouă străfulgerare de intuiţie reductivă, dureros de rapidă, realiză nu numai că are un „eu”, dar şi că este un „eu” masculin. Probabil că de aici venea sentimentul violent de inferioritate, neputinţă şi neghiobie. El – adică „eul” care era el, de fapt – privi cum gura alunecă în jos, aterizându-i, ca un paraşutist, pe frunte.

Atingere şi parfum, înseamnă că nu e nici film, nici vis. Acum chipul plana deasupra lui. Cuvinte şoptite ieşeau din orificiul roşu:

— Dragule, mă recunoşti?

El se uită lung.

— Eu sunt, Claire.

Nu era deloc clar.

— Soţia ta, dragule. Îţi aminteşti?

— Soţie?

Era lucrul cel mai straniu şi mai alarmant din câte se petrecuseră până atunci: să ştii că ai vorbit, dar asta numai din pricina proximităţii sursei de zgomot. Ochii aceia căprui sugerau înfiorătoare abisuri de infidelitate conjugală, încercă să asocieze cuvântul acela cu persoana, apoi persoana cu sinele: eşec. În cele din urmă, îşi întoarse privirea spre femeia care stătea ceva mai departe, de cealaltă parte a patului – şi ea zâmbea, dar profesional şi indiferent. Această persoană, cu mâinile în buzunar şi cu un aer de observator pedant, purta un halat alb medical. Şi iată că şi gura ei începu să dea naştere la cuvinte:

— Puteţi să-mi spuneţi cum vă cheamă?

Desigur. Numele! Niciun nume. Nici trecut, nici „de când”, nici „când”. Pricepu abisul şi, aproape simultan, faptul că e iremediabil. Se încordă cu disperare, ca un om în cădere, dar orice încerca să atingă sau să apuce nu era acolo. Se agăţă de privirile femeii în halat alb, brusc şi profund înspăimântat. Ea făcu vreo doi paşi spre el.

— Sunt medic. Şi soţia dumneavoastră e aici. Vă rog să vă uitaţi la ea. Vă aduceţi aminte de ea? Aţi mai văzut-o vreodată? Vă amintiţi ceva în legătură cu ea?

Se uită spre ea. Era un fel de aşteptare în expresia de pe chipul soţiei, şi în acelaşi timp suferinţă, ba chiar enervare, ca şi cum s-ar fi simţit ofensată atât de stupiditatea procedeului, cât şi de privirea lui mută. Părea nervoasă şi obosită şi era prea fardată, ca şi cum şi-ar fi pus o mască pentru a-şi înăbuşi un strigăt. În plus, îi cerea ceva de care el se simţea incapabil.

Gura ei se porni să enunţe tot felul de nume, nume de oameni, nume de străzi, nume de locuri, expresii dislocate. Pe unele le repeta. Cuvintele, poate, le mai auzise; dar nu-şi dădea seama nici la ce ar fi trebuit să trimită, nici de ce sunau tot mai mult a acuzaţii pentru crimele pe care, chipurile, le-ar fi comis. Într-un târziu, clătină din cap. Ar fi vrut să închidă ochii, să fie linişte ca să poată re-uita, să se contopească din nou cu pagina albă a somnului şi a neaducerii aminte. Femeia se aplecă şi mai aproape deasupra lui, studiindu-l.

— Dragule, te rog, încearcă. Te rog, pentru mine, da?

Aşteptă câteva secunde, apoi îşi ridică privirile.

— Mi-e teamă că e zadarnic.

La rândul ei, doctoriţa se aplecă deasupra lui. Îi simţi degetele deschizându-i cu grijă pleoapele pentru a-i examina pupilele. Îi zâmbea ca un copil.

— Vă aflaţi într-o cameră de spital. Sunteţi în siguranţă.

— Spital?

— Ştiţi ce-i aceea un spital?

— Accident.

— Pană de curent.

O străfulgerare îi lumină ochii negri: puţin umor, ca un pai aruncat cu îndurare unui om care se îneacă.

— Dar vă băgăm noi în priză repede.

— Nu-mi amintesc cine...

— Da, ştim.

Cealaltă femeie spuse:

— Miles?

— Ce „miles”?

— E numele tău. Aşa te cheamă, Miles, dragul meu. Miles Green.

O fluturare imperceptibilă de obiect străin, aripi de liliac în amurg, stinsă înainte chiar de a fi percepută.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, dragule. Nimic incurabil.

El ştiacă nu-i adevărat; şi că ea ştie că el ştie. Avea, în general, un aer mult prea atoateştiutor.

— Tu cine eşti?

— Claire. Soţia ta.

Repetă numele, pe un ton întrebător, de parcă ar fi început şi ea să aibă îndoieli. El îşi întoarse privirile dinspre ea spre tavan. Era un tavan bizar, dar nu avea un efect liniştitor: de culoarea penelor de pescăruş, da, de pescăruş, doar văzuse pescăruşi; uşor boltit şi parcă matlasat, căci era împărţit în careuri bombate, fiecare cu câte un nasture gri, învelit în stofă, la mijloc. Era efectul pe care l-ar fi putut produce şiruri nesfârşite de muşuroaie de cârtiţă sau de furnici, miniaturale, de forme perfect regulate şi toate cu vârful în jos. În tăcerea care se lăsase, de undeva venea insistent un zgomot, tic-tacul, până atunci neauzit, al unui ceasornic. Doctoriţa se aplecă deasupra lui.

— Uitaţi-vă în ochii mei; de ce culoare sunt?

— Căprui închis.

— Părul?

— Negru.

— Tenul?

— Palid. Neted.

— Ce vârstă îmi daţi?

O privi lung.

— Hai, încercaţi să ghiciţi.

— Douăzeci şi şapte, şi opt.

— Bun.

Îi zâmbi încurajator, apoi continuă, grăbit, pe acelaşi ton neutru:

— *Mai departe*. *Cine a scris* Documentele Clubului Pickwickl

— Dickens.

— Visul unei nopţi de vară?

O privi iarăşi lung.

— Nu vă amintiţi?

— Vară.

— Aşa. Cine?

— Shakespeare.

— Vă aduceţi aminte de vreun personaj?

— Bottom.

Apoi adăugă:

— Titania.

— De ce acestea două în mod special?

— Dumnezeu ştie.

— Când aţi văzut ultima dată piesa pe scenă?, închise ochii, se gândi, apoi îi deschise, dând din cap.

— N-are importanţă. Acum – cât fac opt ori opt?

— Şaizeci şi patru.

— Treizeci minus nouăsprezece?

— Unsprezece.

— Bun. Nota zece.

Doctoriţa se îndreptă din şale. Ar fi vrut să-i spună că răspunsurile îi veniseră de nicăieri, că faptul de a fi răspuns în mod inexplicabil corect nu făcea decât să-i agraveze incapacitatea de a înţelege. Făcu o slabă încercare de a se ridica din pat,

dar ceva îl împiedica: poate cuvertura bine strânsă în jurul lui, sau o diminuare a voinţei, ca în coşmaruri când între dorinţa de a te mişca şi mişcarea propriu-zisă intervine un răstimp de câteva veşnicii.

— Staţi liniştit, domnule Green. Sunteţi încă sub efectul sedativelor.

Neliniştea aceea ascunsă creştea. Totuşi, simţea că poate avea încredere în privirea atentă şi pătrunzătoare a acelor ochi negri. Citea în ei ironia mută a unei vechi prietene – perfect detaşată acum, dar nutrind încă umbra unui interes afectuos. Cealaltă femeie îl bătu uşurel pe umăr, cerând partea ce i se cuvenea din atenţia bărbatului.

— Trebuie să avem răbdare. Doar câteva zile.

Fără nici-o tragere de inimă, îşi mută privirile către ea; acel „avem” nu-i inspira decât dorinţa de a fi dezagreabil.

— Nu te cunosc.

Ea pufni în râs, o mică rafală în surdină, de parcă ar fi fost un lucru foarte amuzant şi de parcă atitudinea lui ar fi fost de-a dreptul ridicolă.

— Ba cred că mă cunoşti, dragul meu. Doar mă vezi aproape în fiecare zi de zece ani încoace. Suntem căsătoriţi. Avem şi copii. Nu se poate să nu-ţi aduci aminte.

— Nu-mi aduc aminte de nimic.

Ea inspiră adânc şi clătină din cap, aruncând o privire doctoriţei care, simţea el, sub masca grijii medicale, îi împărtăşea repulsia crescândă pentru nuanţa aceea de reproş, de imperativ moral. Femeia aceea era prea dornică să-şi stabilească dreptul de proprietate asupra lui; trebuie mai întâi să ştii cine eşti ca să fii dispus să devii proprietatea cuiva. Simţea o dorinţă copleşitoare de a fi inviolabil: n-o putea împiedica să-l trateze ca pe un obiect, dar în niciun caz nu era un căţeluş care făcea frumos când voia ea. Mai bine să reintre în nimicul dinainte, în acel limb de linişte cenuşie, ticăitoare. Îşi lăsă pleoapele să cadă, dar aproape numaidecât auzi iar vocea doctoriţei.

— Aş vrea să încep tratamentul preliminar chiar acum, doamnă Green.

— Da, sigur.

Surprinse faţa-de-nevastă aruncând un zâmbet plin de subînţelesuri pe deasupra patului, aşa, ca între femei.

— E o adevărată uşurare să ştiu că se află pe mâini aşa de bune.

Tăcu, apoi adăugă:

— Mă anunţaţi imediat dacă...

— Imediat, fiţi fără grijă. Dezorientarea asta e absolut normală la început.

Femeia, pretinsa lui nevastă, se uită în jos la el, încă neconvinsă, cu o privire tacit acuzatoare. Îşi dădea seama, dar cu iritare, nicidecum cu simpatie, că e nervoasă şi încurcată, neavând nici-o reţetă pentru astfel de situaţii.

— Vin să te văd şi mâine, Miles.

El tăcea.

— Te rog, încearcă s-o ajuţi pe doamna doctor. Totul o să fie bine până la urmă. Copiilor le e dor de tine.

Şi făcu o ultimă încercare:

— Jane? Tom? David?

Vocea îi era aproape rugătoare, de parcă ar fi vorbit despre nişte note de plată încă neachitate – extravaganţe de demult – şi nu despre nişte copii. Respirând precipitat, se aplecă şi-i dădu un sărut scurt pe gură. „Aici îmi înfig steagul. Acest teritoriu îmi aparţine."

Nu se uită după ea cum iese, ci rămase privind în tavan, cu braţele de-a lungul trupului sub cuvertură. Cele două femei se opriseră în uşă, vorbind în şoaptă, nevăzute Sedative, pană de curent. Anestezie. Operaţie. Îşi mişcă picioarele, pipăindu-şi coapsele. Piele goală. Pipăi mai sus.

Piele goală. Se auzi o uşă închizându-se şi doctoriţa era din nou lângă el. Se întinse şi apăsă pe butonul unei sonerii, apoi îl privi o clipă cercetător.

— Trebuie să înţelegi că şi pentru ei e un şoc. Oamenii nu-şi dau seama în ce măsură faptul de a fi recunoscuţi de ceilalţi este pentru ei o dovadă că există. Când ajung în asemenea situaţii, îi apucă frica. Se simt în nesiguranţă. Am dreptate?

— N-am nimic pe mine.

Ea zâmbi, uşor amuzată de acest *non sequitur*, sau poate mai degrabă de faptul că pierderea veşmintelor putea fi un şoc mai grav decât pierderea memoriei.

— Da' nici n-aveţi nevoie de nimic. E foarte cald aici. Chiar prea cald.

Îi arătă halatul alb cu care era îmbrăcată.

— N-am nimic pe dedesubt. Au pus termostatul atât de sus, că ne plângem cu toţii de căldură. Şi n-avem nici ferestre.

Tăcu, apoi îl întrebă:

— Ştiţi ce-i aia un termostat?

— Oarecum.

Ridicându-şi puţin capul, privi pentru prima dată în jurul lui. Într-adevăr, nu erau ferestre, iar mobilierul era foarte sumar: doar o măsuţă şi un scaun în colţul din stânga al camerei. Pereţii erau gri, capitonaţi ca şi tavanul boltit. Chiar şi uşa din faţa lui era capitonată. Numai podeaua fusese cruţată, parcă din intenţia de a

înviora puţin monotonia din jur: era acoperită cu o mochetă de un roz stins, ca pielea, nuanţa pe care odinioară pictorii o numeau roz vechi. Izolare, încăpere capitonată, închisoare: legătura îi scăpa, dar căuta privirea doctoriţei, care ghici, probabil, ceea ce el nu putea exprima în cuvinte.

— Ca să fie linişte. Ultima modă: izolare acustică. O să vă mutăm îndată ce vă veţi simţi mai bine.

— Ceas.

— Da.

I-l arătă. Era atârnat pe peretele din spatele lui, aproape de colţul din stânga: un ceas cu cuc elveţian, înfiorător de împopoţonat, cu un pinion alpin şi o mică armată de siluete obscure, ţărani, vaci, buciume, flori-de-colţ şi Dumnezeu mai ştie ce altceva, încrustate pe fiecare petec disponibil de lemn maroniu.

— Ne-a fost lăsat de un pacient. Un domn irlandez. Ne-am gândit că umanizează puţin atmosfera.

— E groaznic.

— N-o să vă deranjeze. I-am deconectat soneria. Nu mai face cu-cu.

El rămase cu ochii pironiţi la ceasornicul acela hidos. Faţada aceea demenţial de încărcată, de care atârnau intestinele lanţurilor şi greutăţilor, îl tulbura, căci reprezenta ceva ce îl înspăimânta, nu ştia nici el ce; era o anomalie, un, memento absurd a tot ceea ce uitase.

— Şi s-a făcut bine?

— Era un caz complicat, aş zice.

Se întoarse s-o privească.

— Nu s-a făcut bine?

— O să vă povestesc când vă veţi simţi mai bine.

El rumega puţin această declaraţie.

— Să nu-mi spuneţi că asta e o...

— Ce anume?

— La nebuni?

— Dumnezeule, nu. Sunteţi tot atât de sănătos la minte ca şi mine, poate chiar mai sănătos.

Se aşezase pe marginea patului, cu braţele încrucişate la piept şi uşor întoarsă spre el, aşteptând ca cineva să răspundă la apelul soneriei, în buzunarul halatului avea prinse două pixuri şi un termometru. Părul negru îi era strâns auster la ceafă şi, deşi era nefardată, chipul ei avea un fel de eleganţă clasică, ceva mediteranean. Avea o piele foarte luminoasă, dar era o paloare caldă, poate avea

sânge italian; nu că nu ar fi avut maniere englezeşti perfecte, rezultat evident al unei bune educaţii, primite poate într-o familie distinsă. Era genul de fată inteligentă care preferase o meserie serioasă unei vieţi tihnite. Se întrebă dacă nu cumva ar fi putut fi evreică, vlăstarul uneia din acele familii aristocratice care îmbinaseră întotdeauna avuţia cu erudiţia şi cu munca în slujba comunităţii. Apoi se întrebă cum de mai e în stare să se întrebe atâta. Ea întinse mâna şi-l bătu uşurel pe braţ ca să-l liniştească.

— O să vă înzdrăveniţi. Am văzut cazuri şi mai rele.

— Parc-am dat în mintea copiilor.

— Ştiu. E posibil ca tratamentul să nu aibă efect imediat. Trebuie să avem răbdare amândoi.

Zâmbindu-i, se ridică, apăsă iar pe sonerie, apoi îşi reluă locul pe pat.

— Unde suntem?

— La Central.

Îl privea cu atenţie. El făcu din cap că nu ştie. Ea se uită în jos, fără să spună nimic, apoi îi aruncă una din privirile ei grăbite şi întrebătoare.

— Treaba mea e să vă pun memoria la loc în funcţiune. Ia căutaţi puţin. Toată lumea cunoaşte Centralul.

El căuta, dar avea sentimentul ciudat că e o pierdere de vreme şi, în acelaşi timp, că ar fi mai înţelept să nu încerce. În fond, în afară de şocul de la început, nu era chiar aşa dezagreabil să se simtă total rupt de ceea ce era sau de ceea ce ar fi putut fi; să nu fie nevoit să facă nimic, să se simtă eliberat de o povară a cărei natură o uitase, dar pe care o deducea din însăşi absenţa ei – o greutate niciodată percepută, dar iată că spinarea lui mentală se simţea uşurată. Mai presus de orice altceva, era liniştea pe care o resimţea la gândul că se află în mâinile şi în grija acestei tinere femei calme şi competente. Un bust şi un gât delicat se iveau din decolteul discret al halatului alb.

— Aş vrea să-mi văd faţa.

— Deocamdată eu sunt oglinda dumneavoastră.

El o privi, dar nu văzu nimic distinct.

— Am avut un accident?

Ea îşi luă un aer grav.

— Mi-e teamă că da. V-aţi transformat în broască râioasă.

Treptat, ceva în privirea ei îi dădu să înţeleagă că glumeşte ca să-i alunge temerile. Zâmbi obosit.

— Aşa mai merge, spuse ea.

— Ştiţi cine... ce eram înainte?

— „Cine sunt”

— Da, „sunt”.

— Da.

El aştepta continuarea, dar ea îl privea în tăcere: alt test.

— Nu vreţi să-mi spuneţi.

— Păi, o să-mi spuneţi dumneavoastră. Curând.

El tăcu o vreme.

— Presupun că sunteţi...

— Ce anume?

— Cum să spun... canapele...

— Psihiatru?

— Aşa.

— Sunt neurolog. Disfuncţii ale creierului. Specialitatea mnemonologie.

— Asta ce-i?

— Cum funcţionează memoria.

— Sau cum nu funcţionează.

— Uneori. Temporar.

Părul îi era prins la ceafă cu o panglică de batic, singura tuşă feminină din vestimentaţia ei. Cele două capete ale baticului aveau un imprimeu cu mici trandafiri alternând cu frunze eliptice, negru pe alb.

— Nu ştiu cum vă cheamă.

Aşezată cum era pe marginea patului, se întoarse spre el, strecurându-şi arătătorul sub reverul stâng al halatului. Acolo era prinsă o mică insignă de plastic cu numele: Dr. A. DELFIE. Apoi, ca şi cum dezvăluirea acelui mărunt detaliu birocratic privitor la persoana ei ar fi fost un gest ce ieşea din cadrul strict clinic, se ridică de pe pat.

— Pe unde-o fi umblând sora?

Se îndreptă spre uşă, o deschise şi privi În jur; după toate aparenţele, în zadar, căci, întorcându-se lângă patul bolnavului, apăsă iar pe sonerie, de data asta lung şi insistent. Se uită în jos spre el, cu buzele strânse, ca pentru a-i da să înţeleagă că nu el e de vină pentru iritarea ei.

— De când sunt aici?

— Doar de câteva pagini.

— Pagini?

Ea îşi încrucişă braţele la piept şi în privirea ei cercetătoare se citea aceeaşi umbră interogativă.

— Dar cum ar fi trebuit să spun?

— Zile?

Ea îi zâmbi ceva mai deschis.

— Bun.

— De ce-aţi spus pagini?

— Suferiţi de o pierdere a identităţii, domnule Green. Sunt nevoită să verific cum staţi cu simţul realităţii în general. Pare să fie în regulă.

— Parcă mi-aş fi pierdut bagajele.

— Mai bine bagajele decât capul, cum se spune.

El se uită fix în tavan, luptându-se din răsputeri să-şi recucerească un trecut, un loc, un scop.

— Cred că încerc să fug de ceva.

— Poate. În fond, de-asta suntem aici. Ca să vă ajutăm să faceţi săpături şi să vă regăsiţi trecutul.

Îi atinse umărul gol.

— Dar acum v-aş ruga să nu vă mai faceţi griji. Relaxaţi-vă.

Doctoriţa se îndreptă din nou spre uşă. Dincolo nu se zărea nimic, era o stranie întunecime. El rămăsese cu privirea pierdută în tavanul boltit şi capitonat, cu pădurea aceea de mici păstăi suspendate, fiecare cu câte un nasture în vârf. În ciuda culorii cenuşii, semănau cu nişte sâni, rânduri-rânduri de sâni feciorelnici, un baldachin de muguri cu sfârc. Ar fi vrut să-i spună şi doctoriţei, dar ea rămăsese în prag, aşteptând, şi apoi, intuiţia îi sugera că nu-i putea spune aşa ceva unei doctoriţe. Era ceva prea personal, prea fantezist, şi putea s-o jignească.

Într-un târziu, doctoriţa se întoarse. Cineva intră repede în urma ei: era o tânără soră de origine antileză, bonetă albă, faţă cafenie şi uniformă apretată, alb cu albastru. Într-o mână ţinea un cilindru roşu: un sul de muşama. Îşi rostogoli albul ochilor către doctoriţă:

— A venit surioara. Ca să mai schimbămpuţin.

Doctoriţa dădu din cap cu resemnare, apoi se uită spre el şi-i spuse:

— Dânsa era sora Cory.

— E o plăcere să vă avem printre noi, domnule Green.

El îi răspunse cu o strâmbătură jenată:

— Scuze.

— Fără scuze. Altfel primiţi bătaie.

Drăguţă fată, umor, severitate jovială.

Printr-o rară coincidenţă a genelor rasiale – altfel, foarte diferite, fireşte – avea ochii de aceeaşi culoare cu ai doctoriţei.

— Închide uşa, te rog, soră. Vreau să încep tratamentul preliminar.

— Desigur.

Doctoriţa Delfie îşi încrucişă iar braţele, poză pentru care avea în mod evident o adevărată predilecţie. Privirea pe care o cobora spre el păru pentru o clipă cercetător-gânditoare, de parcă nu s-ar fi putut hotărî asupra tratamentului; de parcă n-ar fi văzut în el o persoană, ci o problemă. Dar apoi îi aruncă un zâmbet scurt.

— Nu doare. Mulţi pacienţi găsesc tratamentul preliminar plăcut şi relaxant.

Se uită spre soră, care se apropiase de cealaltă latură a patului.

— Gata?

Se aplecară amândouă şi, cu îndemânarea obişnuinţei, ridicară uşor salteaua, întâi pe o parte, apoi pe cealaltă. Cuvertura, astfel eliberată, fu împăturită într-o succesiune de mişcări rapide până către picioarele patului. El încercă să se ridice în capul oaselor. Dar, dintr-un pas, cele două femei fură în spatele lui împingându-l cu blândă fermitate înapoi în pat.

Doctoriţa Delfie îi spuse:

— Staţi liniştit. Exact aşa cum sunteţi acum.

Vorbea calm, dar mult mai grăbit decât înainte. Îi ghicise şi jena.

— Omule, sunt doctoriţă, ea e infirmieră. Toată ziua avem sub ochi trupuri goale de bărbaţi.

— Da.

Apoi adăugă:

— Scuze.

— Aşa, acum o să punem o muşama sub dumneavoastră. Întoarceţi-vă spre mine.

El se întoarse şi simţi cum sora îi lipeşte muşamaua de spinare.

— Aşa, acum pe partea cealaltă. Acum treceţi deasupra muşamalei. Aşa. Bun. Pe spate iar.

El se uita fix la tavanul capitonat. Cele două femei netezeau bine muşamaua sub el.

— Acum ridicaţi braţele şi duceţi mâinile la ceafă. Chiar aşa. Bun. Acum închideţi ochii. Aş vrea să vă relaxaţi. Vă aflaţi în spitalul cu cele mai bune statistici

din Europa pentru tratamentul bolii de care suferiţi. Nu mai sunteţi pierdut, sunteţi deja în curs de vindecare. Relaxaţi-vă toţimuşchii. Şi mintea. Totul o să fie bine.

Urmă o pauză.

— Acum o să verificăm câteva reacţii nervoase. Trebuie să staţi foarte liniştit.

— Da.

Îşi ţinea ochii închişi, docil. Au urmat câteva clipe de tăcere – numai ceasul ticăia – după care doctoriţa spuse:

— Gata, soră.

Două mâini îi atinseră uşurel braţele îndoite pe pernă, coborând apoi spre subraţ şi mai jos, pe cele două laturi ale corpului; i se opriră pe şolduri, apăsând.

— E bine, domnule Green? Am mâinile suficient de calde?

— Da, mulţumesc.

Sora îşi retrase mâinile, dar numai pentru o clipă. Una din ele îi ridică cu grijă penisul moale, îl aşeză la loc şi se opri deasupra lui, în vreme ce degetele celeilalte mâini îi cuprinseră testiculele, masându-le uşor. Deschise ochii, alarmat. Doctoriţa se aplecă spre el:

— Centrul nervos al memoriei din creier este strâns asociat cu cel care controlează activitatea gonadică. Trebuie să verificăm dacă aceasta din, urmă funcţionează normal. E o procedură de rutină. Nu aveţi de ce să fiţi jenat. Acum, vă rog, închideţi ochii la loc.

În privirea ei nu mai era nici urmă de umor sau de sarcasm, numai seriozitate profesională, închise ochii la loc. Masajul testiculelor continua. Cealaltă mână începu să-i mângâie partea inferioară, acum expusă, a penisului. Deşi nu se simţea deloc relaxat, tratamentul părea, într-adevăr, pur clinic, o procedură de rutină; ca pentru a confirma acest lucru, doctoriţa vorbea cu sora pe deasupra patului şi a trupului lui întins.

— Au făcut ceva cu valva aia?

— Glumiţi.

— Nu ştiu ce-i cu ăştia de la întreţinere. Cu cât reclami mai des, cu atât durează mai mult.

— Păi, nu fac nimic altceva toată ziua decât să joace remi în sala cazanelor. I-am văzut.

— O să-ncerc să-l pun pe domnul Peacock să umble după ei.

— Vă doresc succes.

El ghici, de sub pleoapele închise, că doctoriţei îi place sarcasmul resemnat al sorei şi că îşi zâmbesc una alteia după ultima remarcă. Urmă un răstimp de tăcere.

Apăsarea uşoară a degetelor continuă, ca şi mângâierile, însoţite de câte o mişcare de rulare cu degetele. Dar ceva din schimbul acela de replici nu-i dădea pace. Părea să-şi amintească acel crâmpei de dialog despre problemele spitalului, i se părea că trăise toate acestea, chiar şi ce i se întâmpla acum... şi totuşi, cum era posibil să fi trecut prin toate acestea fără să-şi amintească nimic?

Doctoriţa murmură:

— Reacţie?

— Negativă.

Îşi simţi penisul, încă fără vlagă, ridicat şi apoi lăsat să cadă; manipularea continuă. Cu disperare acum, prin ceaţă, prin nemilosul zid cenuşiu al amneziei, încercă din nou să regăsească structura pierdută a experienţei şi a cunoaşterii. Spitale, doctori, surori, medicamente, tratamente... simţi o mişcare pe partea unde se afla doctoriţa.

— Daţi-mi mâna dreaptă, domnule Green.

Complet amorţit, nu schiţă niciun gest, dardoctoriţa îi apucă mâna de sub ceafă, trăgând-o în sus. Atinse Un sân dezgolit. Şocat şi oripilat, deschise ochii. Doctoriţa Delfie stătea aplecată deasupra lui, cu halatul alb descheiat, uitându-se absent la peretele de deasupra capului lui, de parcă n-ar fi făcut altceva decât să-i ia pulsul. Îşi simţi mâna dusă spre celălalt sân.

— Bine, dar ce faceţi?

Ea nu-şi coborî privirea.

— Vă rog să nu vorbiţi, domnule Green. Aş dori să vă concentraţi asupra senzaţiei tactile.

Privirile lui coborâră de-a lungul aripilor desfăcute ale halatului, apoi se îndreptară iar în sus, într-un nou acces de nedumerire – al treilea – spre faţa ei încă întoarsă. Când ea îi spusese că nu poartă nimic sub halat, el nu luase remarca în sens literal.

— Nu-nţeleg ce vreţi să faceţi.

— Doar v-am spus. Vrem să vă testăm reflexele.

— Adică, vreţi să spuneţi că...

Ea îl privi cu enervare evidentă.

— Probabil că vi s-au făcut şi alte examene. Nu e nici-o diferenţă.

El îşi trase mâna.

— Bine, da’ eu... dumneavoastră...

Vocea ei deveni dintr-o dată severă şi rece:

— Ascultaţi, domnule Green. Sora Cory şi cu mine avem şi alţi pacienţi de văzut.

Vreţisă vă vindecaţi sau nu?

— Da, sigur, dar...

— Atunci, închideţi ochii. Şi, pentru Dumnezeu, încercaţi să fiţi un pic mai erotic. Nu avem toată ziua la dispoziţie.

Se aplecă deasupra lui, sprijinindu-se în ambele mâini de-o parte şi de alta a pernei.

— Aşa, acum ambele mâini. Oriunde vreţi.

Dar el nu-şi ridică mâinile de pe pernă.

— Nu pot. Nu vă cunosc. Că sunteţi dumneavoastră sau taica Adam, pentru mine e totuna.

Doctoriţa respiră adânc.

— Domnule Green, aş fi preferat să spuneţi „mama Eva”. Sau trebuie cumva să înţelegem că aţi prefera să vi se administreze tratamentul de către un medic şi un asistent de sex masculin?

— Aş prefera să nu vă răspund la o asemenea întrebare.

Ea se uită sever în jos.

— Găsiţi că am un trup respingător?

Vocea şi privirea îi erau de data asta peremptorii, neadmiţând vreun refuz. El îşi luă ochii de la faţa ei, privind spre sânii aflaţi acum în umbră, apoi întoarse capul.

— Nu văd ce-are a face asta cu...

— Ceea ce dumneavoastră numiţi „asta” este întâmplător cel mai modem şi mai bun tratament pentru tulburările cum este cea de care suferiţi.

— Eu n-am auzit niciodată de el.

— Acum câteva minute nu vă aminteaţi nici măcar că aveţi soţie şi copii. Suferiţi de o gravă pierdere de memorie.

— Bine, da’ mi-aş fi adus aminte de aşa ceva.

— Vă aduceţi cumva aminte de convingerile dumneavoastră politice?

El nu răspunse.

— De cele religioase? De contul în bancă? De profesiune?

— Ştiţi bine că nu.

— Bun, atunci fiţi amabil şi aveţi încredere că ştiu ce am de făcut. Doar nu ne pregătim ani de zile în specialitatea noastră ca să ne fie pusă la îndoială competenţa – şi mai ales nu pentru asemenea motive prosteşti. Sunteţi perfect

sănătos fizic. V-am examinat cu atenţie ieri. Aveţi organele genitale perfect normale. Nu vă cer imposibilul.

El stătea mai departe cu faţa întoarsă într-o parte; înghiţi în sec şi spuse cu voce joasă:

— N-aş putea... de unul singur?

— Nu ne interesează capacitatea dumneavoastră de a produce spermă pur şi simplu, domnule Green.

Nu prea înţelegea de ce doctoriţa accentuase cuvântul „spermă” cu atâta dispreţ, de parcă ar fi fost sinonim cu drojdie sau spumă.

— Bine, da’-i aşa de jenant.

— Sunteţi într-un spital, pentru numele lui Dumnezeu. În toate astea nu e nimic personal. Sora Cory şi cu mine nu facem decât să aplicăm o procedură de rutină. Nu vă cerem decât să cooperaţi puţin. Soră?

— Tot negativ, doamna doctor.

— Hai, lăsaţi prostiile, domnule Green. Am un trup de femeie ca oricare altul; închideţi ochii şi folosiţi-L

Vocea şi expresia feţei ei erau ca ale unei dădace de modă veche dojenind un copil pentru că tărăgănează un proces absolut firesc.

— Bine, da’ de ce?

— Şi, vă rog, nu mai puneţi asemenea întrebări fără rost.

Şi cu asta, îşi îndreptă privirea spre peretele dinapoia patului, refuzând să mai stea de vorbă. În cele din urmă, el închise ochii, ridicându-şi temător mâinile spre sânii suspendaţi deasupra lui. Îi ţinea pur şi simplu, fără să-i mângâie. Altfel, erau calzi şi tari, umplându-i căuşul palmelor în mod cât se poate de agreabil; simţi o adiere uşoară cu iz ca de gudron, ca parfumul florilor de mirt, fără îndoială de la un săpun antiseptic. Dar era mult mai puţin conştient de feminitatea doctoriţei decât de mânia care creştea în el. Înţelegea cel puţin că suferise mai mult ca sigur o gravă traumă recent şi că mintea îi era probabil într-o stare de extremă fragilitate şi vulnerabilitate – şi uite că aceste persoane profitau grosolan de slăbiciunea lui, de creierul lui încă aflat sub efectul sedativelor, ba şi mai rău, ignorau cu desăvârşire simţul lui moral.

Spre marea lui consternare – căci sora Cory nu contenise cu serviciile ei – simţi începutul unei erecţii. Şi, poate pentru că sora îi făcuse un semn doctoriţei, aceasta îi vorbea acum pe un ton ceva mai puţin acru; cam ca un ministru al turismului adresându-se unei delegaţii de reprezentanţi ai unei agenţii de turism

străine şi neputând să se abată de la textul plin de voioşie compus de un funcţionar care nu văzuse în viaţa lui un agent străin de turism în carne şi oase.

— Acum v-aş sugera să-mi exploraţi şi alte porţiuni ale trupului.

Asta era prea mult. Îşi lăsă braţele să-i cadă înapoi pe pernă, cu ochii în continuare închişi.

— Este de-a dreptul obscen.

Doctoriţa Delfie rămase tăcută o clipă, apoi, etalând o faţetă mai puţin agreabilă a condiţiei ei sociale şi intelectuale superioare, îi spuse scurt şi tăios:

— Dacă vreţi să ştiţi, domnule Green, este foarte posibil ca pierderea de memorie de care suferiţi să fi fost parţial cauzată de dorinţa inconştientă de a mângâia trupuri feminine necunoscute.

Indignarea îl făcu să-şi deschidă ochii.

— Bine, dar asta este o presupunere total nefondată!

— Ba dimpotrivă, e foarte fondată. Monogamia este o absurditate biologică, un mărunt accident istoric. Din punct de vedere evolutiv, adevărata dumneavoastră funcţie masculină este să introduceţi cât mai mulţi spermatozoizi, adică gene, în cât mai multe pântece cu putinţă.

Doctoriţa aşteptă o reacţie, dar el tăcea. Ea continuă cu voce joasă:

— Repet. Plimbaţi-vă mâinile peste tot.

El îi cerceta privirea, căutând cea mai mică urmă de umor, de ironie, sau chiar de omenie. Dar nu vedea nimic. Doctoriţa manifesta o indiferenţă implacabilă faţă de scrupulele, sfiiciunea şi bunul lui simţ. În cele din urmă, închise ochii, căutând iar sânii cu mâinile, apoi degetele îi urcară, pipăind, spre grumazul delicat, până la unghiurile unde gâtul se uneşte cu umerii; apoi iar în jos, spre sâni, de-a lungul celor două laturi ale trupului, urmând curbura taliei, şi cu dosul palmelor atingând materialul de în alb al halatului desfăcut. Doctoriţa îşi schimbă poziţia, ridicând un genunchi pe marginea patului.

— Aşa, oriunde vreţi.

Mâna lui dreaptă coborî, se opri.

— Haideţi, domnule Green. Doar aţi mai atins zona pubică. Nu vă muşcă.

El îşi retrase mâna.

— Mai e ceva. Cum rămâne cu soţia mea?

— Doamna Green este la curent cu natura tratamentului. I-am dat toate explicaţiile necesare înainte ca dumneavoastră să vă treziţi. A semnat la mine în birou o hârtie prin care îşi dă consimţământul.

O amintire de demult – milostiv aliat – îi explodă subit în conştiinţă. Deschise ochii iar, privind-o lung şi acuzator pe doctoriţă.

— Parcă exista şi ceva numit „jurământ hipocratic”.

— Un medic va folosi toate mijloacele care îi stau în putinţă pentru a vindeca un pacient aflat în îngrijirea lui. Parcă aşa era, dacă îmi aduc bine aminte.

— Toate mijloacele corecte.

— Mijloacele corecte înseamnă mijloacele cele mai eficiente. Adică exact ce vi se oferă acum.

Mâinile invizibile ale sorei nu-i dădeau pace. Se mai uită câteva clipe în ochii doctoriţei, dar nu mai putea suporta iritarea făţişă şi dezaprobarea pe care le citea în ei. Închise iar ochii. După alte câteva clipe, doctoriţa Delfie se ghemui mai aproape, chiar deasupra lui. O dată, de două ori, îşi simţi buzele atinse de un sfârc, apoi parfumul de flori de mirt deveni mai puternic, evocând într-un ungher pierdut al minţii lui imaginea unei coaste însorite şi a unei mări azurii. Deschise ochii în penumbra celor două aripi ale halatului ce se ridicau ca un cort deasupra lui; era din nou invitat să sugă sfârcul acela insistent. Îşi întoarse capul într-o parte.

— Bordel.

— Excelent. Spuneţi orice vă stimulează libidoul.

— Ăsta nu-i spital.

— Lanţuri. Bice. Haine de piele neagră. Orice vă trece prin cap.

— E de-a dreptul monstruos.

— Vreţi s-o rog pe soră să se dezbrace?

— Nu!

Doctoriţa se îndepărtă puţin de el.

— Sper că nu sunteţi rasist, domnule Green. El îşi ţinea în continuare faţa întoarsă.

— Vreau să-l văd pe medicul-şef.

— Eu sunt medicul-şef.

— N-o să mai fiţi, când ies eu de-aici. O să am eu grijă să fiţi dată afară.

— Nu ştiu dacă vă daţi seama că deja vă găsiţi cuvintele mult mai uşor. Aşa că poate e...

— Duceţi-vă la dracu’! Fac ceva pe toate astea.

Urmă un răstimp de tăcere. Vocea doctoriţei era acum şi mai glacială;

— Poate că nu ştiţi, domnule Green, dar recursul la imagini legate de urinare şi defecaţie este un simptom de culpabilitate şi de reprimare sexuală induse cultural.

— Ei, nu mai spuneţi.

Urmă un alt răstimp de tăcere. Apoi sora, spuse:

— S-a dus, doamna doctor.

Doctoriţa Delfie oftă enervată; ezită puţin, apoi îşi retrase genunchiul de pe locul unde se sprijinea şi rămase în picioare lângă pat.

— Soră, mi-e teamă că nu mai e nimic altceva de făcut. Va trebui să-i facem un A.P.

Se auzi un foşnet de haine. Privind alarmat de pe perna lui, o zări pe doctoriţă, goală-puşcă, întinzând sorei halatul pe care tocmai şi-l scosese. Se uita la el cu o privire ofensată, la fel de evidentă ca şi goliciunea ei.

— Asta numai pentru că sunteţi tratat ca pacient. Privat, domnule Green. Nu aş tolera un asemenea comportament dacă aţi fi tratat prin asigurările sociale. Nici nu mai încape discuţie.

Doctoriţa îşi încrucişă braţele la piept.

— În plus, sunt o mulţime de pacienţi care aşteaptă să se elibereze un loc în secţie. Aşacă muncim într-o tensiune considerabilă.

El îşi luă curaj şi-i înfruntă privirea.

— Ce-i aia A.P.?

— Accelerator plexicaulic.

Doctoriţa aruncă o privire nerăbdătoare spreuşă.

— Soră, mai repede, te rog. Ştii ce mulţi pacienţi am de văzut azi.

Sora Cory era deja lângă uşă, unde agăţase halatul alb de un cârlig. Apoi, tot cu spatele, îşi desfăcuse şorţul, atârnându-l şi pe acesta. Acum îşi descheia cu grijă rochia albastră. Auzind vocea doctoriţei, se zori, lăsând să-i alunece rochia de-a lungul braţelor arămii şi agăţând-o peste şorţ; încoronă cârligul cu boneta albă şi se descălţă. Apoi, miădioasă şi uşoară, goală-goluţă ca şi doctoriţa, se întoarse la marginea patului. Fascinat şi în acelaşi timp cuprins de panică, el se uita încremenit la cele două trupuri feminine, unul brun şi altul alb. Erau la fel de înalte, dar sora, o fată de vreo douăzeci de ani, era mai puţin zveltă; şi mai puţin „clinică”, căci lui i se părea că ghiceşte un soi de amuzament sardonic în privirea ei şi în umbra unei grimase în jurul buzelor. Doctoriţa îi vorbea din nou:

— Înainte de a începe, ţin să vă informez că încăpăţânarea dumneavoastră nu ţine neapărat de scrupule de ordin moral, cum vă închipuiţi. Suntem obişnuiţi cu pacienţi care opun rezistenţă la tratament în speranţa că vom fi nevoiţi să recurgem la practici perverse... aşa-numite. Se întâmplă să folosim asemenea metode în cazuri de recalcitranţă erotică autentică şi persistentă. Dar niciodată în faze

incipiente, ca acum. Aşa că, dacă încercaţi cumva să ne forţaţi să folosim stimularea coenonimfică sau pseudo-terguminală, vă pot spune de pe-acum: nici-o şansă. Vă este clar?

— Pentru Dumnezeu, nici măcar nu ştiu ce-s astea.

— E valabil şi pentru furculiţa braziliană.

— Asta ce mai e?

Urmă un nou moment de tăcere. Doctoriţa avea aerul unei învăţătoare care ştie că este provocată deliberat să-şi piardă cumpătul. Îşi puse mâinile în şold.

— Şi încă ceva, domnule Green. Aici nu credeam nici atâtica în criptoamnezie.

Făcu o pauză, ca să fie sigură că avertismentul a fost înregistrat.

— Aşa, acum pe-o parte. Cu faţa la mine.

Sora îi strecură o mână sub umărul stâng, încercând să-l facă să se întoarcă.

— Hai, domnu' Green. Faceţi cum spune mama. Fiţi băiat cuminte.

Îndreptă o privire bănuitoare şi plină de resentiment către faţa aceea creolă şi zâmbitoare, dar până la urmă se întoarse pe o parte. Dintr-o singură mişcare, a cărei precizie şi perfectă sincronizare sugerau o experienţă considerabilă, cele două îngrijitoare ale sale fură numaidecât în pat, fiecare pe câte o parte. Sora Cory se întinse la spatele lui, în vreme ce, spre nedumerirea lui, doctoriţa se îndesă în el cu spatele. Le simţi pe amândouă foindu-se niţel, una în faţă şi alta în spate, de parcă ar fi vrut să-l prindă cât mai bine în şurubul format de trupurile lor. În mod cu totul gratuit, fata cea brună făcu o mişcare de şolduri, frecându-se de el, ceea ce îi confirmă unele bănuieli pe care le avea deja în privinţa ei. În faţa ochilor avea părul negru al doctoriţei şi fişiul colorat la câţiva centimetri de nasul lui. Urmă un moment de tăcere. Apoi doctoriţa deschise vorba. Vocea îi era mai calmă, din intenţia evidentă, dar nu foarte convingătoare, de a adopta o metodă mai puţin intransigentă.

— Bun. Acum vă rog să fiţi amabil şi să vă duceţi mâna stângă pe sânii mei.

Şi, spunând asta, îşi ridică braţul. El ezită, dar făcu ceea ce i se spunea; întocmai cum, sub supravegherea unui instructor de la şcoala de şofat, ai atinge un buton sau un contact. Doctoriţa îşi coborî braţul. Mâna i se opri peste a lui, pentru a o ţine apăsată acolo unde era.

— Aşa, acum ascultaţi cu atenţie, domnule Green. O să încerc să vă explic pentru ultima dată. Ego-ul dumneavoastră a pierdut bătălia cu superego-ul, care atunci a decis să-l reprime, să-l cenzureze. Sora Cory şi cu mine nu dorim decât un singur lucru: să ne asigurăm colaborarea celei de-a treia componente a psihicului dumneavoastră, aşa-numitul „id”. Id-ul dumneavoastră este membrul acela fleşcăit

lipit de posteriorul meu. Potenţial, cel mai bun prieten al dumneavoastră. Şi al meu, în calitate de medic. Înţelegeţi ce vreau să spun?

O simţi pe sora Cory sărutându-i, apoi lingându-i Ceafa.

— Bine, dar asta-i o violare josnică şi abuzivă a libertăţii personale.

— Mi-e teamă că acum vorbeşte super-ego-ul dumneavoastră. Această procedură seamănă oarecum cu respiraţia gură la gură, după cum amnezia este şi ea asemănătoare cu înecul. Mă urmăriţi?

El se holbă la ea:

— Protestez din răsputeri.

Ea oftă adânc, dar vocea îi rămase neutră şi seacă:

— Domnule Green, mă văd obligată să vă spun că mă aştept la o asemenea atitudine din partea celor cu un nivel scăzut de cultură, dar nu şi din partea unor pacienţi cu educaţia şi pregătirea dumneavoastră.

— Protest moral.

— Asta nu mă interesează. Eu caut sprijin în mintea dumneavoastră.

— E-adevărat, poate că, pentru moment, nu ştiu cine sunt. Dar, ce naiba, sunt convins că nu sunt o persoană care vreodată ar fi...

— Iertaţi-mă, dar asta e o afirmaţie de-a dreptul lipsită de logică. Nu ştiţi cine sunteţi. Deci, matematic vorbind, există şansa la fel de valabilă să fiţi genul de persoană care se complace în promiscuitate sexuală. Vă pot demonstra statistic că şansele sunt mai mult decât egale. Mai ales în categoria socio-profesională din care faceţi parte. Trebuie să vă mai spun şi că istoricul bine documentat al acestui grup profesional îl prezintă ca suferind de o incapacitate generală de a face faţă realităţilor vieţii.

— Aha, cine ştie ce v-a mai spus femeia aia!

— Mult mai puţin decât îmi spune ostilitatea dumneavoastră faţă de ea.

— Nu mi-am adus aminte cine e, asta-i tot.

— Da, dar am avut impresia că preferaţi să vă uitaţi la mine, chiar dacă nici despre mine nu ştiaţi cine sunt.

— Pentru că păreaţi mai înţelegătoare. Atunci.

— Şi mai atrăgătoare?

El ezită.

— Poate.

Apoi adăugă:

— Fizic.

— Adică, vă plăcea de mine, cum se spune în vorbirea obişnuită?

— Sunt un om grav bolnav. Vă daţi seama că numai la sex nu mă gândeam eu atunci. Şi, pentru Dumnezeu, spuneţi-i acestei infirmiere să nu-mi mai mozolească ceafa.

— Aţi prefera atenţia buzelor ei în altă parte?

El rămase tăcut o clipă.

— Bine, dar e revoltător.

— De ce, domnule Green?

— Ştiţi foarte bine de ce.

— Nu. Nu ştiu de ce.

— Femeie dragă, oi fi uitat eu unele lucruri, da' n-am uitat de noţiunile elementare de decenţă. Dacă aş fi uitat, e aproape sigur că v-aş fi strâns de gât până acum.

Ea îi apăsă mâna pasivă mai tare pe sâni.

— Tocmai de-asta mă şi mir, domnule Green. De ce aparenta dumneavoastră repulsie faţă de metodele noastre nu se manifestă decât în vorbe.

— Nu-nţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Păi, n-aţi făcut nici-o încercare să ne împingeţi, să ne daţi jos din pat, să părăsiţi camera. Sunt acţiuni de care sunteţi perfect capabil. Şi care ar fi traducerea firească în fapte fizice a stării dumneavoastră de spirit.

— Nu-i vina mea că sunt pe jumătate drogat.

— Aa, asta era. Păi, nu sunteţi, domnule Green. Poate că aşa vă simţeaţi când v-aţi trezit. Şi nu v-aţi trezit decât pentru că v-am dat un contrasedativ. Un stimulent. Care trebuie să-şi fi făcut efectul de mult. Aşacă, teamă mi-e că nu asta e motivul.

El se simţea ca un jucător de şah, prins în cursă pe neaşteptate. Doctoriţa îi apăsă iar mâna.

— Nu vă critic, domnule Green. Vă întreb doar.

— Păi, pentru că... pentru că nu-mi aduc aminte. Presupun că ăia care m-au trimis aici ştiau ce fac.

— Asta înseamnă că admiteţi posibilitatea că metodele noastre ar putea fi justificate?

— Nu pot suporta atitudinea dumneavoastră.

Doctoriţa nu-i răspunse imediat; îi îndepărtă mâna de pe piept, depărtându-se puţin de el, şi se întoarse cu faţa spre el. Ochii ei erau atât de aproape, încât îi venea greu să-i fixeze, dar ceva în privirea şi pe chipul ei îi sugera că şi ea îşi dăduse seama că nu e cazul să-l mai terorizeze. De data asta, ea fu cea care îşi

coborî privirile. Acum îi vorbea aproape în şoaptă, de parcă nu ar fi vrut să fie auzită de sora Cory, aflată în spatele lui.

— Domnule Green, munca noastră aici nu e uşoară. Nu suntem total lipsiţi de sentimente omeneşti. Sunt pacienţi cu care... ei bine, ca să fiu sinceră, cu care putem comunica mai bine decât cu alţii. Poate că n-ar trebui să vă spun, dar când v-am examinat la internare, nu am simţit – aşa cum simt uneori în acea fază – regretul ascuns că nu mi-am urmat intenţia iniţială de a mă specializa în pediatrie. De fapt, mă bucuram la gândul că mă voi ocupa de cazul dumneavoastră, în parte pentru că anumite caracteristici speciale mă făceau să cred că dumneavoastră înşivă veţi fi dornic să colaboraţi cu mine. Bineînţeles, în măsura în care pacientul poate colabora cu medicul. Vă cer iertare cu toată sinceritatea dacă am contat prea mult pe acea prognoză. Pe de altă parte, vă rog să mă credeţi că în această secţie nu pot lucra decât cei capabili să pună sănătatea pacienţilor deasupra sentimentelor personale. Adică numai cei care au învăţat să sacrifice noţiunile non-medicale de bun simţ şi libertate personală pe altarul nobil al nevoilor omeneşti.

Privirea ei gravă o căută pe a lui.

— Sper că sunteţi de acord măcar cu acest lucru.

— Dacă-i musai.

— Domnule Green, într-o clipă, două, am să închid ochii. Aş dori să mă sărutaţi şi pe urmă să vă întoarceţi şi s-o sărutaţi pe soră. Pur şi simplu ca un simbol al umanităţii noastre comune, într-o situaţie dificilă pentru toţi trei. După asta, sper să o luăm iar de la capăt şi să vă ajutăm să realizaţi erecţia şi erotismul de care ştiu că sunteţi capabil.

Şi, înainte ca el să poată spune ceva, îi întinsese deja buzele; nu mai era doctoriţa, nici doamna învăţătoare, nici măcar femeia în toată firea – aducea mai mult cu o nepoţică sfioasă şi ascultătoare aşteptând un pupic de la un unchi. Se simţi împins de la spate, îndemnat discret să facă ce i se cerea. Se uită la chipul aflat atât de aproape de al lui, la genele negre imobile pe tenul pal, la nasul clasic şi la gura frumos proporţionată. În alte împrejurări, s-ar fi putut chema un chip frumos, aproape divin echilibrat între inteligenţă şi senzualitate latentă. El ezita, rezistând încă, dar simţindu-se prins în capcană. Trebuia să facă ceva. Întinzându-se, îşi lipi grăbit buzele strânse de ale ei, retrăgându-se numaidecât.

— Mulţumesc, domnule Green.

Deschisese ochii; îşi reluase rolul de medic.

— Sunt sigură că nu sunteţi rasist, da’ n-aţi fost prea drăguţ cu sora Cory. Poate că este şi acesta un fapt pierdut o dată cu restul memoriei dumneavoastră, aşa că ţin să vă amintesc de contribuţia considerabilă a personalului antilez la funcţionarea eficientă a serviciilor noastre spitaliceşti. Sunt convinsă că sora Cory va aprecia dacă vă veţi întoarce spre ea şi-i veţi acorda acelaşi semn de înţelegere umană.

El simţi ambele trupuri trăgându-se puţin înapoi. Doctoriţa Delfie îl ţintuia cu privirea ei strict profesională şi, probabil mai mult ca să scape de ea, se întoarse în cele din urmă către soră. Îşi ţinea braţul rigid de-a lungul trupului, ca un soldat în poziţie de drepţi. Mâna sorei Cory se opri pe umărul lui. Şi ea îşi ţinea ochii închişi şi buzele ţuguiate în acelaşi fel, ca un copil cuminte care cerea un sărut. Doar trupul îi părea mai cald, mai plin de rotunjimi şi mai mlădios decât al doctoriţei, şi, cu toate că stătea nemişcată, el îi simţea agilitatea latentă.

Se aplecă să depună al doilea semn de înţelegere umană. De data asta nu a mai fost întâmpinat cu aceeaşi pasivitate. Infirmiera îi strecură o mână după cap. Gurile lor, de-abia dezlipite după sărutul lui scurt, se uniră din nou. Buzele ei se întredeschiseră şi el recunoscu acelaşi miros gudronat pe care îl simţise şi la doctoriţă. Probabil că atât săpunul, cât şi apa de gură folosită de personalul spitalului, aveau acest miros. După câteva clipe, el încercă să se tragă îndărăt, dar mâna de pe ceafă îl ţinea în loc, iar trupul fetei se ghemui şi mai strâns lângă el. Îi simţea limba explorând. Apoi un picior brun i se încârligă peste coapse, apropiindu-l şi mai strâns de ea.

Se simţea nu mai puţin oripilat, şocat şi indignat decât fusesecu puţin timp înainte, dar era prea slab pentru a o împinge pe tânăra şi insistenta infirmieră. În fond, în comparaţie cu doctoriţa, era o persoană relativ inocentă; şi chiar simţea o anumită plăcere în mai strânsa colaborare cu sora, pentru a o scoate din sărite pe doctoriţă. Nu se înşelase în privinţa agilităţii fetei, căci această făptură mlădioasă şi sprintenă îl împingea acum înapoi pe pernă, căţărându-se aproape deasupra lui, după toate aparenţele pentru a nu scăpa ocazia de a-i demonstra cu câtă abilitate poate prelungi şi adânci un sărut. Nu i-au trebuit mai mult decât câteva clipe pentru a se întinde cu totul peste el. Probabil că doctoriţa se ridicase de pe pat. Simţi cum sora îi căută şi îi apucă încheietura fără vlagă a mâinii de pe muşama, lipindu-i apoi mâna de conturul rotund al unei fese. La sinecdocele – deja foarte sugestive şi lipsite de sfială – ale limbii ei, se adăugau acum trepidaţia şi unduirea uşoară a suprafeţei de sub palma lui. Într-o zadarnică încercare de a o potoli, el îşi ridică şi mâna dreaptă până pe cealaltă fesă.

Ştia, ca într-un coşmar, că alunecă fatal spre dezastru; ştia la fel de bine că nu are puterea de a-l împiedica. Şi totuşi, undeva în psihicul lui orbit, o fiinţă morală şi integră continua să protesteze împotriva acestei capitulări abjecte în faţa animalităţii, împotriva acestei exploatări făţişe a celor mai josnice instincte. Această fiinţă morală era secondată de un estet, o persoană de bun gust, adevăratul Miles Green – temporar rătăcit – care, simţea el până în adâncul fiinţei sale, în condiţii normale nu s-ar fi lăsat surprins nici mort în asemenea circumstanţe vulgare şi umilitoare şi n-ar fi stat nici-o clipă să asculte justificările ipocrite ale doctoriţei. Cu străfulgerarea unei iluminări, îi veni ideea că această intuire a persoanei care n-ar fi putut niciodată fi e o trimitere utilă la cel care este cu adevărat, astfel că începu să facă speculaţii cu privire la o profesiune plauzibilă. Dar făcea acest lucru cu oarecare greutate pentru că sora Cory, sprijinindu-se în mâini, se apucase să-i mângâie faţa şi gura cu sânii ei tineri şi exuberanţi. Aproape numaidecât avu dovada că se află pe drumul cel bun şi că doctoriţa, făcând aluzie la ceva oarecum dubios şi promiscuu, nu făcuse altceva decât să-l deruteze cu bună ştiinţă.

Din senin, ca prin minune, îi veni un prim semnal despre un lucru care era – ştia el – autobiografic, ceva în legătură cu trecutul lui obnubilat. Şi, cu toate că era doar o imagine foarte vagă, fără niciun detaliu, el ştia că e ceva în legătură cu o mulţime de chipuri atente, rândurirânduri de chipuri care se uită în aceeaşi direcţie. Mai precis, se uită chiar la el. De asta era cât se poate de sigur. Însă, în entuziasmul acestei descoperiri, îşi înfipse din neatenţie unghiile în fundul infirmierei, gest pe care ea îl interpretă greşit, astfel că fu nevoit să suporte o reacţie paroxistică a sânilor şi coapselor ei. Era ultimul lucru pe care îl dorea, să-şi vadă întrerupt şirul gândurilor. Aşacă cel mai înţelept lucru era s-o încurajeze şi pe ea să-şi urmeze propriul şir al gândurilor. Apucând şi mai bine cele două fese dezgolite şi suferind un nou acces de tremurături, el se concentră din nou asupra descoperirii pe care tocmai o făcuse.

Memoria lui beteagă refuză să-i dea amănunte mai concrete, dar el era convins că avusese o ocupaţie în care i se cerea să facă ceva – nu ştia exact ce – în public. Şi, mângâind absent un sfârc excitat cu vârful limbii, doar ca să potolească freamătul trupului de deasupra lui, încercă să-şi închipuie o meserie adecvată şi respectabilă. Nu avea, evident, nimic de-a face cu frivolitatea artelor, cu teatrul, de pildă – cine ştie, poate avocat. Biserica... parcă nu suna tocmai bine. Director de şcoală, era o posibilitate. Sau poate în marină. „Căpitanul Miles Green din Marina Regală” suna foarte plauzibil – dar nu atrăgea niciun ecou mai precis şi mai convingător. Îi trecu prin minte că teatrul poate fi, totuşi, o posibilitate, pentru că

intuiţia aceea înceţoşată, dar certă, părea a fi în legătură cu un public fascinat şi pe jumătate ascuns în obscuritate. Pe de altă parte, actorii nu sunt nişte oameni cu simţul răspunderii sociale, aşa cum, mai mult ca sigur, trebuia să fie adevăratul Miles Green.

Căci eul său, şi el înceţoşat, dar cert, se ridica – la fel de brusc ca sora Cory, care stătea acum peste el, cu câte un genunchi de fiecare latură a pieptului lui – împotriva ideii că, aflat în posesia tuturor facultăţilor lui mintale, ar fi permis să se petreacă asemenea lucruri. O nouă adiere de inspiraţie îi flutură prin minte. Nu era oare mai mult decât probabil – se gândea el, în vreme ce fata cea brună îi apuca mâinile inerte, purtându-le ca pe nişte mănuşi de baie peste pântecele-i neted, pentru a administra abluţiile necesare celor două conuri cu vârfuri maronii – nu era mai mult decât probabil că trebuie să fi fost membru în Parlament? Un duşman neîmpăcat al forţelor răului şi al moralităţii permisive din societate?

Şi ce spusese doctoriţa aia amărâtă despre incapacitatea lui de a face faţă realităţilor vieţii? Oare nu era şi asta una din acele remarci insinuante şi naiv-maliţioase pe care publicul le face la adresa reprezentanţilor lui aleşi? Simţea un fior de certitudine intuitivă că nu e departe de adevăr... şi apoi încă un fior, căci ea mai spusese ceva, un lucru care îl muncea şi acum. Într-adevăr, de ce nu părăsise încăperea numaidecât? Dar ia stai: dacă era cu adevărat un parlamentar care căzuse peste un caz flagrant de încălcare a eticii medicale a cărui gravitate trecea dincolo de zidurile acestui spital? Atunci totul era clar. Între repulsia lui personală şi datoria publică, opţiunea era una singură, după cum descoperise şi Gladstone în activitatea sa cu privire la prostituţie.

Gladstone – îşi amintise de Gladstone! Simţi un al treilea frison de iluminare incipientă; căci îi venise în minte nu numai amintirea lui Gladstone, dar şi aceea a unor personalităţi mai recente care înfruntaseră cu abnegaţie infernul străzilor rău famate din Hamburg şi Copenhaga în interesul alegătorilor lor. Se simţea profund uşurat. Fie şi numai în mod inconştient, rămânând în acea încăpere alesese alternativa justă a responsabilităţii, ducând la îndeplinire ceea ce – era sigur – fusese ales să facă.

Dacă aşa era – Dumnezeule , va veni o zi când îi va aranja el pe toţi, şi pe doctoriţă, şi spitalul, şi tratamentul: o să-i dea în judecată şi-o să-i toace mărunt de n-o să mai rămână nimic din ei. Una din mâini îi era purtată şi îndemnată să exploreze zona dintre coapsele desfăcute al infirmierei îngenuncheate deasupra lui. Să nu cumva să-şi închipuie că el e unul din parlamentarii ăia care nu iau niciodată cuvântul: va atrage privirea Preşedintelui Camerei şi se va ridica, nimic nu-l va

putea opri să se ridice, cu aplomb şi autoritate, pe culmile impresionante ale forţei lui de convingere. „Domnul ministru este oare la curent cu inocenţa crescândă a cazurilor de abuz sexual comis asupra pacienţilor cu deficienţe mintale de către personalul nimfoman şi multirasial al unuia dintre principalele noastre spitale? Se ştie oare că nefericitele victime...”

Dar vai, redactarea discursului său fu întreruptă de sora Cory, a cărei atenţie fusese, probabil, atrasă de încă ceva ce se „ridicase”, undeva în spatele ei. Lăsându-i mâna să cadă, pipăi îndărătul ei.

— Domnule Green! Aţi reuşit!

În clipa următoare se prăbuşi peste el. Îşi simţi gura sărutată scurt, dar violent, după care fata îi alunecă de-a lungul trupului, zvârcolindu-se ca un şarpe. Îi simţi limba pe piept şi refuză să-şi închipuie cum se va sfârşi acea scenă îngrozitoare.

— Gata, soră! E suficient, soră!

La auzul celei de-a doua admonestări, mai severe, sora se opri, cu obrazul lipit de burta lui. El deschise ochii. Doctoriţa Delfie stătea în picioare lângă pat, cu braţele la piept, uitându-se la asistenta ei cu acea privire dezaprobatoare pe care până atunci i-o rezervase numai lui. Sora Cory se ridică de pe trupul întins pe pat şi rămase în picioare, cu privirea în jos.

— Îmi pare rău, doamnă doctor.

— De câte ori trebuie să-ţi spun că aici folosim tehnica Hopkins-Sezscholsky?

— Am uitat.

— Bine, dar e a treia oară săptămâna asta.

— Dar a mers, doamnă doctor.

— Nu-i vorba dac-a mers sau nu. E vorba de regulamentul din această secţie. E pentru propria dumitale protecţie, soră. După cum ţi-am spus în repetate rânduri, suprastimularea nu face decât să ne dubleze cantitatea de muncă. Din cauza asta insistăm asupra tehnicii Hopkins-Sezscholsky. Doar ştii bine asta.

Tăcu, apoi adăugă, cu ceva din tonul moralizator al celor cărora le place să facă uz de autoritatea lor:

— N-aş vrea să fiu nevoită să vorbesc cu sora şefă.

Sora Cory îi aruncă, peste pat, o privire îngrozită.

— O, nu, vă rog, doamnă doctor. Vă rog. Deja nu mă vede cu ochi buni vaca bătrână.

— Soră, nu se vorbeşte aşa despre personalul superior în faţa pacienţilor.

Sora îşi plecă iar capul.

— Da’ aşa vorbeşte toată lumea.

— Asta n-are nici-o importanţă.

— Zău, nu mai fac, doamna doctor. Pe crucea mea.

Doctoriţa Delfie se mai înmuie.

— Bine. Dar nu mai vreau să-ţi atrag atenţia.

Într-un târziu, se întoarse spre pacient, cu un zâmbet subţire de regret.

— Vă cer scuze, domnule Green. Sora e încă stagiară la noi. Apoi se uită spre şalele lui.

— Ia să vedem cum se comportă organul sensibil.

El simţi cum îi cântăreşte „organul sensibil”, măsurându-i dimensiunile şi rigiditatea, închise ochii.

— Ia mai încercaţi puţin. Hai, curaj, măcar un centimetru.

Organul sensibil îi era pipăit pe partea inferioară.

— Splendid. Încă o dată: Încă puţin. Bine.

Vocea îi căpătase un alt ton: unul de laudă, ba chiar de uşoară surpriză. Se aplecă din nou deasupra lui:

— Astăzi mă ocup eu de dumneavoastră, pentru că e prima şedinţă. Dar în general tratamentul va fi administrat de surori. Bineînţeles, voi trece din când în când să văd ce progrese faceţi. De acord?

El deschise ochii, dar, negăsind cuvintele potrivite, nu-i putu răspunde decât cu o privire înveninată, pe care ea n-o băgă în seamă. Pe neaşteptate, se trezi cu genunchiul ei stâng în pat; apoi, dintr-o singură mişcare agilă şi atletică, ea se urcă în patru labe peste el.

— Sora va executa inserţia.

Se uită la ea înmărmurit, nevenindu-i să creadă că ceea ce vede e aievea. Simţi cum doctoriţa, sprijinindu-se în mâini, îşi coboară expert şalele, se cambrează, încordându-se, găsindu-şi în final poziţia nimerită. Inserţie. Era încastrat, scufundat, îngropat adânc.

— Sper că nu e prea incomod.

El continua s-o privească buimac. Doctoriţa părea să posede multiple personalităţi. Nici urmă de iritare sau de nerăbdare de data asta, doar concentrare calmă. Ea continuă, fără să-i pese de privirea lui şi de tot ce încerca ea să exprime:

— Mâinile pe sânii mei, vă rog.

El închise ochii. Fără să ştie de ce, îşi ridică mâinile spre sânii doctoriţei.

— Aşa vă vreau. Acum încercaţi să vă amânaţi orgasmul. Nu pentru mine. Eu n-o să simt nimic. Pentru dumneavoastră.

Şi începu să alunece încetişor în sus şi în jos, sprijinindu-se mai departe în mâini. Pubisul ei rămase o clipă suspendat, aproape atingându-l pe al lui.

— Vreau să vă reţin cât mai mult posibil, aşa că vă rog să-mi spuneţi dacă mişcarea asta vi se pare prea excitantă.

El strânse din buze, hotărât să nu scoată o vorbă. Şi astfel trecu vreo jumătate de minut de legănare lombară.

— Aşa, bine. Frumos susţinut.

El deschise ochii, cuprins de exasperare.

— Nici nu ştiu cum de puteţi face aşa ceva.

Ea îl privi cu un zâmbet scurt şi condescendent:

— Asta pentru că nu aveţi pregătire ştiinţifică, domnule Green.

— Ca o femeie de stradă.

— Şi totuşi nu puţini sunt sociologii care consideră că prostituatele îndeplinesc o funcţie cât se poate de utilă.

Şi din nou apăsarea uşoară a pubisului, care rămase o clipă suspendat, retrăgându-se apoi imediat.

— În primul rând, incidenţa violurilor ar fi mult mai mare fără serviciile lor. Există nenumărate dovezi că ele reduc considerabil stresul individual şi, deci, şi pe cel colectiv.

Legănarea şalelor doctoriţei încetă.

— Facem o mică pauză.

El îşi lăsă mâinile să cadă, moi.

— Păi, chiar asta şi e. Viol. Numai că viceversa.

— Hai să fim serioşi, domnule Green. Doar nu vreţi să insinuaţi că, doar pentru că mă aflu temporar în posesia unor centimetri din anatomia dumneavoastră – porţiuni ce sunt deja în curs de dispariţie din punct de vedere medical şi biologic... Eu credeam că această fobie copilărească a bărbaţilor nu se mai întâlneşte azi decât în societăţile primitive.

El închise ochii.

— Nu am nici jumătate din forţa dumneavoastră fizică. Nu sunt decât o biată femeie despuiată, domnule Green.

— Da, mi-am dat şi eu seama.

— Cred că v-aţi da seama şi mai bine dacă aţi deschide ochii şi v-aţi folosi mâinile mai eficient. Aş dori să vedeţi şi să simţiţi cât sunt de neajutorată. Cât de slabă şi de neînsemnată sunt în comparaţie cu dumneavoastră – cu alte cuvinte, cât de violabilă sunt.

El nu schiţă nici cea mai mică mişcare.

— Domnule Green, nu că vreau să mă grozăvesc cu priceperea mea, dar lucrez de suficient de multă vreme în această secţie ca să-mi dau seama că rezistenţa pe care o opuneţi unor instincte cât Se poate de fireşti este de-a dreptul anormală. Un motiv caremi se pare evident este că aveţi o predilecţie exagerată pentru verbalizarea emoţiei în dauna actului direct al trăirii emoţiei, ceea ce înseamnă că...

— Da’ pentru Dumnezeu, cine vorbeşte tot timpul? Eu?

De data asta, ea adoptă un ton atoateştiutor, de o pedanterie insuportabilă – dacă această descriere nu este cumva în contradicţie cu împrejurările.

— Eu vorbesc pentru a explica. Şi pentru a vedea dacă erecţia dumneavoastră vă confirmă atitudinea verbală atât de ostilă. Mă bucur să observ că nu este cazul.

— Ar fi cazul, dacă între mine şi obiectul ăla nenorocit ar fi vreo legătură.

Ea zâmbi.

— Sunteţi un caz, domnule Green. Teama de castrare. Şi acum teama de plăcere. Cred că va trebui să vă împăiem şi să vă punem într-un muzeu.

— Vă pot spune însă ce plăcere ard de nerăbdare să-mi satisfac – plăcerea de a nu vă da un ban la terminarea tratamentului.

— Domnule Green, e zadarnic – doar dacă nu cumva ameninţările astea vă excită şi mai tare, în care caz vă rog să continuaţi. Ştim cu toţii că pentru unii bărbaţi noţiunea de act sexual este inseparabilă de ideea de pângărire, datorită unui conflict nerezolvat...

— Şi eu vă pot spune altceva. Fata asta, asistenta, ştie mult mai bine decât dumneavoastră cum să se ocupe de un pacient. Cel puţin atât cât a făcut, a făcut cu oarecare suflet. Dumneavoastră sunteţi cea care mai are de învăţat.

Sperase că o va scoate din sărite pe doctoriţă, dar ea îi răspunse pe acelaşi ton nesuferit de oficial, detaşat şi superior.

— V-am explicat deja de ce nu pot manifesta niciun fel de sentiment faţă de dumneavoastră, domnule Green. Mi-e teamă că trebuie să vă obişnuiţi cu asta. Şi sora Cory la fel, de altfel. Din cauza asta am avut schimbul acela de cuvinte cu ea. Singurul nostru rol e să vă oferim surse de excitaţie erotică. În acest domeniu – adică în domeniul tehnicilor sexuale – nu aveţi decât să vă exprimaţi dorinţele, iar noi ne vom strădui, în măsura posibilităţilor şi a personalului de care dispunem. Dacă preferaţi o altă poziţie, vă putem oferi cele mai multe din poziţiile din *Kama Sutra*, Aretino, *Hokuwata Monosaki*, Kinsey, Sjostrom – minus furculiţa braziliană, după cum am menţionat – Masters şi...

— Ştiţi ceva? Sunteţi tot atât de excitantă ca un aisberg.

— Vă mulţumesc pentru această observaţie, domnule Green. Eu cred în participarea deplină la tratament a pacientului. Văd că e cazul să aplicăm puţină terapie orală de echilibrare.

Şi înainte ca el să poată spune ceva, doctoriţa se aplecă din coate, prăbuşindu-se peste el. În ultima clipă, el încercă s-o împingă, dar era deja prea târziu. O jumătate de minut mai târziu, stătea sprijinită în coate, la câţiva centimetri de faţa lui. În ochii lui se citea acum o obscură uimire şi o nedumerire vădită. Încercă să sondeze în adâncimile întunecate ale celor doi irişi negri, dar în zadar.

— Aşa, domnule Green. Sper că aţi văzut acum că metodele noastre clinice nu exclud unele concesii reciproce făcute realităţilor erogene.

Privi în jos spre buzele lui, apoi se aplecă, dându-i un sărut lejer.

— Cred că veţi fi unul din cei mai buni pacienţi ai mei.

Apoi se ridică iar, sprijinindu-se în braţe.

— Ia să vedem acum şi dacă suntem în stare de un orgasm pe măsură. Soră, eşti gata?

— Da, doamnă doctor.

Întorcând capul într-o parte, o văzu pe sora Cory, în halatul ei alb de data asta, ridicându-se de pe scaunul de lângă masa din colţ, unde şezuse până atunci, şi apropiindu-se de ei. Simţi cum doctoriţa Delfie îşi contractă muşchii vaginali.

— Excelent, domnule Green. Bravo. Acum o să grăbesc treptat tempoul. Vă rog, mâinile pe şoldurile mele. Bun. Apucaţi-mă cât de strâns doriţi. Aş vrea să daţi dumneavoastră ritmul.

Şi tempoul se acceleră.

— Nu-ncercaţi să forţaţi. Ritmaţi-vă mişcările. Amânaţi cât de mult puteţi.

Îşi plecă şi mai mult capul, încercând să ajungă cu privirea până la punctul în care trupurile li se uneau.

— Frumos. Relaxat... împingeţi. Cu totul, domnule Green. Relaxat, împingeţi. Din nou. Un ritm constant, ăsta-i secretul. Superb. Din nou. Mai repejor. Din adâncime, cât se poate. Splendid, împingeţi din tot corpul. Menţineţi ritmul. E mai bine şi pentru dumneavoastră, şi pentru copil.

— Copil!

Dar doctoriţa părea prea absorbită de tratamentul pe care îl administra pentru a mai răspunde. El privi disperat spre sora Cory, care stătea în picioare la capătul patului.

— Adică ce vrea să spună cu „copilul”?

Sora îşi duse un deget la buze.

— Concentraţi-vă, domnu' Green, atât. Nu mai durează mult.

— Dar sunt bărbat, pentru numele lui Dumnezeu!

Sora îi făcu semn cu ochiul:

— Păi, atunci gustaţi plăcerea.

— Bine, da'...

Doctoriţa Delfie îi tăie vorba:

— Vă rog să nu mai verbalizaţi, domnule

Green.

Începuse să respire greu şi se oprea după fiecare propoziţie.

— Aşa. Un ultim efort. Simt că vine. Bun. Bun. Splendid. Din şolduri. Cât mai tare puteţi.

Îşi ţinea în continuare capul plecat. Părea absorbită de mişcarea tot mai accelerată a şalelor lui.

— Aşaa.

... asta e... asta e... perfect. Perfect. Acuşi ajungem. Continuaţi, nu vă opriţi. Până la ultima silabă. Soră!

Era vag conştient de prezenţa sorei Cory, care se mutase la picioarele patului – în afara vederii lui blocate de doctoriţa cea energică, care stătea şi acum sprijinită în braţe.

— Mai împingeţi o dată. Încă o dată. Încă o dată. Pentru ultima dată.

Doctoriţa scoase un geamăt uşor, de parcă, într-adevăr, tocmai dăduse naştere unui copil; apoi orice mişcare încetă. Linişte. Era conştient că sora Cory se întoarce în colţul ei. Capul doctoriţei rămăsese plecat, cu extremităţile panglicii atârnând. Respira des şi adânc, întocmai ca un scufundător de mare adâncime. Apoi căzu peste el. Pielea îi era umedă de transpiraţie, îi simţea inima izbind în piept. Dar era efectul efortului fizic, nu al emoţiei, căci îşi ţinea capul întors.

Preţ de o jumătate de minut sau mai mult, el a rămas cu ochii aţintiţi în tavan, într-o stare de şoc prelungit. Nu reuşise, spre sfârşit, să rămână pe deplin obiectiv, aşa cum ar fi dorit, dar nici nu uitase de sine într-atât încât să nu remarce unele vorbe stranii şi unele erori... îi trecu prin minte gândul îngrozitor că, în ciuda protestelor ei, se afla, de fapt, într-un azil de nebuni, într-o clinică de boli mintale şi că nimerise – nu ştia cum – în mâinile altor doi pacienţi din pricina neglijenţei personalului medical, cel adevărat. Dar ce căuta oare într-un asemenea loc? Şi cum de era atât de prost supravegheat?

Privi pe furiş spre colţul unde se afla sora. Aceasta, pe jumătate întoarsă cu spatele spre el, stătea aplecată asupra mesei, peste nişte hârtii – dosarul lui, fără îndoială. Nu părea deloc nebună; dimpotrivă, concentrarea cu care citea un pasaj al raportului medical părea să sugereze o natură neaşteptat de studioasă. Cât privea trupul sub a cărui greutate zăcea, părea cu desăvârşire normal. Nici tu hohote, nici tu cotcodăceală isterică, într-un fel cât se poate de ciudat, era mai degrabă înduioşat de tăcerea doctoriţei, de oboseala ei evidentă; şi, aşa cum ai vrea să oferi alinare unei alergătoare care şi-a dat sufletul, nereuşind însă să câştige (căci orice altă amintire în afară de posibila lui profesiune – şi aceasta mai degrabă de natura probabilităţii, decât a certitudinii – rămânea un miraj tantalic), îşi lăsă într-un târziu braţele pe spatele ei, într-o uşoară îmbrăţişare.

Medita, în calmul relativ, în liniştea ticăitoare. Poate că, într-adevăr, dincolo de jargonul freudian, era ceva adevărat în ce spusese doctoriţa, un fel de cadru teoretic al cazului clinic: La urma urmei, ar face poate mai bine să nu dea totul în vileag într-un discurs pripit în Parlament. Se impunea o cercetare aprofundată a cazului. În fond, prima datorie a unui om politic modern nu este să dea pe faţă o fărădelege, ci să nu fie el însuşi surprins asupra faptului.

Privirea i se îndreptă din nou spre colţul unde sora Cory, corect îmbrăcată în uniforma reglementară, şedea aplecată asupra dosarului lui. Degetele ei cafenii, delicate, gambele zvelte şi gleznele, sub tivul fustei albastre, apretate... dacă era, într-adevăr, un caz dificil – şi avea presentimentul că aşa era – trebuia să accepte posibilitatea unui tratament prelungit şi să se comporte demn, bărbăteşte. Simţea o dorinţă anormală de a murmura ceva de genul ăsta în şuviţele de păr de lângă obrazul lui, dar i se păru puţin cam prematur. Trebuia să se gândească la situaţia lui în viitor. Totuşi, bătu uşurel spinarea umedă a doctoriţei cu un gest de vagă fraternitate, un mod tacit şi cel puţin parţial de a-şi cere scuze, de a-i spune că-i recunoaşte strădania, chiar dacă pierduse.

Doctoriţa nu reacţionă în niciun fel. El avu bănuiala că aţipise, ceea ce nu-l deranja; ba era chiar şi mai înduioşat, deşi mai degrabă fără voia lui. Era o dovadă că e şi ea fiinţă omenească, la urma urmei. Povara trupului ei zvelt şi bine făcut – aproape la fel de bine făcut ca al sorei Cory – nu era deloc dezagreabilă. În ceea ce-l privea, nu se putea spune, în împrejurările date, că fusese la înălţime; dar avea o oarecare bănuială că ar fi putut fi şi mai rău. Simţea, la rândul lui, o oboseală plăcută, acum se gândea mai bine, şi era evident mai puţin îngrijorat de pierderea memoriei.

Închise ochii, dar un zgomot îl făcu să-i deschidă iar. Sora Cory se ridicase de la masă şi îşi foia hârtiile, potrivindu-le. Se întoarse, veselă şi sprinţară, complet refăcută după şedinţa de nud, şi se apropie de pat; avea privirea aţintită asupra lui şi ţinea la piept hârtiile pe care tocmai le pusese în ordine.

— Ei, domnule Green, cine-i băiat isteţ şi norocos?

— Cum adică, norocos?

Fata mai făcu vreo doi paşi spre pat, apoi se opri, făcând cu ochiul spre micul snop de hârtii îndoit sub braţul ei drept. Îl privi, zâmbindu-i şăgalnic şi sfios.

— Tare drăguţă povestire. Şi aţi scris-o toată din capul dumneavoastră.

Se uita năuc la ea, nepricepând deloc rostul acelui zâmbet tâmp şi sentimental. Îl năpădiră din nou îndoielile. Aşadar, se afla într-o clinică de psihiatrie şi fata asta era nebună, amândouă erau nebune. Doar ştiau că el e persoană importantă, mai mult ca sigur membru în Parlament. Iar acum ce voia să spună? Că nu e decât un scribălău, un amărât de romancier, ori ce?! Era de-a dreptul absurd; şi situaţia deveni şi mai absurdă când sora, profitând de aparenta uitare de sine a doctoriţei şi încălcând iar toate normele eticii medicale, se aşeză pe marginea patului.

— Ia uitaţi, domnu' Green. Ascultaţi.

Şi, aplecându-şi căpşorul drăgălaş cu bonetă albă peste prima pagină, începu să citească, urmărind cu degetul fiecare cuvânt, de parcă ar fi atins năsucul sau micile buze zbârcite ale unui nou-născut.

— „Era conştient de pâcla luminoasă şi nesfârşită, de parcă ar fi plutit, privind în jos, ca un zeu, alfa şi o-me-ga...”

Îi aruncă un zâmbet plin de voioşie:

— Aşa se pronunţă, domnule Green? E pe greceşte, nu?

Fără să aştepte răspuns, îşi continuă lectura:

— „...peste o mare de abur...”

BANG!

II

Mnemosyne, fiică a lui Coelus şi a Terrei, mamă a celor nouă Muze; tatăl, Jupiter, s-a prefăcut în păstor pentru a se bucura de compania ei. Acest cuvânt înseamnă *memorie*. Mnemosynei i-a fost dat să stăpânească asupra puterii de a raţiona şi a artei de a da nume potrivite tuturor lucrurilor, în aşa fel încât să le putem descrie Şi vorbi despre ele fără a le avea în faţa ochilor.

LEMPRIERE, articolul ***Mnemosyne***

Erato patronează poezia lirică, a amorului tandru; reprezentată cu o coroană de trandafiri şi mirt, ţinând în mână o liră, cu expresia uneori gânditoare, alteori veselă şi plină de viaţă; invocată de îndrăgostiţi, în special în luna aprilie.

LEMPRIERE, articolul ***Erato***

Uşa camerei de spital se izbise de perete cu o violenţă sălbatică. În prag se află un personaj malefic, o apariţie de coşmar; mai corect spus, o apariţie de concert rock... cizme negre, pantaloni de jeans negri, jachetă neagră de piele. Sexul nu este evident la prima vedere; pare mai degrabă o fiinţă hermafrodită. Un singur lucru e cert: creatura este extrem de mânioasă. Sub jacheta neagră, festonată cu enorme ace de siguranţă (unul îi atârnă şi de lobul urechii) şi cu insigne în formă de svastică, se zăreşte un tricou alb pe care e imprimat un pistol gata să tragă. Şuviţele rigide de păr sunt şi ele albe, o nuanţă stridentă, ca părul unui albinos; dacă sunt oxigenate, decolorate sau pur şi simplu albite de groază la vederea acelei feţe crâncene, e imposibil de spus.

Ochii sunt conturaţi alarmant cu creion negru, dar nu sugerează atât un retuş cosmetic, cât urmele unei bătăi recente; sunt asortaţi cu buzele, pictate, după toate aparenţele, cu aceeaşi cremă de ghete cu care au fost unse şi cizmele care au izbit uşa de perete. Pumnul stâng îi e încleştat pe şold, în vreme ce mâna dreaptă ţine strâns gâtul unei chitare electrice cu un corp minuscul. De ea atârnă un capăt de fir electric răsucit, smuls din amplificator cu atâta forţă, încât a plesnit în două.

Dar culmea ororii abia acum urmează. Oricât de incredibil ar părea, şi în ciuda măştii hidoase, există ceva familiar în atitudinea şi trăsăturile acestei sinistre vizitatoare nepoftite. Căci nu este, totuşi, un hermafrodit, ci o „ea”; şi nu orice „ea”, ci sora geamănă a doctoriţei Delfie de pe pat. Se cunoaşte după ochii încercănaţi. Se vede şi după felul cum reacţionează ţinta privirilor veninoase şi acuzatoare ale acestei dubluri macabre. După prima reacţie, s-ar putea spune că, deşi vizibil şocat, parlamentarul închipuit nu este pe de-a-ntregul surprins. Ridicându-se în capul oaselor cu o viteză şi o vigoare ce lipseau total din comportamentul lui anterior, acesta rămâne sprijinit într-un singur braţ şi aruncă o privire îngrozită partenerei lui, culcată încă alături; apoi, privind spre silueta grotescă din pragul uşii, i se adresează cu voce sugrumată:

— Tu...

Apoi continuă, înghiţind cu greu:

— Eu...

Fără să răspundă, *Doppelgänger*-ulsatanic intră bocănind în cameră, oprindu-se brusc, cu picioarele depărtate. Gâtul chitarei, azvârlit violent înainte, se îndreaptă precum un pistol-mitralieră spre sărmana şi neajutorata doctoriţă Delfie. O mână cu unghii negre trece iute peste corzi, catâişul ascuţit al unei lame de ras peste obrazul unui bătăuş din Glasgow. Se aude zăngănitul de nedescris al unui

arpegiu chinuit. O clipă mai târziu, nici urmă de doctoriţa Delfie în pat, doar o mică adâncitură în pernă, acolo unde îi fusese capul.

Sora Cory, sărind în picioare, dă să strige; dar chitara nemiloasă ţinteşte spre ea, corzile de oţel sunt ciupite iar cu brutalitate. Şi sora, la rândul ei, cu braţele ei rotunde şi cafenii, cu uniforma alb-cu-albastru şi ochii mari, uimiţi, se evaporă instantaneu, lăsând în urmă doar un stol de hârtii albe. Bang, zvârrr, bang, se aude mereu chitara blestemată; rând pe rând, foile de hârtie trec în nefiinţă.

După acest nemilos şi fulgerător masacru al Sfântului Valentin, Nemesis rămâne privind ţintă spre pacientul din pat, cu ochii arzând, pradă unei furii menadice. Deodată, explodează:

— Ticălosu' naibii!

Miles Green se repede jos din pat, apucând în fugă muşamaua şi făcând din ea un şorţ improvizat.

— Ia stai puţin. Cred c-ai greşit camera. Şi n-ai nimerit nici cuvântul potrivit.

— Mama ta de porc misogin.

— Ia las-o mai moale.

— Îţi dau eu „mai moale". Hristoase!

— Bine, da' nu poţi...

— Ce nu pot?

— Limbajul ăsta.

Buzele ei negre ca tăciunele se strâmbă într-un rânjet feroce.

— Ba, uite că folosesc limbajul care-mi place, e bine? N-o să mă-mpiedici tu.

El bate în retragere, ţinându-şi bucata de muşama strâns lipită de burtă.

— Şi ce ţoale ai. Nici nu te-am recunoscut.

Ea înaintează doi paşi, apropiindu-se primejdios de mult.

— Da băiatu' ştie cine sunt, nu-i aşa?

Buzele i se strâmbă iar.

— În ciuda „ţoalelor". Corect?

El ar vrea să se mai tragă puţin înapoi, dar îşi dă seama că e lipit cu spatele de peretele capitonat.

— Ei, am zis şi eu aşa...

— Aa, ai zis şi tu doar aşa. Pe naiba, nemernic mincinos ce eşti.

— O încercare. O aproximare.

— Să mă pupi undeva.

— Nici nu credeam c-o să ne mai întâlnim vreodată.

— Ei, uite că ne-ntâlnim. Corect?

El încearcă să scape, luând-o într-o parte, de-a lungul peretelui, dar se trezeşte înghesuit într-un colţ, cu sânii şcolăriţelor în spate şi gâtul ameninţător al chitarei în faţă. Cu privirea plină de venin, ea îi bagă sub nas un deget revendicativ:

— Îţi dai seama ce-ai făcut? Mi-ai stricat naibii cel mai bun concert din ultimii ani. Nici n-apucam s-ating corzile, că şaisprezece mii de tineri se şi apucau să urle.

— Te cred.

— Dacă-ţi închipui că n-am nimic mai bun de făcut decât să-mi pierd vremea frecând la tot felu’ de porcării pornografice, eşti complet ţicnit.

— Am impresia că nu ne aflăm în acelaşi registru al discursului.

Ea îl măsoară din creştet până-n tălpi, cu un dispreţ total; faţa i se contorsionează într-o grimasă de dispreţ.

— Aa, da, era să uit.

Apoi, strâmbându-se şi mai abitir:

— Şi bine cunoscutele „nivele adânci ale sensului”. Ptiu.

Îl priveşte fierbând de mânie, gata parcă să-l scuipe în ochi de-adevăratelea.

— Eşti penibil. Nici măcar nu mai ştii ce naiba-i aia.

— Dacă nu te superi, părerea mea e că abuzezi de cuvântul „naiba” În stychomythie.

— Să ţi-o bagi ştii tu unde!

Îi aruncă o privire să-l înghită.

— Pe bune, mă faci să vomit naibii. Auzi, „Dr. A. Delfie”. Ăsta nu-i joc de cuvinte, e caca de căţel. Şi „sora Cory”. Doamne fereşte. Rahat elitist puturos. Păi ce, crezi că lumea mai ştie naibii greceşte azi?

El se uită la ea pieziş, cu un aer pe jumătate incredul, pe jumătate rugător.

— Să nu-mi spui că te-ai apucat de politică.

Ea scutură din cap, din nou furibundă.

— Literatura decentă, adică literatura nonburgheză, a fost întotdeauna o chestie politică. Da’ nu pentru... momâi din clasa de mijloc ca tine.

— Bine, da’ înainte...

— Ia nu-mi vorbi tu mie de ce făceam sau ziceam înainte. La naiba, doar nu-i vina mea c-am căzut victimă conspiraţiei istorice masculinfasciste.

— Bine, dar ultima dată când ne-am...

— Ia mai slăbeşte-mă!

El îşi coboară privirea, apoi încearcă s-o ia altfel.

— Nu mulţi şi-ar fi dat seama.

— Îi bag undeva pe ăştia „mulţi”

Furioasă, bate cu degetul în pistolul imprimat pe tricoul ei alb.

— Nu mă duci tu pe mine. Nici-o şansă. Nu eşti decât un parazit capitalist şi misogin. Nu mi-ai adus decât necazuri din clipa în care am fost proastă să-ţi dau bună ziua.

El dă să spună ceva, dar nu apucă.

— Ai umblat cu to’ felu’ de tertipuri. Şi-ai crezut întotdeauna c-o să-ţi meargă. Da’ cu mine-ai terminat-o, mama ta de escroc.

Apoi continuă, lovind cu piciorul în pat:

— Auzi, să-i dai creaturii ăleia de mucava chipul *meu*, trupul *meu*.

— Bine, dar e vorba doar de trăsăturile generale.

— Rahat.

— Doar am fost prieteni buni cândva.

— „Doar am fost prieteni buni cândva”, îl maimuţăreşte ea.

Îşi apropie faţa de a lui.

— Ascultă, m-am lămurit de mult cu tine. Ce-ai crezut? Că sunt una d-alea, gata să sar în patul tău?

— Cred că mă confunzi cu Walter Scott. Sau cu James Hogg.

Ea închide ochii, de parcă ar număra până la cinci; apoi îl arde cu o privire batjocoritoare:

— Dumnezeule, ce păcat că nu eşti şi tu un simplu personaj. Ce n-aş da să te pot şterge o dată cu amărâtele alea de păpuşele de hârtie.

Se şterge la gură cu dosul palmei. El tace o vreme, apoi spune:

— Îţi dai seama că te comporţi ca un bărbat?

— Asta ce vrea să-nsemne?

— Judecăţi instantanee. Violente prejudecăţi sexuale. Ca să nu mai spun că încerci să te ascunzi în spatele unor roluri şi al limbajului unui mediu căruia nu-i aparţii.

— Ia mai tacă-ţi fleanca.

— În primul rând, ai amestecat uniforme aparţinând a trei sub-culturi diferite, „Skinheads”, „Hell’s Angels” şi „Punk”. Nu ştiu dacă ştii, dar sunt trei lucruri diferite.

— Ia mai taci! Hristoase!

Ochii îi ard iar ca focul, dar Miles Green simte că i-a reuşit contraatacul, cel puţin parţial; căci, deodată, ea se trage îndărăt, întorcându-se cu spatele şi lăsându-l în colţul lui, îşi trage cureaua chitarei peste cap şi aruncă violent instrumentul pe pat. O clipă rămâne cu spatele la el. Bluzonul negru are imprimate pe spate un craniu alb şi dedesubt, cu litere în stil gotic-nazist, cuvintele:

MOARTEA E PRINTRE NOI. Se întoarce din nou, cu braţul întins ca mai înainte şi cu degetul îndreptat acuzator spre el.

— Aşa, acum ascult-aici. De-acum înainte, eu conduc jocul. Înţeles? Dacă începi iar cu... kaput. Gata cu distracţia. E clar?

— Ca lumina zilei.

Ea se uită fix la el.

— Atunci, cară-te.

Încrucişându-şi braţele pe piept, îi face semn cu capul către uşă.

— Hai. Afară.

El îşi ridică muşamaua mai sus pe pântec.

— Bine, da' n-am nimic pe mine.

— Foarte bine. În sfârşit, lumea toată o să te poată vedea aşa cum eşti în realitate. Şi sper să crăpi.

El ezită, dând din umeri şi face câţiva paşi pe covorul rozaliu uzat; apoi se opreşte.

— Nu putem măcar să dăm mâna?

— Glumeşti. Eşti nebun de-a binelea.

— Ştii, asta aduce puţin a condamnare fără judecată. N-am făcut decât un comentariu lejer la...

Ea se aplecă spre el:

— Ia ascultă. De când m-am emancipat, nu faci decât să-ţi baţi joc. La mine nu mai ţine, băiatu'. Eşti un porc.. Cel mai mare. Numero uno.

Ochii ei îl fulgeră iar, în vreme ce capul – un craniu golaş cu smocuri albe de păr, ca al unei marionete – îi arătă uşa.

— Afară.

El mai face vreo doi paşi, de data asta de-a-ndăratelea, ca un curtean de pe vremuri dinaintea monarhului, căci muşamaua nu-l cuprinde, apoi se opreşte iar.

— Putea fi şi mai rău.

— Nu mai spune.

— Păi puteam să te fac să aluneci ca o lebădă nătângă prin ostroave de măslini, îmbrăcată într-o cămăşuţă de noapte transparentă, sau altceva de genul ăsta. Ca Isadora Duncan într-o zi proastă.

Ea îşi duce mâinile pe şold şi vocea i se subţiază într-un şuierat.

— Ai tupeul să insinuezi că...

— Sunt convins că era un lucru bun. La vremea lui.

Ea stă cu picioarele depărtate şi cu braţele pe şold. Pentru prima dată, în ochi i se citeşte şi altceva în afară de mânie.

— Şi vrei să spui că acum e de râs. Corect?

El dă timid din umeri.

— Acum, dacă tot a venit vorba, trebuie să recunoaştem că a fost întotdeauna puţin caraghios.

Ea dă din cap de câteva ori, apoi spune printre dinţi:

— Continuă.

— Bineînţeles, conceptul literar în sine e valabil. Ca parte a inconografiei umanismului renascentist. Botticelli şi compania.

— Da' altfel e rahat, nu?

— Eu personal n-aş îndrăzni să folosesc o expresie atât de vulgară.

Ea îşi încrucişează iar braţele la piept, măsurându-l lung.

— OK, ia s-auzim. Ce cuvânt ai folosi?

— Depăşit? Dulceag? De pe vremea bunicii?

Apoi adaugă grăbit:

— Adică, ştii, nu că nu poţi arăta grozav. De pildă, rochiţa aia neagră pe care o purtai ultima dată...

Braţele ei, cu pumnii încă strânşi, cad pe lângă trup. El continuă, înmuiat:

— Senzaţională.

— Senzaţională?

— Absolut senzaţională. Nu pot s-o uit.

— Păi da, ştim cu toţii ce al naibii de priceput eştisă judeci. Mai ales când îţi baţi joc de femei, făcând din ele nişte obiecte unidimensionale.

— Cred că n-ar fi...

— Ia tacă-ţi fleanca.

Îl măsoară lung, apoi se întoarce şi ia Chitara de pe pat.

— Te crezi grozav de deştept, ai? „Iconografia renascentistă", auzi. Hristoase! Păi, află că nu ştii nimic – nu ştii nici măcar cum arătam la începutul carierei mele. Dacă vrei să ştii, eu am trecut prin mai multe Renaşteri decât ai mâncat tu felii de pâine prăjită la micul dejun.

— Da, îmi dau seama.

— Ba nu-ţi dai seama deloc. Uite, o să-ţi dau naibii o lecţie aşa cum trebuia să-ţi dau naibii cu ani de zile în urmă. Ticălos pedant ce eşti.

Cu degetele mâinii drepte intonează o gamă, o gamă veche, modul lydian. Transformarea, mai degrabă un fel de topire decât o preschimbare instantanee,

este extraordinară. Părul îi devine moale şi lung, îmbibat de culoare; machiajul hidos îi dispare de pe faţă, culorile ies din haine; hainele înseşi încep să se dizolve, modulându-se într-o tunică de samit alb pur. Lăsându-i un umăr şi ambele braţe dezgolite, tunica îi ajunge până la jumătatea gambei şi e strânsă pe talie cu o centură de şofran. În porţiunile neîncreţite, materialul nu e în întregime opac. Cizmele dispar, lăsând-o desculţă. Părul, negru acum, e adunat în creştetul capului, în stil grecesc. În jurul frunţii îi apare o coroniţă delicată de boboci rozalii de trandafir printre frunze de mirt; chitara s-a preschimbat într-o liră cu nouă corzi pe care – o dată metamorfoza încheiată – ea începe să intoneze aceeaşi veche scară lydiană în sens invers.

E acelaşi chip, dar pare mai tânăr cu cinci ani; pielea aurie ca mierea îi iradiază căldură, contrastând plăcut cu albul ţesăturii. Cât despre efectul general, chipul acela pentru care au pornit pe mări o mie de corăbii e o umbră palidă pe lângă cel de acum. Acesta ar face universul întreg să stea pe loc şi să se uite în urmă. Ea lasă lira să-i cadă din mână; iar el rămâne cu gura căscată în faţa a ceea ce este neîndoielnic divinitatea imemorială. Însă, după o clipă-două, ea îşi duce mâna liberă spre şold. S-ar zice că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Ei bine... domnule Green?

Vocea a pierdut accentul şi intonaţia dinainte, de care, oricum, nu era prea sigură.

— Sunt un prost. Arăţi minunat. Din altă lume.

Îşi caută, sau se preface a-şi căuta, cuvintele.

— Copilăroasă. Vulnerabilă. Dulce.

— Mai feminină?

— Incontestabil.

— Adică mai uşor de exploatat.

— Da' nu asta am vrut să spun. Pe cuvânt... eşti un vis. Genul de fată pe care oricine ar vrea s-o prezinte mamei. Cu tot cu bobocii de trandafir.

Vocea ei devine bănuitoare:

— Adică ce nu-i în regulă cu bobocii mei de trandafir?

— Sunt hibrizi din genul Ophelia. Teamă mi-e că n-au început să fie cultivaţi decât prin anul 1923.

— Tipic. Eşti al naibii de pedant.

— Îmi cer scuze.

— Întâmplător, sunt trandafirii mei favoriţi. Din 1923 încoace.

— Şi ai mei.

Ea continuă, ridicându-şi lira:

— Şi, înainte de a te apuca să-i găseşti şi ăsteia cusur, află că există una identică – mai bine zis, ce-a mai rămas din ea – la Muzeul Metropolitan din New York.

— Pare sută la sută autentică.

— Păi, este autentică!

— Bineînţeles.

Ea îi aruncă o privire acră.

— Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai holba la sânii mei în felul ăsta grosolan şi insistent.

El îşi mută privirea spre încântătoarele ei picioare desculţe.

— Îmi cer scuze şi pentru asta.

— În fond, nu e vina mea că pe atunci nu se inventase încă sutienul.

— Sigur că nu.

— Cătuşe monstruoase puse feminităţii adevărate.

— Măi, măi.

Ea îl priveşte lung.

— Nu mă deranjează câte o privire din când în când. Uite, vezi, ăsta e încă unul din cusururile tale. Nu laşi nimic pe seama imaginaţiei.

— Mă voi strădui de-acum înainte.

— Ba bine că nu. N-am vrut decât să-ţi arăt ce-ai pierdut. Nu c-ai fi în stare să apreciezi.

Se întoarce cu spatele la el.

— Dacă vrei să ştii, cei mai mulţi dintre bărbaţii cu bun simţ cad în genunchi când mă văd pentru prima dată, aşa cum sunt eu în realitate.

— Bine, da' şi eu sunt în genunchi. În forul meu interior. Eşti frumuseţea şi neprihănirea personificate.

— Asta înseamnă de fapt că sunt tocmai bună de „prihănit"! Uiţi că te cunosc pe toate feţele. Pe tine şi minţişoara aia a ta îngustă de monomaniac. Pentru tine, nu sunt decât o bucăţică bună.

— Nu-i adevărat.

— Îţi dai seama că nu mă aştept să-mi compui imnuri şi ode şi nici să-mi închini libaţiuni, ofrande, sau... mai ştiu eu ce, spune ea ridicând lira, apoi lăsând-o iar să cadă. Pe vremea când în lume mai exista o fărâmă de civilizaţie... dar sunt perfect conştientă că ar însemna să cer prea mult de la cineva într-o epocă a materialismului cras cum este ăsta.

Peste umărul dezgolit, îi aruncă o privire pe jumătate supărată şi pe jumătate jignită.

— Un singur lucru îţi cer: un minim respect pentru statutul meu care, spre deosebire de al tău, este de natură metafizică.

— Îmi cer iertare.

— Ei bine, e cam târziu.

Ochii ei privesc dincolo de el, de parcă s-ar adresa unor munţi îndepărtaţi.

— Ce mi-ai făcut acum este ultima picătură. Multe pot eu trece cu vederea, dar nici să văd pudoarea care mă caracterizează caricaturizată atât de grosolan. Toată lumea ştie cât de sfioasă şi retrasă sunt. N-am să mă las transformată într-un trup de femeie fără minte numai pentru că aşa ţi se năzare ţie. Nu sunt la cheremul capriciilor tale perverse. Ai uitat complet că nu sunt personaj de roman. Sunt cât se poate de reală.

Lăsându-şi privirea în jos, spre covor, adăugă cu voce scăzută:

— Şi mai sunt şi zeiţă pe deasupra.

— Da’ eu n-am negat niciodată asta.

— O, ba cum să nu. O faci de fiecare dată când deschizi gura aia neghioabă.

Aşezând lira la loc pe pat, îşi duce braţele la piept, fără să-l privească în ochi.

— Ţin să te anunţ că mă gândesc serios să pun toată chestia asta în discuţie la următoarea noastră şedinţă trimestrială. Pentru că nu numai eu am fost insultată, ci întreaga mea familie. Şi, sincer să-ţi spun, ne-am cam săturat. Prea se-ntâmplă multe lucruri de genul ăsta în zilele noastre. E timpul ca cineva să servească drept pildă.

— Zău că-mi pare rău.

Ea îl măsoară lung, apoi îşi ea privirea de la el.

— Va trebui să găseşti o dovadă mai convingătoare decât asta.

Ridicându-şi braţul stâng, se uită la încheietura mâinii, evident uitând, într-un moment de absenţă, că, la fel ca şi trandafirii Ophelia, nici ceasul de mână nu exista în antichitate. Enervată, se uită la ceasul cu cuc.

— Întâmplător, am un program foarte încărcat azi. Îţi mai acord zece propoziţii cu care să-ţi prezinţi scuzele ceremonios, aşa cum se cuvine. E ultima ta şansă. Dacă mi se par acceptabile, sunt dispusă să amân decizia de a te pune pe lista neagră. În care caz, mă simt nevoită să te sfătuiesc călduros să nu te apropii de copaci izolaţi sau de clădiri fără paratrăznet cât vei trăi. Mai ales pe vreme de furtună. E clar?

— Da, dar nu e drept.

Ea îl priveşte înţepată.

— Nu numai că e drept, dar e şi cât se poate de îngăduitor, date fiind împrejurările. Şi acum, gata, lasă protestele.

Întorcându-se, apucă lira şi se îndreptă puţin din spate.

— Poţi începe prin a cădea în genunchi. Putem sări peste partea aia cu sărutatul urmelor picioarelor mele, că sunt grăbită. Ai zece propoziţii. Nici mai mult, nici mai puţin. După aia, afară.

Ţinându-şi bine şorţul improvizat dinainte, el îngenunchează cu oarecare greutate pe covor.

— Numai zece?

— Cum ai auzit.

Ea rămâne cu privirea pierdută într-un colţ al camerei, aşteptând. El îşi drege glasul.

— Ai fost întotdeauna femeia mea ideală.

Ea ridică uşor lira, ciupind o coardă.

— Nouă. Ce banalitate înfiorătoare.

— Chiar dacă nu te-am înţeles niciodată.

Ea mai ciupeşte o coardă.

— Nu mai spune.

— Complet.

— Şapte.

— Bine, da’ asta n-a fost propoziţie. Nu era niciun verb.

— Şapte.

El se uită lung la profilul ei sever.

— Ochii tăi sunt ca doi sâmburi de loquat, ca măslinele de Amphissa, ca trufele negre, ca strugurii muscat, ca smochinele de Chios... stai puţin...

— Şase.

— Da’ n-am terminat!

Ea îşi trage nasul.

— Atunci nu trebuia s-o lungeşti aşa.

— Numai tu ai contat cu-adevărat în viaţa mea.

— Al naibii mincinos. Cinci.

— Înţeleg perfect de ce sunt toţibărbaţii nebuni după tine.

— Patru. Şi femeile.

El aşteaptă puţin, scrutându-i expresia feţei.

— E-adevărat?

Ea îi aruncă o privire piezişă.

— Să ştii că n-am de gând să mă lansez în divagaţii.

— Sigur că nu. Mă-ntrebam şi eu aşa.

Ea continuă, adresându-se parcă peretelui:

— Dacă ţii neapărat să ştii, află că babeta aia coşcovită din Lesbos nu şi-a mai revenit după ce m-a văzut într-o zi dezbrăcându-mă la baia matinală.

— Asta-i tot?

— Bineînţeles că asta-i tot.

— Bine, dar eu credeam că...

Ea îl priveşte iar enervată:

— Ascultă, printre cele cincizeci de mii de alte lucruri pe care nu le-ai aflat niciodată despre mine se numără şi faptul că nu m-am născut ieri.

Îşi ia privirile de la el.

— Sigur că a încercat toate şiretlicurile murdare bine cunoscute. A încercat să mă fotografieze în bikini şi altele asemenea.

— Să te fotografieze în ce?!

Ea dă din umeri, apoi din cap.

— Bine, ce se făcea pe vremea aia. Să mă sculpteze, sau ceva de genul ăsta. Nu pot ţine minte toate detaliile minore. Hai, pentru numele lui Dumnezeu, dă-i drumul mai departe. Mai ai trei propoziţii.

— Parcă erau patru.

Ea oftează:

— Bine, bine. Patru. Şi n-ar fi rău să fie mai multe decât celelalte.

— Felul în care dispari, felul în care revii.

Ea ciupeşte două corzi.

— Asta face două.

— Bine, dar e ridicol – era clar o virgulă între ele.

— Nu în felul în care le-ai pronunţat tu.

— Era doar o pauză pentru efectul retoric. Cele două concepte sunt legate. Dispariţie, revenire. Oricine vede asta.

Privirea ei este un avertisment. El continuă, vorbind rar:

— Eşti cea mai sexy creatură de pe faţa pământului, ştii şi tu asta, nu?

Ea priveşte în altă parte.

— Acum sunt două, clar.

— Pot şi eu să respect regula jocului, săştii.

— Una.

Şi rămâne aşteptând, cu acel aer de atotştiinţă superioară şi încântată de sine, foarte asemănător cu expresia caracteristică, de-a dreptul nesuferită, a unui celebru tip de cap din marmură din insulele Ciclade. El inspiră adânc.

— De fapt, ceea ce mă interesează pe mine e următorul lucru (două puncte) dacă nu există cumva (virgulă) în ciuda reacţiei tale exagerate la vreo două presupoziţii minore pe care am fost obligat să le fac în portretele tale fictive şi pentru care oricum o mare parte din vină o poartă comportarea ta extrem de nesinceră (paranteza) dacă nu chiar frivolă (liniuţă) şi vorbesc ca unul care a fost de prea multe ori lăsat baltă în mod grosolan de tine fără ca tu să ai măcar curtoazia de a mă anunţa că eştiocupată cu altcineva (paranteză închisă şi virgulă) domenii care merită a fi investigate atât de obiectul scris cât şi de subiectul care scrie (virgulă) sau (virgulă) dacă preferi (virgulă) de către cel personificat ca *histoire* şi personificator ca *discours* (virgulă) sau şi mai simplu (virgulă) de tine şi de mine (punct şi virgulă) şi cum sunt convins că avem cel puţin un lucru în comun (două puncte) o totală neînţelegere a motivelor pentru care prezenţa ta atât de absolut de reală în lumea literelor nu a primit atenţia (virgulă) deşi tu poate vezi în asta un compliment direct (paranteză închisă) din partea fabricilor universitare (virgulă) a structuraliştilor şi deconstructiviştilor (virgulă) a semiologilor (virgulă) a marxiştilor (virgulă) a lui Moş Beşleagă şeful de catedră şi a altor asemenea (virgulă) pe care o merită (punct şi virgulă) şi mai mult decât atât cum sunt convins că un seminar temeinic *a deux* despre subiectul persoanelor noastre va dura cam mult (virgulă) şi mă simt oarecum dezavantajat că trebuie să-mi acopăr anumite părţi ale trupului cu o muşama (virgulă) în vreme ce (virgulă) pe de altă parte (paranteză) cu toate că eşti delicioasă şi absolut divină cu degeţelele tale aşezate cuminţi pe lira aceea cât se poate de autentică (paranteză închisă şi virgulă) eştipuţin (liniuţă) dar poate e doar un rest al machiajului ăluia îngrozitor (liniuţă) dacă nu mă înşel oleacă obosită (virgulă) după cum e şi normal (virgulă) căci a fost drăguţ din partea ta să vii de la aşa distanţă (virgulă, sau punct şi virgulă, dacă preferi) şi am impresia că n-ar fi cel mai rău lucru să ne relaxăm puţin (liniuţă) pur şi simplu (virgulă) mă grăbesc să adaug (virgulă) ca să stăm puţin de vorbă (virgulă) desigur (punct şi virgulă) şi ţin să adaug că patul este extrem de confortabil dacă vrei să te odihneşti câteva minute (liniuţă) dar eu...

— Să ştii că nu obţii nimic aşa!

El zâmbeşte:

— Mi-e teamă că n-am terminat încă.

Ea se uită lung la el, apoi se întoarce şi se aşază indignată pe marginea patului, cu lira alături. Încrucişându-şi braţele la piept, rămâne cu privirea aţintită în mod ostentativ spre ceasul cu cuc.

— (Puncte-puncte) să continuăm (liniuţă) dar insist asupra faptului că deşi pot continua aşa la nesfârşit (virgulă) până când ai fi nevoită să te întinzi pe pat din pură sfârşeală (virgulă) trebuie să ne înţelegem că baza formală a discuţiei noastre trebuie s-o constituie faptul indiscutabil că dacă te-ai fi manifestat mai devreme în textul de faţă de care ai atâtea obiecţii (liniuţă) mai ales în acea uluitoare costumaţie clasică (virgulă) numită dacă nu mă înşel chiton (liniuţă) e aproape sigur că acea dezvoltare narativă care îţi displace în mod special nu ar fi avut loc şi ca atare nu am fi aici (virgulă) tu în picioare şi eu în genunchi (virgulă) în această cameră de spital de-a dreptul ridicolă pe care nici măcar nu am avut răbdare să o descriu aşa cum se cuvine după criteriile tradiţionale (virgulă) ca să nu mai vorbesc de criteriile noului roman francez (punct şi virgulă) dar (virgulă) luând în considerare că aşa ar fi trebuit să încep (virgulă) pentru că tu eşti într-adevăr (liniuţă) şi nu vorbesc ca un (subliniat) porc misogin (liniuţă) una din cele mai de temut *allumeuses* din istoria acestei planete şi uneori îmi spun că viaţa ar fi mult mai uşoară dacă am fi cu toţii pederaşti şi vom deveni fără îndoială dacă o mai ţii mult aşa şi atunci ce te faci (liniuţă) când te vei trezi umblând de colo-colo pe muntele ăla uitat de zei (virgulă) lălăind cântările alea jalnice în dialectul vostru ionian barbar (virgulă) trăgând de lira aia amărâtă (liniuţă) şi fiindcă veni vorba (virgulă) îţi sugerez s-o acordezi (virgulă) coarda bas e cel puţin cu un semiton mai jos (virgulă) şi mai ţin să-ţi spun că ne-ai face tuturor o favoare dacă ai ruga-o pe sora ta Euterpe sau pe Sfânta Cecilia sau în fond pe oricine ştie să cânte puţin la buzuki să-ţi dea câteva instrucţiuni elementare în legătură cu felul în care se ţine plectrul...

De data asta a mers prea departe. Înşfăcând lira, ea sare în picioare, scuturând instrumentul sub nasul lui.

— Dacă n-ar fi aşa greu de fixat la loc corzile, obiectul ăsta s-ar opri taman pe capul tău ăla tâmpit. Să nu mai îndrăzneşti cumva să deschizi gura! Încă o vorbă şi s-a terminat!

O clipă, inima i se opreşte în loc: se pare că are chiar de gând să-şi pună în practică ameninţarea, indiferent de consecinţe. Dar ea lasă lira să-i cadă din mâini.

— De patru mii de ani de când exist pe pământul ăsta n-am mai întâlnit atâta aroganţă. Şi ce blasfemie! Auzi, să spună că eu pot inspira pornografie. Niciodată n-am făcut aşa ceva. Cât despre celălalt cuvânt la fel de dezgustător... toată lumea

ştie că trăsătura mea esenţială este o supremă puritate feciorelnică – şi te rog pentru ultima dată, nu te mai holba atâta la sânii mei!

El îşi duce repede privirea spre covor. Ea se uită cu luare aminte la el, apoi la liră şi iar la el.

— Sunt teribil de furioasă.

El aprobă, dând din cap.

— Jignită de moarte, aşa nemuritoare cum sunt. În plus, se pare c-ai uitat a cui fiică sunt.

El ridică repede ochii spre ea, făcând semn din cap că n-a uitat. Dar ea nu se lasă înduplecată.

— Tatăl meu e cine e şi eu n-am cum să schimb asta. În fond, mă străduiesc cât pot să mă comport ca voi. Să nu fiu snoabă, să nu fiu fetiţa bogată care aleargă imediat la tăticu'.

Ea se uită în jos la covor cu o privire plină de reproş.

— Iar tu nu faci altceva decât să profiţi de bunul meu simţ şi de dorinţa mea de a ţine pasul cu istoria.

E aproape bosumflată.

— Aş vrea eu să văd dacă tu ai putea să ai câteva milenii şi în acelaşi timp să fii veşnic tânăr.

Atât cât îi permite muţenia, el încearcă să-i exprime simpatia lui sinceră. Ea îl priveşte iar lung, apoi, întorcându-se brusc, se aşază pe marginea patului cu lira în poală şi se apucă să traseze cu un deget nervos un desen imaginar pe unul din braţele sculptate ale instrumentului.

— De acord. Poate că, într-adevăr, Dumnezeu ştie cum, dintr-un simţ al răspunderii prost înţeles ţi-am inspirat fie şi numai în linii generale ideea unei întâlniri de alt gen între noi doi. Dar eu am văzut în asta doar o mică şi interesantă variaţiune contemporană pe o temă antică. Aşa, ceva pentru cititorii avizaţi. Nu obscenitatea aia...

Şi îi arată spre capul patului.

— Credeam că vei avea cel puţin atâta minte să consulţi niscaiva texte clasice.

Degetul ei se plimbă obsesiv pe gâtul de lebădă al lirei aurii.

— E-aşa de nedrept. Nu sunt o preţioasă, dar e aşa de umilitor. Dacă bietele mele rude află...

În glasul ei se ghiceşte tot mai multă amărăciune.

— Oricum, ei cred că totul nu e decât o glumă enormă. Şi eu care mă bucuram că mi-a căzut poezia de dragoste atunci, la început, când am tras cu toţii la sorţi. Şi mai târziu mi-a căzut în cârcă şi proza, Sunt nevoită să muncesc de zece ori mai mult decât toţiceilalţi la un loc.

Rămâne meditând cu tristeţe la suferinţele ei.

— Sigur că genul în sine se află într-o stare jalnică. Moartea romanului, auzi glumă. Păi, ar fi grozav dac-ar fi aşa. Ducă-se.

Tace din nou.

— Tocmai asta nu suport în ţara asta nenorocită. Iar în America e şi mai rău. Francezii, cel puţin, fac tot ce le stă în putinţă să termine definitiv cu idioţenia asta.

El se ridică în picioare. Ea rămâne şezând, cu capul plecat; apoi aruncă lira într-o parte.

Scoţându-şi coroniţa de pe cap, se apucă morocănoasă să tot tragă de ea.

— Nici nu ştiu de ce-ţi spun toate astea. Pe tine te doare-n cot.

El înaintează precaut, ezită, apoi se aşază pe pat lângă ea, cu lira între ei. Ea aruncă instrumentului o privire piezişă şi amară.

— Ştiu şi eu că e dezacordată. O *detest*. Numai Dumnezeu ştie cum de s-a putut răspândi ideea că lumea întreagă rămânea mută când caraghiosul ăla de verişor al meu dădea concertele alea interminabile. Ding-dong-bing-bing. Toţi cunoscuţii mei adormeau, aşa de cumplit de plicticoasă era toată chestia.

Şi continuă să tragă de coroniţă, de parcă ea ar fi vinovată pentru tot.

— Şi costumaţia asta absurdă. Să nu-ţi închipui că nu ştiu că te prefaci doar că-ţi place.

Îi aruncă o privire ostilă cu coada ochiului.

— Porc ce eşti.

Şi mai trage de un trandafiraş.

— Te urăsc.

El aşteaptă.

— Şi, oricum, îţi plăceau mai mult ţâţele negresei aleia.

El face din cap că nu-i adevărat.

— Chiar mă mir că n-ai avut-o şi pe ea la sfârşit. Sau şi pe mine şi pe ea în acelaşi timp.

Rupând un alt trandafiraş din coroniţă, se apucă să-i smulgă petalele, una câte una.

— Dezvoltată aşa cum trebuie, ar fi fost o idee cât se poate de interesantă şi de bun gust. Doar sunt o persoană rezonabilă. N-aş fi avut nimic de obiectat la o

tuşă discretă de romantism, în fond, nu pot ignora cu totul faptul că tu eştibărbat, iar eu femeie.

Împingând lira deoparte, el se trage mai aproape de ea.

— Să nu cumva să-ţi închipui că obţii ceva în felul ăsta.

El îi ia mâna într-a lui; ea încearcă să şi-o tragă, dar el insistă. Mâinile le rămân împreunate pe cearşaful alb, una captivă, cealaltă temnicer. Ea le priveşte cu dispreţ, apoi întoarce capul.

— Nici chiar dacă îngenunchezi iar în faţa mea şi mă implori. Şi încă ceva: totul este strict confidenţial.

El îi strânge mâna; apoi se apropie mai mult de ea, strângând-o iar de mână şi petrecându-şi braţul pe după umerii ei dezgoliţi. Ea nu reacţionează în niciun fel.

— Ştiu exact ce urmăreşti. N-oi fi eu muziciana familiei, dar pot să recunosc o fugă răsturnată.

El se apleacă şi o sărută pe umăr.

— Nu mai am pic de simpatie sau de afecţiune pentru tine. Nici nu-mi mai pasă, aşa sunt de obosită. Zborul până aici a fost al naibii de greu. Am mai avut şi rău de înălţime.

El o sărută din nou pe umăr.

— Nu-ţi pasă absolut deloc de sentimentele mele.

El îşi dă la o parte şorţul de muşama. Ea aruncă o privire rapidă spre poala lui, apoi întoarce capul.

— Cât de înfiorător de vulgar poţi fi uneori.

El încearcă să-i aducă mâna spre înfiorătoarea vulgaritate, dar ea, trăgându-şi mâna înapoi, îşi încrucişează iar braţele peste sâni şi rămâne cu privirea ţintă la peretele capitonat.

— Să nu crezi că n-am observat ce mutră ai făcut când am vorbit de puritatea mea feciorelnică. Şi asta pentru că mi s-a întâmplat de vreo două ori să fiu relaxată în prezenţa ta, neghiob ce eşti. Bănuiesc că asta ţi se pare o inconsecvenţă la fel de neghioabă. Adică, faptul că uneori îmi permit slăbiciunea omenească de a-mi contrazice reputaţia.

Privindu-i atent profilul, el se apucă să-i tragă uşurel breteaua albă a tunicii peste încântătoarea rotunjime a umărului auriu. Dar, în clipa în care partea de sus a veşmântului ameninţă să cadă, ea îşi lipeşte un braţ de trup.

— Şi ca să nu-ţi închipui că eşti un seducător irezistibil, ţin să-ţi amintesc că nu eşti singurul. De-a lungul vieţii, am fost despuiată de oameni plini de

sensibilitate, de genii. N-o să mă las acum impresionată de un autor de literaturică erotică.

El îşi retrage mâna. Urmează câteva clipe de tăcere. Apoi, cu ochii încă ţintă la perete, ea îşi petrece sub cot breteaua lăsată în jos.

Iar tăcere. Ea se uită mai departe spre perete.

— N-am spus că trebuie să-ţi tragi braţul.

El îşi duce braţul înapoi pe umărul ei.

— Nu că mi-ar păsa câtuşi de puţin. Mie personal.

El netezeşte, cu mare băgare de seamă, tunica peste ceea ce o împiedică să cadă.

— Tu îţi închipui că nu ştiu nimic despre bărbaţi. Află că primul meu iubit avea mai mult sex în degetul mic de la picior decât ai tu în tot trupul ăla al tău fără haz. Mai bine zis, dacă ar fi avut un deget mic. El nu s-ar fi mulţumit doar să se uite la sânii lui Miss Grecia 1982. Mă refer la 1982 înainte de Hristos, bineînţeles.

El îşi ia mâna, lăsând-o pe cealaltă să-i alunece în jos de pe umerii ei până la talia dezgolită. Trăgând-o puţin mai aproape de el, se apleacă s-o sărute pe obraz; în zadar, ea îşi trage faţa.

— Da' el nu suferea de fixaţii de-astea infantile de transfer cu momâi negre.

El tuşeşte uşor.

— Bine, îmi retrag cuvintele. Nu avea convingeri din astea tipic masculine, de pseudointelectual misogin care crede că dacă fraternizează cu o negresă înseamnă că e liberal.

Urmează câteva clipe de tăcere. Ea se uită în jos la mişcările mâinii lui drepte.

— Ba chiar mă gândesc că ar fi o idee bună să-ţi povestesc despre el. Ca să te pun la punct.

Se mai uită câteva clipe la mâna lui.

— Iar asta, să ştii, e o reacţie pur involuntară. Obţin acelaşi efect şi cu propriile mele mâini, spune ea, pufnind dispreţuitor. Şi sunt nevoităs-o fac adesea, dat fiind că cei mai mulţi dintre voi sunteţi atât de stupizi şi de ignoranţi.

Mâna lui se opreşte. Ea oftează enervată.

— Pentru numele lui Dumnezeu. Acum, dac-ai început, continuă.

El continuă.

— Nu-nţeleg de ce bărbaţii pun aşa mare preţ pe chestia asta. Nici măcar nu-i aşa excitant cum vă-nchipuiţi voi. Nu e decât un mecanism de supravieţuire biologică. Pentru a facilita suptul.

Două, trei clipe mai târziu, oftând iar, ea se lasă pe spate, sprijinindu-se în mâini.

— Zău, parc-aţi fi şoareci de laborator. Cel mai mic semnal... şi aţi şi pornit-o la trap.

Se lasă şi mai mult pe spate, sprijinindu-se în coate.

— Mozolit, muşcat. Muşcat, mozolit.

Urmează o scurtă tăcere. Brusc, se ridică şi-l împinge cât colo.

— Nu poţi face asta până nu-mi desfaci cingătoarea. Şi, oricum, nu urmăreşti decât să-mi distragi atenţia. De fapt, ai avea nevoie de un duş cu apă rece.

Îl plezneşte peste mână.

— Lasă asta. E un nod tare complicat.. Dacă vrei să faci şi tu ceva util odată, poţi să-nchizi uşa. Şi, fiindcă tot eşti acolo, stinge lumina.

El se îndreaptă spre uşă şi o închide peste noaptea impenetrabilă ce se întinde dincolo. În picioare lângă pat, cu spatele dezgolit întors spre el, ea îşi desface brâul de şofran. Dar, înainte de a-şi lăsa tunica să alunece la pământ, îi aruncă o privire peste umăr.

— Dacă nu te superi. Am avut parte de suficient voyeurism în camera asta greţoasă.

El apasă pe comutatorul de lângă uşă. Lampa albă de deasupra patului se stinge, dar cea de deasupra uşii – al cărei comutator se află, probabil, undeva în afara încăperii – rămâne aprinsă. E semi-întuneric, ca o noapte de vară cu lună. El face cu mâinile un gest de regret.

— Ticălos ce eşti. Chestia asta, acum ai scornit-o.

El neagă, tot cu un gest din mâini.

— Ba da. N-ai pomenit nici măcar o dată de asta până acum.

Admonestându-l cu o privire lungă, acuzatoare, ea se întoarce cu spatele şi îşi scoate tunica. Acum stă cu faţa spre el, ţinându-şi veşmântul la piept, ca modelul unui pictor victorian.

— O cauţi cu lumânarea. Singurul rând ca lumea pe care l-ai scris până acum a fost când doctoriţa aia ţi-a spus c-ar trebui să fii împăiat şi expus la muzeu.

În penumbra crepusculară a încăperii, ea caută cu privirea un loc unde să-şi agaţe tunica; înconjurând patul, se îndreaptă spre ceasul cu cuc din colţul camerei şi o agăţă de capul de căprioară aflat pe una din laturile ceasului. Fără să-l privească, se întoarce, aranjează pernele şi se întinde, cu braţele încrucişate pe piept, drept în mijlocul patului. El dă să se întindă lângă ea.

— Aa, nu. Dacă vrei, uite, ia scaunul ăla şi aşază-te acolo.

şi îi arată cu degetul un loc pe covor la vreo zece paşi de pat.

— Măcar o dată în viaţa ta, ascultă şi tu ce spune altul.

El aduce scaunul mai aproape de pat şi se aşază în locul indicat de ea, cu braţele încrucişate pe piept. Fata cu părul în stil antic se uită lung la el cu un amestec de suspiciune evidentă şi resentiment; privirea i se opreşte o clipă asupra unei porţiuni inferioare a trupului lui, după care se îndreaptă, dispreţuitoare, spre lampa de deasupra uşii. Urmează un răstimp de tăcere, în care el nu-şi poate lua ochii de la trupul ei. Şi nu e un trup – acum că se arată în toată frumuseţea lui – pe care să-l poţi lăsa cu una cu două. Izbuteşte să fie în acelaşi timp cast şi provocator, clasic şi modern, individual şi arhetipal, tandru şi necruţător, prezent şi trecut, real şi de vis, fraged şi...

Ea îl priveşte mânioasă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai uita la mine ca un căţel care aşteaptă un os.

El îşi coboară privirea.

— Spre deosebire de tine, eu mă străduiesc să gândesc înainte de a mă apuca să povestesc ceva.

El îşi pleacă ochii, în semn că recunoaşte.

— Ar trebui să iei discuţia asta ca pe o lecţie. Nu numai despre aroganţa sexuală, ci şi despre cum să treci la subiect simplu şi rapid, fără să baţi apa în piuă la nesfârşit, cum faci tu.

Se lasă iar tăcerea, apoi ea îşi începe naraţiunea:

— Dacă ţii neapărat să afli, totul s-a întâmplat acasă. Aveam doar şaisprezece ani. Era pe-acolo un locşor, un fel de câmpie alpină înconjurată de arbuşti deşi, unde mă duceam uneori singură să fac plajă. Era o zi foarte caldă, în iulie, şi îmi scosesem tunica. O mătuşă de-a mea foarte dragă – de fapt, i-am fost mai degrabă ca o fiică decât ca o nepoată – a avut întotdeauna o predilecţie pentru naturism. Ea m-a învăţat să nu-mi fie ruşine de trupul meu. Unii zic că semăn foarte tare cu ea. Mai are ea şi alte idei, de pildă despre scăldatul în mare – fie vara, fie iarna. Dar ţie nu-ţi spune nimic asta.

Luându-şi braţele de la piept, ea îşi pune palmele sub cap şi rămâne aşa, privind în continuare spre lumina de deasupra uşii.

— În fine. Eram acolo, în poieniţa mea. Două privighetori cântau prin tufişuri. Flori sălbatice, zumzet de albine, şi altele de genul ăsta. Căldura soarelui pe spatele meu tânăr. Mi s-a năzărit că m-aş putea arde prea tare. Aşacă, stând în genunchi, m-am apucat să-mi ung pielea cu uleiul de măsline pe care îl adusesem cu mine.

Nu-mi pot da seama de ce, în loc să meditez asupra principiilor naturiste în vreme ce mă ungeam, gândul mi-a zburat spre un tânăr păstor pe care îl întâlnisem de vreo două ori, cu totul întâmplător. Îl chema Mopsus. Din pură întâmplare, ştii, în plimbările mele. Avea el un fag sub care obişnuia să lenevească în zilele fierbinţi. Cânta din fluier şi, pentru că tot ai zis că lira mea e dezacordată, ar fi trebuit să-l auzi pe el... în fine. Cu o lună înainte ca mama mea... ştii povestea cu părinţii mei?

El făcea semn din cap că da.

— Ei bine, a făcut un fix cu păstorii. Dupădivorţ.

El dă iar din cap.

— Da’ ce poţi tu să-nţelegi, bărbat fiind? Ştii, să ai doi gemeni e deja suficient de rău. Dar să ai nouă, şi să fie numai fete... Există o limită, chiar şi pentru vremea aceea.

Se uită la el, aşteptându-se ca el să nu fie de acord; dar chipul lui exprimă înţelegere deplină.

— Toată copilăria mea, numai asta am auzit. Eterne certuri pentru pensia alimentară. Şi nu pot spune că numai tăticu’ e de vină, pentru că ea schimba avocaţii precum rochiile într-o cabină de probă. Şi, oricum, slavă Domnului, a avut de câştigat de pe urma noastră, nouă câte eram, când am crescut mari. Era ca un circ ambulant. La început eram tot timpul pe drumuri. Era mai ceva ca Rolling Stones. Şi aveam o catastrofă de manager, unchiul nostru, „muzicianul”, ştii, era pede... – în fond, de asta îl şi alesese mămica; pentru el, femeile erau la fel de interesante ca anonimatul pentru un actor de cinema. Thalia şi cu mine îl porecliserăm „Tanti Polly”. Thalia e. Singura dintre surorile mele care are simţul umorului. El îi tot dădea înainte ciupind din lira aia. A lui, în vreme ce noi trebuia să ne zbânţuim în jur, cu costumaţia noastră de zile mari şi cu nişte mutre date naibii de spiritualizate şi inteligente, mă-nţelegi. Adică, ăsta era spectacolul. N-ai văzut în viaţa ta ceva mai jalnic.

El ridică sprâncenele, în semn de recunoştinţă pentru aceste preţioase informaţii privind religia greacă primitivă.

— Apollo Musagetes, asta era numele lui adevărat. Adică, numele de actor.

El rămâne cu gura căscată, oarecum surprins.

— De-asta m-am enervat aşa de tare când te-ai apucat să zici de lebede prin dumbrăvi de măslini. Ce idee. Nu eram încă pubere când s-au apucat să ne-mpingă în turnee. Pindul, Heliconul, toţimunţişorii amărâţi. Crede-mă, la paisprezece ani trecusem deja prin culisele tuturor templelor din Grecia. Om fi fost noi angajate sub

numele de „Strălucitoarele Muze”, în realitate eram „Fetele de la Delfi”. Şi să ştii că era cam la fel de amuzant ca o partidă de remi sâmbătă seara.

El face un gest sugestiv, ca de rugăciune, în semn că-şi cere iertare.

— Porcule. În fine, cu o lună înainte, mama îl transferase de pe munte pe băiatul ăsta. Două dintre surorile mele se plânseseră că-l văzuseră făcând ceva inadmisibil, mie nu mi s-a spus niciodată ce anume. Se pare că ceva urât în legătură cu una din oile lui. Da, exact, asta era. Aşa că a fost dat afară. Nu-mi dau seama deloc de ce mă gândeam tocmai la el în ziua aceea.

Se lasă şi mai mult pe spate, îndoindu-şi genunchii; apoi îşi întinde în sus un picior, întorcându-şi şi inspectându-şi glezna subţire pe toate părţile, după care şi-l aduce la loc lângă celălalt.

— De fapt... ei bine, era ceva. Cred că e mai bine să-ţi spun. Tot aşa, din pură întâmplare, cu o zi înainte ca el să fie dat afară, mă plimbam de una singură şi am trecut pe lângă fagul lui. Era o zi îngrozitor de caldă. Am fost surprinsă că, deşi oile alea uturoase ale lui erau toate acolo, el nu se zărea pe nicăieri. Pe urmă – doar zeii din Olimp ştiu de ce – mi-am adus aminte că prin apropiere era un izvor care ieşea dintr-o peşteră şi forma o mică bulboană. De fapt, era bulboana noastră, o combinaţie de cadă şi bideu pentru mine şi surorile mele, dar asta n-are importanţă. În fine, n-aveam nimic mai bun de făcut – căci asta se întâmpla în vremea aceea cu totul minunată când nu se inventaseră încă alfabetul şi scrisul – pe Zeus, dac-am fi ştiut ce noroc pe capul nostru.

Îi aruncă o privire sumbră.

— Aşa că am pornit-o spre izvor. L-am găsit acolo, scăldându-se. Fireşte că nu voiam să-l tulbur în intimitatea lui, aşa că m-am strecurat după nişte tufişuri.

Aruncă iar o privire spre bărbatul de pe scaun.

— Te plictisesc?

El dă din cap că nu.

— Eşti sigur?

El face din cap că da.

— Aveam paisprezece ani.

El dă încă o dată din cap. Ea se întoarce pe o parte, cu faţa spre el, îndoindu-şi uşor genunchii. Cu mâna dreaptă netezeşte cearşaful.

— El ieşi din Izvorul Pieriavi – asta era numele fandosit pe care Tanti Pouy îl dăduse bulboanei – şi se aşeză pe o stâncă să se usuce. Şi atunci – desigur, nu era decât un băiat simplu, de la ţară. În fine, ce s-o mai lungesc, s-a apucat... cum să-ţi spun, să se joace cu un alt fel de fluier. Adică, syrinx, aşa-i ziceam noi. Evident, el

credea că e singur. Ca să fiu sinceră, am fost şocată. Dezgustată. Nu că n-aş mai fi văzut bărbaţi despuiaţi, că doar mai văzusem, la mătuşa-mea, în Cipru.

Îşi ridică privirea spre el:

— Ţi-am spus că locuia în Cipru?

El face din cap că nu. Ea se apucă iar să netezească cearşaful.

— În fine. De fapt, am fost întotdeauna de părere că flecuşteţele alea blegi ale lor sunt de-a dreptul ridicole. Şi blana aia oribilă din jur. Nu-nţeleg de ce, dacă îşi rădeau barba în fiecare zi, nu se puteau rade şi acolo. Cum de nu observaseră că mătuşa mea, prietenele ei şi cu mine eram mult mai atrăgătoare.

Îşi ridică iar ochii spre el.

— Sper că tu ai observat. El zâmbeşte, dând din cap.

— Ea detestă tot ce strică formele fireşti. Din considerente pur estetice.

El face un gest cu palmele deschise.

— Îmi închipui că ţie şi asta ţi se pare a fi o trăsnaie de-a mea.

El neagă, dar de data asta cu o umbră de ironie în gestul cu care ridică din umeri: o îndoială ascunsă căreia i se împotriveşte dorinţa politicoasă de a nu o contrazice. Ea observă cu luare aminte expresia amabilă a feţei lui, apoi se ridică, sprijinindu-se într-un braţ.

— E vorba de un criteriu sculptural. Ştii, mătuşa mea e prietenă cu o mulţime de artişti senzaţionali. Şi ei toţi sunt de aceeaşi părere.

El face acelaşi gest cu palmele deschise.

— Nu e vorba numai de aspectul vizual. Mai e şi aspectul plastic.

El face semn din cap că e de acord. Ea îl priveşte lung.

— Chiar crezi că e o trăsnaie, nu?

El îi zâmbeşte uşor jenat, apoi se uită în jos: Ea continuă să-l privească, uşor încruntată, preţ de câteva clipe, apoi se ridică şi îngenunchează pe pat, cu faţa spre el şi cu pulpele strâns lipite.

— Ascultă, să nu-ţi închipui că te-am iertat şi să nu cumva să-ţi treacă prin cap cine ştie ce idei, dar pentru că asta e un seminar şi pentru că ai aerul că nu pricepi ce vreau să spun, îţi dau voie să inspectezi rapid... cel de-al doilea aspect pe care l-am menţionat.

Ducându-şi mâinile spre poală, trasează cu degetul două linii.

— Uite, astea au primit numele mătuşii mele; „Gropiţele Afroditei”.

Se uită spre el.

— Aşa o chema.

El dă din cap. Ea îşi duce mâinile la spate, cu privirile aţintite asupra peretelui din spatele lui, ca o şcolăriţă care aşteaptă să i se înmâneze un premiu. El se scoală, se îndreaptă spre pat şi se aşază lângă ea, apoi îşi trece gingaş vârful degetelor peste aspectul plastic.

— Ştii, folosesc un depilator special. Vegetal. Îl face un omuleţ din Ktima. În apropiere de locuinţa mătuşii mele.

Tăcere. Pe neaşteptate, luându-şi o mână de la spate, îl împinge cât colo.

— Te-am invitat să apreciezi forma *exterioară*. Din punct de vedere exclusiv artistic. Eşti mai rău decât un copil. Este absolut imposibil să discut serios cu tine.

Întorcându-se, îşi reia poziţia iniţială, cu braţele pe piept şi spatele sprijinit în perne.

— Porc ce eşti.

Cu vârful piciorului, îi indică un loc pe pat.

— Hai, vino aici. Dacă ţii cu tot dinadinsul. Da' ţine-ţi mâinile acasă.

El se aşază pe marginea patului, se apleacă, se ridică iar, uitându-se drept în ochii ei negri.

— Eşti un pervers.

El se trage câţiva centimetri mai aproape de ea.

— Nu-ţi poate da omul un deget.

El îi petrece un braţ după mijloc.

Ea ridică o mână, încercând să-l ţină la distanţă.

— Faptul că n-am haine pe mine nu-nseamnă că trebuie să te comporţi ca omul din Neanderthal. Am încercat să-ţi sugerez o analogie cu symposion-ul clasic. Dacă ai putut născoci o lampă cu neon care înainte nu era, de ce naiba nu poţi să faci încă un pat sau o canapea în stil antic, nu-nţeleg.

El îi zâmbeşte. Ea e furioasă la culme.

— Sunt bărbaţi care-ar fi în stare să-şi taie un braţ ca s-audă episodul ăsta din autobiografia mea. De ce te-oi fi ales tocmai pe tine, nu ştiu. Mă gândesc chiar să renunţ.

El aşteaptă.

— Aş face-o, da' mi-e teamă c-o să-ncepi să umbli cu vorba cum că în ultimul moment am dat bir cu fugiţii. Atâta aştepţi.

Priveşte dincolo de el.

— Oricum, acum nu mai scapi, va trebui s-asculţi până la capăt.

Îşi strânge braţele la piept, apoi continuă, evitându-i privirea:

— Mai târziu, mi-am dat seama că iniţierea mea vizuală s-a produs sub conducerea unui tânăr mascul excepţional de dotat. Într-un fel cât se poate de ciudat, dezgustul pe care îl simţisem la început s-a transformat într-un soi de milă. Semăna oarecum cu tine. Un narcisist atât de desăvârşit, că trecea dincolo de limitele normale. Asta a fost întotdeauna slăbiciunea mea. Sunt prea miloasă cu nebunii. În fine. Până la urmă, m-am gândit să mă duc la el şi să-l rog să fie mai blând cu el însuşi. Făcea nişte lucruri aşa ciudate şi brutale. Am crezut că e supărat pe obiectul acela. Bineînţeles că nu m-am dus, eram prea sfioasă. N-aveam decât treisprezece ani. Pe urmă am şters-o, încercând să pretind că nu se întâmplase nimic. Dar am avut întotdeauna o imaginaţie bogată. Ştii, reţin o mulţime de imagini.

Se opreşte.

— Bine, da' nici n-asculţi.

El îşi ridică privirile şi dă din cap.

— Dacă-ţi închipui că ce faci acolo îmi dă cea mai mică... uuf, nu ştiu, gata, renunţ.

Îşi ridică genunchiul drept.

— Copiii, probabil. „hai, dă-i mai departe. Treizeci de secunde pauză.

Îşi duce iar mâinile după ceafă şi, lăsându-şi resemnată capul pe pernă, rămâne cu privirea în tavan, apoi închide ochii. La capătul celor treizeci de secunde, profitând de faptul că ea stă cu ochii închişi, el porneşte să-i sărute frumosul trup grecesc de jos până la gâtul care nu are alt rival decât pe cel al reginei Nefertiti; dar, cum se apleacă să-i sărute buzele, ea îl prinde de umeri şi-l împinge cât colo. – Ţi-am spus o dată că NU.

El rămâne aplecat deasupra ei. Ea se afundă şi mai mult în perne, încercând, parcă, să scape de el, şi se uită mânioasă drept în ochii lui.

— Să nu-ţi închipui cumva că în felul ăsta mă-mpiedici să spun ce am de spus.

El dă iar din cap.

— Dacă, prin cine ştie ce minune, în mintea aia a ta mai încape şi altceva în afară de obsesia ta unică, atunci poate îţi aduci aminte că toată povestea asta a început în poeniţa mea.

El aprobă, dând din cap.

— Ca să fiu foarte sinceră, după ce m-am uns bine cu pomadă, m-am întins pe burtă, aşa, nevinovat, cum stau şcolăriţele.

Nu-l slăbeşte din ochi.

— Dacă-ţi poţi imagina scena. Cât de neajutorată eram, cât de expusă.

El se uită pieziş, încruntându-se.

— Dumnezeule, eşti imposibil. Întocmai ca toţiceilalţi din epoca asta. Pentru voi, cuvintele nu sunt decât un fel de mişmaş fad. Nu e real decât ce vedeţi la televizor.

El ridică din umeri, – victimă a destinului şi a istoriei. Ea ezită, suspină, apoi se întoarce pe burtă, cu un obraz pe pernă.

— Poftim, acum poate-ncepi să ai o idee mai clară. De fapt, mai era ceva. Printr-un concurs de împrejurări cât se poate de nefericit, era un smoc de iarbă chiar sub mine şi încercam să-l netezesc mişcând din şolduri. Îmi dau seama acum că, în mod inconştient, mă expuneam unor interpretări eronate.

Urmează o tăcere, întreruptă doar de un alt suspin de nerăbdare al naratoarei, care, apoi, continuă:

— S-a strecurat în spatele meu prin tufişuri. Ăştia sunt cu toţii nişte brute viclene. Şi mai au ceva şi mai rău: citesc gândurile altora telepatic. Asta le vine probabil de la natura lor pe jumătate animalică. Aşacă nu numai c-a văzut ce făceam, da’ cred c-a ghicit şi la ce mă gândeam. Pe urmă, într-un moment cât se poate de... jenant, când păstorul imaginar tocmai îmi făcea un lucru pe care sunt prea pudică pentru a-l descrie, şi pe care, bineînţeles, nu l-aş fi permis în realitate, spre oroarea mea, am simţit trupul păros al vandalului şi... încă ceva, lăsându-se deasupra popoului meu bine uns cu ulei de măsline.

Urmează o tăcere.

— Zău, chiar trebuie să interpretezi totul aşa literal?

El o sărută pe ceafă.

— Am vrut să ţip, să mă zbat. Dar ştiam c-ar fi degeaba. N-aveam încotro: sau mă lăsam pradă dorinţei lui, sau mă omora. De fapt, n-a fost deloc violent. E-adevărat, m-a muşcat pe gât, da’ doar aşa, în glumă. Pe urmă a-nceput să şoptească tot felul de chestii. Nişte perversităţi toate, da’ m-am forţat să le-ascult. Despre alte femei, alte fete – ba chiar, spre marea mea uimire, despre una din surorile mele, cea mare, care, culmea, făcuse atâta tărăboi în legătură cu păstorul. Atunci mi-am dat seama cât de ipocrită poate fi. Dac-ar şti istoricii... da’ în fine, ce importanţă are?

Face o scurtă pauză.

— De fapt, n-a trecut mult şi nu mi s-a mai părut chiar aşa de groaznic cum mă aşteptam. Avea o piele frumoasă, cafenie, iar partea aia blănoasă a trupului lui era mult mai agreabilă decât ţi-ai putea închipui. Nu era deloc aspră. Dimpotrivă, era ca mohairul. Sau ca lâna de angora.

Mai face o scurtă pauză.

— Şi nici nu m-a strivit sub greutatea lui.

Ascultătorul ei se ridică puţin deasupra ei.

Ea îşi întoarce faţa spre el, privindu-l neîncrezător cu coada ochiului.

— Şi nu mi-a făcut nici ce-ţi trece ţie prin mintea aia supraînfierbântată. De fapt, a avut chiar bunul simţ să mă întoarcă cu faţa în sus.

Câteva clipe mai târziu, îşi reia povestirea, uitându-se drept în ochii lui:

— N-am mai opus rezistenţă. Eram deja ca ceara în mâinile lui. Nu mai puteam decât să mă uit pierdută în ochii lui lascivi, libidinoşi. Dacă-ţi poţi imagina.

El zâmbeşte, uitându-se în ochii ei cei negri şi dă din cap, încuviinţând.

— Nu-i glumă.

El aprobă, iar cu un semn din cap.

— M-a făcut să-mi desfac picioarele... M-am împotrivit puţin, dar el era prea puternic, prea excitat.

Închide ochii.

— Îl mai simt şi acum.

Rămâne iar tăcută câteva clipe, apoi deschide ochii, privindu-l drept în faţă. Gleznele ei se încolăcesc peste picioarele lui.

— A fost oribil: posesiune fizică, pur şi simplu. Minţişoara mea fragedă de unsprezece ani era revoltată. Am detestat fiecare clipită din tot episodul ăla de viol abominabil. Şi am hotărât că n-o să-l iert niciodată. Nici pe el, nici pe toţiceilalţi bărbaţi. Am jurat că, de atunci încolo, să duc un război neînduplecat, cu arma-n mână, împotriva sexului masculin. Să chinui şi să zdrobesc pe orice bărbat care mi-ar ieşi în cale. Oo, sigur, i-am lăsat pe toţisă creadă că mă prăpădesc după dezmierdările, sărutările şi mâinile lor drăgăstoase. Dar în adâncul meu am rămas, chiar când am fost dezvirginată, fecioară.

Îl priveşte solemn.

— Îţi interzic să sufli vreodată o vorbă despre ce ţi-am spus acum.

El dă din cap, încuviinţând: niciodată.

— I-am povestit unuia odată, ca o proastă ce sunt.

El se arătă surprins.

— Şi bineînţeles că, la prima ocazie, şi-a dat drumu' la gură. Bineînţeles, povestind totul din punct de vedere misogin. Doar era povestea mea; poţi spune orice despre mine, dar nu-s un duet de nimfe imbecile scornit de un poetaş franţuz în după-amiaza lui liberă.

Tace, apoi continuă:

— Iar cei prezenţi să ia aminte. Şi dacă te-ntrebi de ce-a făcut din mine două, ei bine, află că era beat mort. Ca de obicei. Îl chema Verlaine.

El dă rapid din cap.

— Nu ştiu, ceva de genul ăsta. Unu' de-aceeaşi teapă.

El încearcă să mimeze din buze silabele corecte. Ea se uită lung la el.

— Te dor braţele? Păi, trebuia să te gândeşti puţin înainte de-a o avea pe doctoriţa aia caraghioasă-n aceeaşi poziţie. Eşti la fel ca toţi pornografii ăilalţi. Când e vorba de plăcerea înălţimii sale, realismul se poate duce la plimbare.

Se uită la buzele lui, apoi îl priveşte iar în ochi.

— Pe bune, începi să fii mai antipatic mut decât atunci când vorbeşti. Hai, poţi vorbi. Dacă ţii neapărat.

Dar continuă înainte ca el să apuce să scoată o vorbă:

— Şi să nu-ţi închipui că dimensiunea carnală a acestei conversaţii are ceva de-a face cu părerea pe care realmente o am despre tine. Sau cu dezgustul meu metaforic pentru tot ceea ce reprezentaţi tu şi toţiceilalţi bărbaţi la un loc. Şi să nu-ţi imaginezi că n-am fost tot timpul conştientă de manevrele evidente pe care le-ai făcut ca să mă aduci în poziţia asta.

Gleznele ei se înşurubează şi mai strâns pe şalele lui, iar ea toată alunecă şi mai jos sub el.

— Dacă vrei să ştii, nu-mi place deloc. Şi cred că nici ţie. Sunt convinsă că ai prefera o discuţie plicticoasă despre parametrii structurilor narative în romanul contemporan.

— Fie-ţi milă. Mă ucide durerea din braţe.

— N-ai decât să te sprijini în coate. Da' atât.

El stă cu faţa chiar deasupra ei.

— Vreau să te sărut.

— Păi, mai trebuie s-aştepţi. N-am terminat încă povestea de pe munte. Poftim, am uitat unde rămăsesem.

— La cum ai fost dezvirginată într-o dupăamiază. De un faun.

— Ăştia nu sunt ca bărbaţii obişnuiţi. Sunt tetrorhizi, dacă ţii să afli. Adică, pot s-o facă la nesfârşit. Ceea ce el a şi făcut.

— Şi de fiecare dată în acelaşi fel?

— Nu, bineînţeles că nu. Am trecut prin tot alfabetul.

— Bine, da' tocmai ai zis că nu fusese încă...

— Dacă ar fi fost inventat.

— De douăzeci şi şase de ori?

— Trezeşte-te. Suntem în Grecia.

— Douăzeci şi patru?

— Plus câţiva diftongi.

— Pe ăştia nu prea ştiu de unde să-i iau. În contextul respectiv.

— Păi, nici nu-i nevoie. Ce vreau să spun este că, în ciuda umilinţei şi-a furiei mele şi tot restu', a trebuit să recunosc că era un amant grozav. Grozav de imaginativ. Adică exact ceea ce tu nu eşti.

— Ăsta nu-i fair.

— Tu n-ai cum să ştii. De fiecare dată credeam că-i ultima dată. Dar găsea întotdeaunacum să mă excite din nou. M-a făcut să vreau să fiu ca el, o sălbăticiune. Totul a continuat ore-ntregi... şi iarăşi ore-ntregi. Am pierdut complet noţiunea timpului. De la sigma încolo, nu prea am mai putut face mare lucru, într-atât eram de epuizată. Da' nu-mi păsa. N-aş fi avut nimic împotrivă să ne-ntoarcem iar la alfa. Cu el.

Tace.

— Asta-i tot?

— Nici n-ai ascultat.

— Ba cum să nu.

— Dac-ai fi ascultat, n-ai zice doar „asta-i tot" În felul ăsta odios de ironic. Dimpotrivă, ţi-ai cere scuze pentru c-ai avut tupeul să crezi că imaginaţia aia puţintică a ta poate să egaleze un eveniment real cum e ăsta.

El trasează cu un deget conturul buzelor ei.

— Cred c-ai fost o fenomenală fecioară de unsprezece ani.

— Nu folosisem tot uleiul de măsline, dacă vrei să ştii.

El îi dă un bobârnac peste nas:

— Asta-i o ciupitură flagrantă din Carmina Priapea.

— Întâmplător, această experienţă a mea unică şi devastatoare este anterioară cu cel puţindouă mii de ani acelei uriaşe colecţii de obscenităţi.

— Nu cred decât partea aia cu tine stând lungită pe burtă.

Ea lasă să se scurgă câteva clipe; şi, cu cât el zâmbeşte mai amuzat, cu atât – ca să spun aşa

— Ea zâmbeşte mai puţin.

— Adică, ce vrei să spui, c-am inventat restul?

Amuzat, el îi mai dă un bobârnac peste nas.

— Ştii şi tu la fel de bine ca mine că nu există satiri decât în mituri.

Ochii i se contractă abia perceptibil, cu irişii negri parcă şi mai întunecaţi.

— Da?

— Da, spune el, zâmbind mereu.

— Mă apeşi pe sâni.

Cu un oftat, el se ridică-puţin deasupra ei. Îi simte picioarele slăbindu-şi strânsoarea la spate. Pe urmă, ea îşi încrucişează braţele la piept şi rămâne uitându-se lung la el. Un nor a trecut parcă peste ea, o schimbare bruscă de fază a avut loc. Dar el continuă să zâmbească.

— Te ador când te prefaci furioasă.

— Păi, chiar sunt furioasă.

— Ei, hai, e doar o glumă.

— Adică, vrei să spui că nu crezi niciun cuvinţel din tot ce ţi-am spus? Asta vrei să spui?

— Gata, am vorbit destul.

— Vreau un răspuns.

— Ei, hai.

— Da' nu mai folosi atâta clişeul ăsta stupid, spuse ea cu o totală lipsă de umor. Crezi sau nu crezi ce ţi-am povestit?

— Metaforic vorbind.

Ea se uită cu răceală în sus la el.

— Adică, acum asta vrei, nu?

El nu mai zâmbeşte:

— Nu-nţeleg ce vrei să spui.

— Adică, adevărul gol-goluţ, nu?

— Ştii foarte bine de ce ţi s-a dat literatura. Nu pentru c-ai tras beţişorul cel mai scurt, ci pentru că ştiisă minţi mai bine decât toate celelalte surori ale tale la un loc.

— Care surori? N-am niciun fel de surori.

Bine, bine. Adică, nu te cheamă Erato şi...

— Nu, nu mă cheamă Erato! Şi ai perfectă dreptate. Sigur că satiri nu există decât în mitologie. Sigur că scena aia grotescă n-a avut loc niciodată. Mai ales că nu era vorba de un singur personaj mitologic, ci de două.

El se uită lung la ea; ea îi răspunde cu o privire aprigă.

— Adică, ce vrea să-nsemne asta?

— Mă refer la comportamentul tău dezgustător, tipic masculin, asta-nseamnă. Şi hai să-ţi spun eu ce e un satir modem. E unu' care inventează pe hârtie o femeie

pe care poate s-o forţeze să spună şi să facă lucruri pe care, în realitate, o femeie întreagă la minte nu le-ar spune şi nu le-ar face niciodată.

— Nu-nţeleg ce vrei să...

— Până acum, m-am dat peste cap ca să mă comport aşa cum vrei tu. Adică atât cât am putut de bine fără să mi se facă greaţă. Şi, drept răsplată, la sfârşit se face mişto de mine.

— Erato!

: – Nu fi caraghios. Cum pot să fiu Erato, când ea n-a existat niciodată? Şi chiar dacă ar fi existat, chiar crezi că s-ar fi apropiat fie şi la zece ani lumină de încăperea asta hidoasă şi că, în plus, s-ar fi dezbrăcat, lăsându-te s-o... ei, hai să fim serioşi. Eşti un copil.

— Atunci cine dracu' te-oi fi crezând?

— Nu mă cred, sunt. Încă una din nefericitele creaturi imaginare pe care mintea ta bolnavă încearcă să le scornească din neant.

Îşi întoarce faţa.

— Pentru Dumnezeu, trage-i tare şi termină odată cu povestea asta. După aia poţi să mă arunci pe foc.

El se uită lung la profilul de pe pernă.

— Creaturile imaginare n-au niciun cuvânt de spus. O să dureze exact cât o să vreau eu. Adică, exact până ce termin.

— Credeam că bărbaţii ca tine au dispărut o dată cu Imperiul otoman.

— Ba poate chiar mai mult. În fond, eşti o creatură imaginară.

Ea îi aruncă iar o privire mânioasă:

— Par reală numai pentru că tu ţii la ideea asta greţoasă cum că personajul total ireal pe care se presupune că îl joc trebuie să pară real. De fapt, persoana reală în situaţia asta ar evita orice referire la acest subiect, mai ales că, în primul rând, nu s-ar fi lăsat adusă în situaţia asta. Dacă ar fi avut de ales. Dar n-are. Pentru că nu e reală.

Întinzându-şi gâtul, îşi clătină capul către el:

— Asta ai făcut întotdeauna: ai alergat după propriile tale născociri.

— Foarte nostim. Şi cum de ştii ce-am făcut eu întotdeauna?

— Păi, nu ştiu.

— Bine, da' tocmai...

Ea îşi întoarce iar faţa într-o parte.

— Tot ce fac este să spun ca un papagal replicile pe care le scrii pentru mine. Sunt ale tale, nu ale mele.

— Pe naiba.

Dezgustată, ea rămâne cu faţa întoarsă.

— Deci eşti doar cuvinte? Ceară în mâinile mele?

— Aş fi zis mai degrabă plastilină de doi bani. Mi se pare mai corect.

El respiră adânc:

— Fără umbră de voinţă?

— Păi, dac-aş fi avut, aş fi părăsit încăperea asta de mult.

— Adică, pot să-ţi fac orice şi tu rămâi întinsă acolo?

— Ha, ha, n-ai tu norocul ăsta, zice ea, pufnind. Ştiind ce viziuni putrede de harem îţi umblă mereu prin minte, m-ai face să mă zvârcolesc şi să te aţâţ.

El atacă:

— Da' cum de ştii ce-mi umblă prin minte?

— „Ştii" este o absurditate epistemologică în împrejurările de faţă.

— Ce-are a face? Doar tu ai folosit cuvântul ăsta.

— Pentru că totul se repetă cu atâta lipsă de fineţe, încât nu trebuie să-i cazi victimă decât preţ de câteva pagini pentru a bănui cum va funcţiona întotdeauna mecanismul.

— Şi cum naiba poate un harem să fie putred?

— Ar trebui să-ncerci să trăieşti într-unul, nu doar să fii proprietarul unuia.

El se uită lung în jos la ea:

— Nu de la mine-ţi vin toate cuvintele astea.

— Păi, nici moartă n-aş vrea să mă surprindă cineva în dialogurile tale. Dac-aş avea de ales. Dar n-am.

— Dacă vrei să ştii, află că de fapt vorbeşti exact aşa cum vrei. Id *est*, exact ca o mică creatură parşivă, directă ca o linie în unghi drept şi castă ca o dansatoare de go-go.

— Mersi.

— Să ştiică pe mine nu mă păcăleşti. Este exact genul de situaţie care-ţi place. Apari din senin şi, de la primul cuvânt, faci obstrucţie cu bună ştiinţă. Ba mai mult, o faci deliberat. Nu-iaşa?

— Dacă aşa spui tu. Adică, dacă mă pui să spun: „dacă aşa spui tu". După toate aparenţele, asta vrei.

— Vreau un răspuns ca lumea.

— În sfârşit vorbeşte firesc.

— Consider că am dreptul la un răspuns ca lumea.

— Atunci de ce nu inventezi unul?

— Ăsta nu-i un răspuns ca lumea.

Ea dă din umeri:

— Atunci mai încearcă. Doar tu eştistăpânul aici.

El se uită furios la faţa ei întoarsă. Urmează o tăcere, apoi el continuă:

— Te-am prins.

— Cu ce?

— Păi, ţi-am cerut să faci ceva şi tu n-aifăcut.

— Doar nu pot să-ţi citesc gândurile. Nu sunt decât o biată păpuşă gonflabilă.

— Bun. Acum vreau ca păpuşa gonflabilă să-mi spună că mă iubeşte. La nebunie. Chiar acum.

— Te iubesc. La nebunie.

— Nu aşa. Cu sentiment. *Con amore*.

— Nu cred că sunt în stare.

— Ia uită-te.

Ea se uită la el cu dispreţ.

— Nu-i vina mea că sunt sclava programată a tuturor emoţiilor tâmpite pe care le-ai creat. Toată gama de aşa-zise sentimente feminine pe care le-ai cârpăcit pentru mine. Şi ce să mai spun de personajul *tău*. Observ că nu s-a rostit o vorbă despre statutul său cât se poate de dubios. Mă-ntreb în fond cine trage sforile pentru *el*.

— Eu. Eu sunt eu. Nu fi caraghioasă.

Ea îi zâmbeşte sarcastic, apoi se uită în altă parte.

— Dumnezeule, ce naiv poţi fi.

— Tu eştinaivă. Cum aş putea să-l fac pe propriul meu personaj să sugereze cum că n-aş fi eu?

— Atunci de ce apare ca „el” invariabil? Ce încerci să ascunzi?

El rămâne tăcut câteva clipe.

— Ascultă, n-am de gând să mă las dus de nas cu tot felul de istorioare irelevante. Crezi că scapi fără să-mi explici de ce nu faci ce ţi-am cerut.

— Aş putea mima. Dacă m-apuc să te strâng în braţe şi să gem e bine?

— Nu, nu e.

— Bine, atunci sugerez ca personajul tău să încerce. Fă-l pe *el* să-mi spună că mă iubeşte la nebunie.

Ea îşi întoarce faţa într-o parte pe pernă.

— Aştept.

— Ştiu care-i problema ta. Eşti un exemplu clasic de *trouble fete*. Cum începe să-ţi placă o situaţie, cum te simţi vinovată. Şi-atunci îi dai cu toate tâmpeniile astea despre realitate şi non-realitate.

— În locul tău, n-aş aduce vorba despre asta.

— Adică, ce vrei să spui?

— Dumnezeule, când mă gândesc, în zilele noastre, în epoca noastră... e de-a dreptul jalnic. Lumea e plină de confruntări masculin-feminin a căror explorare în domeniul ficţiunii subîntinde o funcţie sociologică viabilă... Muze... auzi. Hristoase. E atât de jenant. De parcă o femeie existând de-adevăratelea în zilele noastre ar putea vorbi în stilul ăsta revoltător de basm, cu sfioşenia asta castă, despre păstori şi fluiere şi...

— Când o femeie vorbeşte despre explorări în domeniul ficţiunii care subîntind funcţii sociologice viabile e la fel de rău.

— Păi, da, sigur, ce urât din partea noastră. Să arătăm că putem chiar gândi. Ce mai poate urma după asta?

— Cu câtă sadică răutate încalci toate regulile.

Ea se întoarce spre el, furioasă.

— Regulile *tale!*

— Bine. Regulile *mele*.

Ea îşi întoarce iar faţa.

— Sunt sătulă de ele până peste cap. M-am săturat să mă tot prefac că exist într-un fel în care n-aş putea nicidecum exista vreodată.

— La naiba, da' pentru mine exişti, oricum. Aşa cum eşti.

— Heil Hitler.

— Cum vrei. Şi dacă vrei, aşa, de dragul de a te contrazice: Hitler susţine că exişti. Aşa cum eşti.

— N-are cum. Pentru a exista, trebuie să ai câteva libertăţi fundamentale.

— Dacă ţii neapărat să ştii, dac-ar mai fi cineva aici, te-ar considera foarte reală în clipa de faţă. Şi încă ce reală.

— Iar dacă tu ţii neapărat să ştii, părerea mea este că eştibărbatul cel mai stângaci, mai dezagreabil şi mai necinstit cu care m-am culcat vreodată.

— Poftim, asta-i un exemplu perfect de logică feminină prostească. Întâi, nu exişti. Pe urmă, te-ai culcat cu un şir nesfârşit de bărbaţi. Ei, hai, hotărăşte-te odată – cum e, pentru Dumnezeu?

— Sunt perfect capabilă să fac genul de comparaţie pe care l-aş fi putut face dacă aş fi existat cu adevărat aşa cum sunt de fapt. Dacă aş fi.

— Nu poţi să nu exişti şi să fii aşa cum eşti de fapt în acelaşi timp. Sunt două afirmaţii care se contrazic reciproc.

— Aha. Adică acum nu mai am nici imaginaţie.

— Dumnezeule mare. Gata, mă dau bătut.

— Adică, nu sunt nici măcar lăsată să mă gândesc la cum aş fi putut fi dacă n-aş fi avut neşansa să fiu creată de tine. Nu mi se permite să mă gândesc la toţi acei artişti plini de înţelegere, inteligenţă şi bun gust care m-ar fi putut inventa înaintea ta. Nu, eu trebuia să aleg mărul putred, cârpaciul înnăscut, taurul din magazinul de porţelanuri, individul care nici într-un miliard de ani n-ar putea să-mi aprecieze delicateţea şi rafinamentul.

— Nerecunoscătoare... fără mine n-ai fi nimic!

— Doamne, mai bine-aş fi fost nimic. Din cauza ta, sunt mai rău decât nimic.

Se uită la el lung, cu dispreţ.

— Adevărul simplu şi cinstit e că nu eşti în stare să-mi evaluezi potenţialul.

Îşi întoarce privirile.

— Bănuiesc că nu-i vina ta. Având în vedere lipsa ta de dotare tehnică, nu văd cum ai putea.

— Adică, ce vrei să spui? Cum adică, lipsa mea de dotare tehnică?

— Este evident că a scăpat observaţiei tale, dar nu ar fi scăpat nici unei biete-terţe persoane care ar fi fost obligată să asiste la toate astea, că suntem angajaţi într-o scenă ale cărei conotaţii erotice sunt ridicol de inadecvate.

— Aa, există un remediu rapid pentru asta.

El se trage brusc îndărăt, sculându-se de pe pat; se întoarce lângă scaun şi, aşezându-se picior peste picior, cu braţele încrucişate la piept, se apucă să studieze atent peretele din faţa lui. Ea îi aruncă o privire de furie reţinută, apoi se ridică sprijinindu-se într-un cot şi se întoarce cu spatele la el. Urmează un răstimp de tăcere. În cele din urmă, ea deschide vorba, cu voce joasă, monotonă:

— Dacă nu cer prea mult, mă întreb dacă te-ar deranja să inventezi ceva practic de data asta. Să zicem, nişte haine pentru mine. Aş vrea să mă îmbrac şi să plec. Orice. Fie şi un capot.

— Mai întâi, am ceva de spus.

— Tot ce era de spus s-a spus. *Ad nauseam*.

— Ba nu. Nu s-a spus.

Tânăra femeie despuiată oftează uşurel, apoi, într-un gest de resemnare în faţa soartei dure, îşi pune palma încleştată pe şold, cu cotul în sus. El se uită lung la spinarea ei, apoi spune, cu o voce mai calmă:

— Admit că am făcut o eroare majoră. Nu în ceea ce te priveşte, ci în legătură cu ea. Bun, să zicem că nu există în sensul realităţii istorice ori ştiinţifice. Dar, cum ai o minte atât de subtilă, sunt convins că vei fi de acord cu mine că a dobândit un fel de existenţă apostrofică, prosopopeică.

— Da, mergi mai departe. Dar, te rog, nu mai vorbi ca un dicţionar.

El respiră adânc.

— Dar, cum ea nu există, şi pentru că suntem de acord amândoi că tu nu eşti ea, pot vorbi deschis. Greşeala mea a fost, dacă ea ar exista, să dau unei căţele bătrâne imorale şi insistente ca ea înfăţişarea cel puţin aparent atrăgătoare a unei fete ca tine. Adică, în fond, ce ar fi ea acum – dacă ar fi existat cu adevărat? Ar fi o noapte toridă pentru toţi condeierii de duzină, o pereche de picioare veşnic desfăcute de patru mii de ani încoace. Ar fi trebuit să fac din ea o zgripţuroaică sifilitică. Cel puţin, asta ar fi mai aproape de adevăr. Eşti de acord?

— Gata?

— În plus, ar trebui – dacă ar exista – să facă puţină prospectare de piaţă. Să bată puţin pe la uşi. „Bună. Numele meu este Erato. Vând inspiraţie cu plata în rate. V-ar interesa un epitalam? Doriţi să vă prezint gama noastră de alcaice personalizate la preţ redus?” Şi i-ar râde toţi în nas. Sau mai degrabă ar zice c-a scăpat de la casa de nebuni din cartier.

Aruncă o privire spinării întoarse spre el.

— Oricum, tot ce ştie ea să facă se face azi pe calculator şi prin procesare de text, şi de cincizeci de ori mai bine. Aproape că mi-e milă de ea, biată vacă bătrână şi sterilă. Dac-ar exista.

E rândul fetei întinse pe pat să respire adânc. Dar rămâne privind în tăcere un colţ al încăperii.

— Nu trebuie decât să mă uit la tine, întinsă acolo în poza asta de Venus de Rokesby, ca să-mi dau seama ce ridicol e. Mai mult ca sigur că acum n-ar fi decât o hoaşcă înfofolită într-un pardesiu, cotrobăind prin lăzile de gunoi şi vorbind de una singură... dac-ar exista.

Această încheiere oarecum bruscă (sau aposiopeză, cum se mai numeşte) este cauzată de o mişcare anterioară a siluetei de pe pat. Auzind de Venus de Rokesby, s-a întors, şi s-a ridicat în capul oaselor. Acum, cu braţele încrucişate la piept, se uită la bărbatul de pe scaun cu buzele strânse şi cu ochii duri ca piatra de obisidan.

— Acum ai terminat?

— Da.

— Pariez că ar dori chiar să fie o hoaşcă zdrenţuită. Atunci cel puţin s-ar putea retrage. Undeva unde nu există bărbaţi.

— Dar asta n-are nici-o importanţă, nu? Pentru că, în fond, nici ea nu există.

— Eu vorbesc din perspectiva premizei tale.

— Care e ridicol de ipotetică.

— Şi tipic misogină.

El îşi dă capul pe spate, examinându-şi degetele răsfirate ale unui picior.

— Sunt surprins să te aud vorbind astfel.

— Adică luând apărarea sexului meu?

— Păi, dacă ea există, dar nu este de faţă, asta vrea să-nsemne că-ţi lasă ţie de făcut toată treaba murdară. Trupul tău este cel care trebuie să îndure experienţa vulgară şi umilitoare de a trebui să satisfacă trupul meu. Ceea ce nu face ldin ea nimic mai mult decât o codoaşă. Nu?

— Observ că, în mod caracteristic, laşi în afara discuţiei contextul istoric.

— Nu sunt sigur că-mi place elementul pur teoretic pe care îl introduci.

— Spre deosebire de tine, eu am din întâmplare o capacitate considerabilă de empatie. Nu fac altceva decât să mă pun în situaţia ei existenţială.

— Dacă ar exista.

Ea îşi ridică ochii spre tavan.

— Parcă ne-am înţeles că purtăm o discuţie total abstractă şi ireală. Esenţialmente, e în aceeaşi categorie cu vechea dispută scolastică privitoare la numărul de îngeri care pot juca şotronul pe vârful unui ac.

El face un gest cu palmele deschise:

— Ai cuvântul.

Ea se uită lung la el.

— Presupun că nu ţi-a trecut niciodată prin minte ce îngrozitor ar fi pentru ea, dacă ar exista, să fie nevoită să joace un rol şi să îndeplinească o funcţie care ignoră toate legile fireşti ale biologiei. De una singură. Fără ajutor din afară, fără o zi liberă. Nevoită să îmbrace când o costumaţie, când alta. Plictisul de nedescris. Monotonia. Schizofrenia. Să fie zilnic desfigurată în minţile oamenilor, neînţeleasă, travestită, degradată. Şi fără un cuvânt de recunoştinţă. Fără...

— Ia stai puţin. Dar...

Ea ridică tonul.

— Fără puţină consideraţie pentru ea ca persoană, numai pentru ce poate da. Niciun pic de consideraţie pentru sentimentele ei. Nimeni nu – are destulă imaginaţie pentru a realiza că poate în secret are şi ea nevoie de puţină tandreţe şi

simpatie, că în fond e o femeie şi că nu e ea de vină dacă unele combinaţii de împrejurări şi dispoziţii o fac să aibă nevoie de serviciile unui trup de bărbat în mod cât se poate de *firesc* – şi că pentru asta nu trebuie umilită şi…

Se opreşte o clipă să respire.

— Dar ce importanţă are asta, dacă înălţimea sa, care-o fi, doreşte altceva. Dacă doreşte să-şi facă jocul, lăsând-o…

— Hei, da' nu eu am început.

— Să urle de frustrare.

Îşi întoarce privirile spre perete.

— Dac-ar exista, fireşte.

El se uită iar cu luare aminte la piciorul cu degetele răsfirate.

— Capotul ăla – vrei o culoare sau un material anume?

— Te urăsc.

— Atunci ce zici de culoarea verde?

— Păi da, asta vrei, nu? Are neobrăzarea să se plângă că e tratată ca un „sex-object”, afară cu ea. Desfiinţeaz-o, azvârle-o ca pe o gheată veche.

— Bine, da' tu m-ai rugat acum câteva clipe.

Ea se uită furioasă la el, apoi se întoarce din nou brusc pe o parte, cu faţa la perete.

— Nu mai scot un cuvânt. Eşti imposibil.

Urmează câteva clipe de tăcere.

— Eşti exact ca toţi ceilalţi bărbaţi. Îndată ce bucăţica aia caraghioasă de ţesut care vă atârnă între picioare şi-a primit partea, nu vă mai gândiţi decât cum să scăpaţi mai repede de noi.

— Păi, dac-ar fi aşa, aş fi scăpat de mult de tine. Doar m-ai convins acum că pot face ce vreau.

— Exact!

— Exact ce?

— Eu nu am niciun drept. Exploatarea sexuală nu e nimic pe lângă cea ontologică. Mă poţi desfiinţa în cinci rânduri, dacă vrei. Mă poţi arunca la coş, uitând de mine cât ai zice peşte.

— N-am eu norocul ăsta.

— O, ba da. Cum ai făcut cu toate celelalte.

— Care celelalte?

— Nu fi ridicol.

Îi aruncă o privire dispreţuitoare peste umăr.

— Ce vrei să spui, că sunt prima?

— Este... posibil să nu fii prima.

— Şi e la fel de posibil să nu fiu nici ultima?

— E posibil.

— Deci este mai mult decât *posibil* să fiu doar ultima într-o serie de nefericite femei imaginare care au avut neşansa să-ţi cadă ţie în mâini. Numai ca să fie azvârlite în clipa în care apare una mai atrăgătoare.

— Pentru că ţin să pun lucrurile la punct, află că relaţiile mele cu aceste femei au fost şi continuă să fie profund umane şi avantajoase pentru ambele părţi. În toate cazurile, am rămas foarte buni prieteni.

— Asta sună de parc-ar fi toate o grămadă de bravi Unchi Tom la feminin.

— Dacă vorbeşti aşa, nu mai am nimic de spus.

— Vai, ce surpriză.

— Nu mai devreme de acum câteva zile, una din ele îmi spunea că i-am acordat prea multă libertate de-a lungul legăturii noastre.

— După care ai desfiinţat-o.

— Eu nu-mi desfiinţez prietenele.

— Nu de tot. Doar le colecţionezi şi le mumifici. Le încui într-o pivniţă şi te rânjeşti la ele, ca Barbă-Albastră.

— Găsesc că este o comparaţie jignitoare.

— Demnă de o ocupaţie dezgustătoare. Cunoscută sub numele de necrofilie.

El se ridică de pe scaun.

— Bun. Deci aşa stăm. Mi-ai spus că preferi să fii nimic fără mine decât mai rău ca nimic cu mine. Foarte bine. Alegerea ta. Uşa-i acolo.

Cu mâna spre uşă, pocneşte din degete.

— Uite-acolo. Agăţat de ea e-un capot verde. Simplu. Te scoli de pe pat, te duci spre uşă, îţi pui capotul, pleci, şi gata, uităm tot ce s-a întâmplat. Nu s-a întâmplat nimic. Hai, e rândul tău acum.

Ea aruncă o privire spre uşă, apoi se întoarce iar cu spatele. Urmează un răstimp de tăcere. Ea îşi strânge uşor picioarele, trăgându-se şi mai departe de el.

— Mi-e frig.

El se duce să ia capotul verde; se întoarce lângă pat şi i-l drapează brutal peste umeri. Apoi se aşază din nou pe scaun. Fără să spună nimic, cu o mişcare ciudat de lentă, de parcă ar spera că el nu va observa, ea îşi lasă trupul să cadă moale şi îşi ascunde faţa în pernă. Tăcerea este şi mai profundă. Pe furiş, ea îşi scoase mâna stângă de sub capot şi şi-o duce la ochi. Se aude un oftat uşor, pe

jumătate suprimat. El se ridică şi se îndreaptă iar spre pat, gata să-i pună o mână pe umăr, dar se răzgândeşte. Un nou oftat suprimat. El se aşază pe marginea patului, cu spatele la ea, fără s-o atingă; dar de data asta îi vorbeşte pe un ton mai neutru.

— Nu prea suntem consecvenţi.

Ea vorbeşte în şoaptă, cu vocea gata să i sefrângă:

— Păi, asta-i pentru că nu vrei niciodată să recunoşti că poţi şi tu greşi. Nu eşti deloc drăguţ cu mine. Nu ştii ce singură mă simt.

— Ne simţeam bine amândoi. Până când tu…

— Eu nu mă pot simţi bine dacă n-am un statut. Dacă nici măcar nu ştiu cine sunt de fapt. Când ştiu că se poate termina în orice clipă.

— Bine, da’ n-aveam deloc de gând să termin.

— Da’ eu cum era să ştiu?

— N-am făcut decât să te tachinez înglumă.

— Nu era în glumă. M-ai înţepat tot timpul. Profitând de neajutorarea mea.

— Eşti de-a dreptul paranoică.

— Ba nu sunt.

O simte mişcând şi se întoarse spre ea. Ea îl priveşte peste gulerul capotului, cu ochii încă umezi; este întruchiparea tuturor femeilor jignite şi neajutorate, purtând pe chip, din timpuri imemoriale, aceeaşi expresie, aflată între reproş şi apel spre înţelegere şi simpatie.

— Nici măcar nu existam până acum câteva ore. Sunt la fel de nevinovată ca un prunc nounăscut. Pur şi simplu nu-ţi dai seama.

Înlăcrimat, acest chip este mai frumos şi mai seducător chiar decât în celelalte expresii ale sale. El se întoarce cu spatele, oarecum brusc.

— Nu eu am început.

— Ba da. Mi-ai dat să recit toată povestea aia imposibilă cu satirul, pentru ca după aia să declari prompt că mint. Că sunt la fel de castă ca o dansatoare de go-go. Ştii, eşti ca un codoş care o acuză pe una din fetele lui că e curvă.

— Îmi retrag cuvintele. Poţi să le consideri eliminate.

— Deodată, m-am întrebat: de ce-l las eu pe individul ăsta care mi-e complet străin să mă umilească şi să mă insulte aşa – să deformeze ceea ce sunt cu adevărat? Bine, ştiu că tehnic nu sunt nimic. Dar ce-aş putea fi dacă n-aş fi. Natura mea adevărată, serioasă.

— Am recunoscut deja c-am greşit cu ea. Cu Erato.

— Da’ mie nu de ea îmi pasă. Îmi pasă de mine.

— E-n regulă.

— Eu nu sunt aşa. Ştiu că nu sunt.

Am spus doar că e-n regulă.

— Totul a fost atât de vulgar. Atât de cusut cu aţă albă.

— Sunt gata să admit că am greşit făcându-te atât de frumoasă.

— Nici măcar nu eşti în stare să pricepi ce înseamnă o femeie ca mine.

— Îmi dau seama c-ar fi trebuit să-ţi fac o bărbie dublă, picioare groase, ochii cruciş, respiraţie rău mirositoare... mai ştiu eu ce. Orice ar fi ajutat natura ta serioasă să iasă în evidenţă şi să strălucească.

Urmează o tăcere.

— Acum e prea târziu.

— Nu văd de ce. Chiar mă gândeam. Doar ţi-am schimbat deja înfăţişarea de două ori. De data asta, evident, vei fi consultată. Îmi poţi spune în ce fel anume doreşti să devii neatrăgătoare pentru bărbaţi.

— Bine, da’ n-ai făcut decât să-mi schimbi hainele. Nu şi trupul. Ar fi de-a dreptul absurd.

— Păi, pot oricând să bag un *deus ex machina*. Ia să vedem. Suntem aici împreună, plecăm cu maşina, avem un accident îngrozitor, tu rămâi invalidă şi desfigurată hidos pentru tot restul vieţii, eu sufăr din nou de o amnezie gravă, zece ani mai târziu ne întâlnim iar din întâmplare şi mă îndrăgostesc de tine, aşa cum eşti, în cărucior. Pentru calităţile tale spirituale, bineînţeles.

El aruncă o privire piezişă. Faţa ei e întoarsă către pernă. Nu mai plânge, dar expresia feţei ei are ceva din seriozitatea unui copil după o criză: momentul acela trist când conştiinţa lui întrevede ce va aduce vârsta adultă. Când, după o vreme, deschide vorba, vocea îi e joasă, reţinută:

— Credeam că ţii la unităţile clasice.

— Cu Erato, da. Dar acum c-am renunţat la ea...

— Mie mi se pare îngrozitor de tras de păr. Auzi, accident de maşină...

— Atunci ce zici de unul din acele sfârşituri splendide prin lipsa lor de finalizare?

Din nou, ea rămâne o vreme tăcută înainte de a răspunde.

— Nu-nţeleg prea bine ce vrei să spui.

— Păi, am ajuns până aici. N-a mers. Ca să arătăm, cât de grozav de maturi şi de contemporani suntem, cădem de acord că n-a mers. Ne îmbrăcăm, ieşim... Da, văd deja sfârşitul, începe să-mi placă. Ieşim, părăsim spitalul, traversăm curtea, ne oprim în stradă. Suntem doar un bărbat şi o femeie, într-o lume în care, oricum,

nimic nu merge. Nu putem găsi nici măcar două taxiuri. Nici măcar nu ne-ar păsa prea tare, am fi chiar enorm de uşuraţi la gândul că nu ne vom mai vedea niciodată. Tu ai spune „Atunci. Iar eu aş răspunde banal, la rândul meu, „Atunci. Am zâmbi scurt şi strâmb de propria noastră banalitate, apoi ne-am strânge mâinile. Ne-am întoarce cu spatele unul la celălalt şi am porni-o grăbit în direcţii opuse. Eu, poate, aş mai furişa o ultimă privire în urmă, dar tu vei fi dispărut deja pentru vecie în mulţimea trecătorilor şi în duhoarea de gaze a străzii. Nici măcar n-ar mai trebui să explic morala. Aş porni spre un viitor care, din fericire, este lipsit de imaginaţie. Tu ai porni spre un viitor din fericire lipsit de existenţă. Cum îţi sună?

Dar continuă înainte ca ea să aibă timp să răspundă:

— Criticilor le-ar plăcea, cu siguranţă. Ei adoră finalurile plate pentru că le arată ce bravi sunt ei şi ce vieţi interesante au.

Ea nu spune nimic o vreme. Apoi se ridică sprijinindu-se într-un cot şi-şi şterge urma unei lacrimi.

— Crezi c-ai putea imagina nişte ţigări... O brichetă şi-o scrumieră?

El se ridică în picioare, ca o gazdă care a uitat ceva.

— Desigur. Ce fel de ţigări?

— Am sentimentul că mi-ar plăcea nişte tutun turcesc.

— Vrei şi nişte iarbă?

Ea dă din cap repede.

— Nu, nu. Sunt sigură c-am trecut de faza aia.

— Bun.

El îşi pocneşte de trei ori rapid degetul mare şi arătătorul. Instantaneu, lângă ea pe pat apar o scrumieră de onix, o brichetă de aur şi o tabacheră de argint; atât de instantaneu, că ea tresare uşor. Scoate din tabacheră o ţigaretă ovală. Aplecându-se, el ia bricheta şi-i aprinde ţigara. Ea expiră fumul, apoi duce ţigara de la buze, îndoind mâna din încheietură.

— Mersi.

Strângându-şi – capotul peste sâni, ea îşi schimbă poziţia, apoi se ridică; îşi strânge bine capotul la subraţ. El se apleacă, plin de solicitudine.

— Altceva?

Ea se uită sfios, dar cu o vagă nuanţă de reproş, spre chipul lui plin de grijă întrebătoare.

— Păi, dacă... Nu e prea mult? De fapt, ştii, sunt puţintel mioapă.

— De ce nu spui, fată dragă? Vrei un anume fel de rame?

Ea trage din ţigaretă, privind spre uşă, apoi expiră fumul; îi mai aruncă o privire sfioasă.

— Cred că aş purta în mod normal ochelari din aceia cu lentile mari, circulare, uşor fumurii. Şi cu ramă subţire, aurie. Cred că opticienii le zic „Jane Austen”.

— Ca ăştia?

El îi întinde o pereche de ochelari.

— E grozav. Eşti tare drăguţ.

Îşi pune ochelarii, potrivindu-i după urechi, apoi se uită la el cu un zâmbet jenat.

— Ce prostie. Toate detaliile astea meschine şi ridicole.

— Deloc. Altceva?

— Numai dacă nu e prea mult.

— Te rog.

— Ştii, verdele ăsta, spune ea arătând spre capot. Cred că nu e tocmai genul meu.

— Alege.

— Ceva ca vinul roşu? Ca sucul de mure? Nu ştiu dacă-ţi aminteşti de pasajul acela din Proust... O, da, e minunat. Perfect. Exact la ce mă gândeam. Mulţumesc mult de tot.

— Cafea?

— Nu, spune ea, făcând un gest cu ţigareta. Aşa e tocmai bine.

— Da’ nu e greu deloc. Doar vreo două rânduri.

— Nu, zău. Mersi, oricum.

Ea fumează în tăcere câteva clipe, contemplându-şi picioarele goale sub tivul noului ei capot. El se aşază pe scaun. Într-un târziu, ea îl priveşte cu un zâmbet timid.

— Miles, nu vreau să ne certăm iar – pot să-ţi spun Miles?

— Te rog.

— Ai fost drăguţ acum un minut când ai sugerat că, deşi nu exist cu adevărat, aş putea avea de acum încolo un cuvânt de spus – tu ai spus drept de a fi consultată, cred – în relaţia noastră.

— Absolut. Ai vorbit de anumite libertăţi elementare... Am înţeles.

— Da, doar că... Adică, te rog să mă ierţi dacă revin iar la o problemă pe care am fost de acord s-o lăsăm moartă, dar tu pari să fii în continuare cel care hotărăşte viitorul nostru comun.

— Este ultimul lucru pe care intenţionez să-l fac. Era doar o idee. Sunt gata s-o supun discuţiei. Nu-ţi place?

Ea îşi netezeşte capotul.

— Mă gândeam doar că teza ta ar fi avut de câştigat dacă ai fi privit ceea ce s-a întâmplat până acum ca pe un fel de preambul suprarealist – dacă vrei, o răsturnare a dezvoltării narative normale – la un alt fel de relaţie între noi, într-un context extern mult mai realist.

Ea îşi netezeşte iar capotul peste genunchi.

— O relaţie în care ne-am întâlni într-un fel mai puţin neobişnuit şi am construi o prietenie mai firească. Vreau să spun, evident, ei bine, povestea asta cu culcatul tot timpul... Poate am putea să ne ducem la teatru din când în când. Să discutăm despre cărţi. Să vizităm galerii de artă. Lucruri de genul ăsta.

— Aha.

— Nu vroiam decât să sugerez că, din moment ce toate scenele alea erotice plicticoase au avut loc în preambulul fantast, ai putea să institui o tonalitate mult mai reţinută şi mai contemporană, concentrându-te asupra lucrurilor cu adevărat serioase şi mature. Determinările noastre culturale. Politica. Probleme cum sunt avortul şi violenţa vieţii citadine. Dezarmarea nucleară. Ecologia. Balenele. Pâinea albă. Toate lucrurile care ne-au împiedicat să fim devotaţi total unul altuia.

— Nuanţele mai subtile ale unui *Angst* liberal?

— Exact.

— Şi ce... Determinări culturale vezi în cazul tău?

— Cred c-aş vrea să fiu... Păi, poate o absolventă cu o diplomă în limba engleză? Cambridge? Probabil autoarea a vreo două volume de poezie, fără succes comercial, dar bine primite în anumite cercuri. Ceva de genul ăsta. Aş fi, probabil, redactor adjunct la vreo revistă literară.

— O fată retrasă, cu bun gust şi mult simţ moral?

— Dacă nu ţi se pare prea frivol. Sau improbabil.

— Deloc.

Ea îşi lăsă cu modestie privirile în jos:

— Îţi mulţumesc.

— Şi eu?

Ea îşi scutură ţigara în scrumiera de onix.

— Păi, te-aş vedea în chip de om de afaceri prosper cu vagi înclinaţii artistice. Neştiind prea bine ce să creadă despre mine, despre stilul meu de viaţă şi, de fapt, despre tot ce nu are legătură cu munca lui. Şi câştigând bani. Cred că un astfel de

om s-ar simţi mereu intimidat, dacă nu chiar înspăimântat, de lumea mult mai sofisticată şi mai intelectuală în care îmi desfăşor activitatea. Înţelegi?

Apoi adaugă numaidecât:

— Aşa, doar ca să fie un contrast realist, desigur.

— Aha, înţeleg.

Îl priveşte o clipă prin lentilele ei fumurii, apoi îşi. Aranjează părul răvăşit cu o mână, potrivindu-şi iar discret capotul.

— Miles, aş vrea să spun doar un singur lucru, acum că suntem puţin mai deschişi unul cu celălalt. Cred că temperamentul meu s-a manifestat mult prea zgomotos acum câteva clipe. Să ştiică am înţelegere pentru problemele tale. Mai ales că îmi dau seama că şi eu sunt una din ele. Ştiu ce presiuni extraordinare exercită hegemonia capitalistă asupra sexualităţii. Şi cât e de greu să scapi.

Strângându-şi genunchii, se aşază pe picioarele uşor îndoite într-o parte, sub capotul purpuriu. Apoi îi aruncă o privire directă – oarecum ca o bufniţă – prin ochelarii fumurii.

— Ce vreau să spun e, bineînţeles, să faci cum crezi. Dacă crezi că ce propun eu e prea greu. Poate că e.

— Nu văd de ce n-aş încerca.

— Serios, să ştiică nu insist.

— Cred că eşti extrem de generoasă, având în vedere situaţia jalnică pe care am creat-o eu.

— Bine, dar compromisul e necesar, ştiu asta.

— Da, numai că până acum eu am avut de câştigat.

Ea dă din umeri:

— Dar cum eu tehnic nu exist...

— Ba exişti. Doar ai demonstrat că ai voinţa ta proprie.

Ea face o grimasă auto-depreciativă:

— Dacă asta se poate chema voinţă. E doar şoapta unui instinct.

Urmează o clipă sau două de tăcere. Ea îşi netezeşte iar capotul de prosop purpuriu.

— Ce culoare divină. Ador vişina putredă.

— Grozav.

Ea face o pauză, apoi reia tonul mai serios al dialogului dinainte.

— Nu vreau nici să te simţi vinovat pentru că... ai avut de câştigat. Nu sunt chiar oarbă în faţa realităţilor biologice. N-aş vrea să crezi că nu sunt decât o banală

femeie savantă. Unele mângâieri ale tale – cred că ţi-ai dat seama. M-ai făcut la început, fără voia mea, am... Ai atins o coardă sensibilă.

— Dar asta nu îmbunătăţeşte situaţia. Asta înseamnă că am profitat de faptul că eşti o femeie normală.

— Nici eu n-am fost mai presus. Povestea aia cu satirul...

Ea îşi acoperă ochii în semn de ruşine şi dezgust.

— Eu am provocat-o.

— Ştiu, da’ ce-am mai înfrumuseţat-o. Când de fapt ar fi trebuit să refuz s-o spun. Sper c-o să tai pasajul ăla, dacă vreodată... ştii.

— A fost numai vina mea.

— Da’ eu am contribuit.

— Cred că eşti prea severă cu tine însăţi.

— Nu, zău, nu cred.

Ea se apucă iar să-şi netezească veşmântul peste genunchi.

— Doar că m-ai luat cam repede. Sexual vorbind. Nu mă aşteptam. Mi-am dat seama, încă de la prima pagină a existenţei mele, că de fapt sunt o persoană mai degrabă timidă, în ciuda faptului că, după toate aparenţele, bărbaţii mă găsesc destul de atrăgătoare.

— Foarte atrăgătoare.

— Nu, zău, prefer să fiu „destul” de atrăgătoare. Poate cu o notă de senzualitate profundă, dar nimic prea *voulu*. Genul de persoană care trebuie excitată încet şi cu blândeţe.

— Înţeleg.

Ea îşi ţine în continuare ochii în jos.

— Ce vreau să spun de fapt e că aş fi gata să accept un compromis în privinţa naturii relaţiei noastre în viitor, dacă insişti. Când ne vom cunoaşte mai bine.

— Vrei să spui, în acel viitor în care tu eşti o poetesă cultivată, iar eu un vulgar negustor?

Ea îi aruncă grăbită o privire plină de nelinişte şi sinceritate înspăimântată.

— Te rog, Miles, eu n-am spus aşa ceva. Nu vulgar. Dac-ai fi aşa, atunci, evident, eu... Personajul meu nici nu s-ar uita la tine. Nu, un bărbat cât se poate de drăguţ, în felul lui. Doar puţintel... limitat şi deformat de mediul şi profesia lui.

— Nu-mi este clar la ce fel de compromis te-ai gândit.

— Adică, dac-ai prefera... cum să spun, păi, uite, pe şleau, dac-ai prefera să ai o relaţie mai clar fizică mai târziu.

— Adică, să facem chestia aia?

— Mă rog, dacă vrei să te exprimi astfel.

— Bine, dar credeam că e prea pretenţioasă pentru aşa ceva.

— Păi, da, cred că aşa ar fi multă vreme. Cu siguranţă aşa ar fi în majoritatea capitolelor. Poate doar la sfârşit.

— Adică, la climax?

Ea îşi pleacă ochii, dar cu umbra unui zâmbet pudic.

— Eşti incorigibil.

— Fără intenţie.

— Ba sunt sigură c-a fost cu intenţie, dar n-are a face.

— Tot nu văd însă cum se poate întâmpla asta. Având în vedere premisele esenţiale ale personajelor.

— Asta nu-i treaba mea. Ăsta-i sectorultău.

— Bine, dar eu vreau să fie şi al tău.

Ea se uită în jos.

— Totul e atât de absurd. Puiul învaţă pe găină. Doar ai mult mai multă experienţă decât mine. Sunt cât se poate de conştientă că nu exist decât de câteva capitole încoace.

— Nu-i nimic. Înveţi repede.

— Te rog, nu mă face să roşesc.

— Pe cuvânt. Nu te mint.

Ea lasă să treacă o clipă de tăcere, apoi îl priveşte pieziş.

— Eşti sigur?

— Absolut sigur.

Ea îşi stinge ţigara.

— Bine, atunci o să spun aşa cum îmi vine, fără să mă gândesc prea mult... Presupun că o criză în relaţie, faptul că începi să mă doreşti cu disperare, că vrei să-ţi laşi nevasta pentru mine...

— Care nevastă?

Ea îl priveşte, surprinsă.

— Păi, aşa îmi imaginam, că trebuie să fii însurat. Aşa te-aş vedea.

— Da, numai să ştiu şi eu.

Ea îşi încrucişează braţele, cu privirea pierdută spre uşă.

— În fine, într-o seară caldă de vară apari la uşa apartamentului meu din Knightsbridge ca să pui la punct lucrurile, să-mi explici de ce mă iubeşti, de ce şi eu trebuie să te iubesc şi aşa mai departe; întâmplător, m-am culcat devreme şi am o cămăşuţă scurtă de noapte pe mine.

Ezită o secundă, apoi arată spre capot:

— Sau asta. Mă rog, e indifemt. E o atmosferă grea, prevestitoare de furtună, eu nu vreau să-ţi dau drumul înăuntru, tu insişti, şi deodată, nu ştiu cum, totul explodează, timiditatea ta se transformă în dorinţă violentă, bărbăţia ţi se aprinde, fără să spui o vorbă te repezi şi-mi smulgi veşmântul acela subţire de pe umerii goi, eu ţip şi mă zbat, scap, ajung cu chiu-cu-vai până la fereastra-balcon şi ies în ploaia fierbinte, tu...

— Apartamentul e la parter?

— Da, bineînţeles. Evident.

— Mă gândeam doar la vecini, dacă tipi.

— Bine, atunci şuier vorbe pline de ură. Dragă Miles, încă n-am pus la punct toate detaliile.

— Scuză-mă, te-am întrerupt.

— E pentru prima dată că fac ce fac.

— Iartă-mă.

— Aşa, am uitat unde-am rămas.

— La fereastra-balcon. În ploaia fierbinte.

— Alerg afară pe iarbă, dar tu eşti foarte agil şi puternic, un animal înfierbântat, mă prinzi şi mă răstorni pe gazonul fraged, eu mă zbat şi mă împotrivesc, tu mă posezi împotriva voinţei mele, eu plâng, pentru că libidoul tău îmi violează cele mai profunde principii.

Urmează o scurtă pauză.

— E doar aşa, ca să-ţi dau o idee.

— Îmi place chestia cu gazonul fraged. Doar un lucru ar fi, credeam că...

— Da?

— Parcă spuneai că trebuie să fii excitată încet şi cu blândeţe.

Ea îi aruncă o privire emoţionant de sfioasă şi de jignită, apoi se uită în jos şi răspunde cu voce joasă:

— Miles, sunt femeie. Ce vrei, o femeie este o ţesătură de contradicţii.

— Desigur. Scuză-mă.

— Adică, e evident că momentul de violenţă sexuală trebuie pregătit. Poţi, de pildă, să mă arăţi dezbrăcându-mă înainte de venirea ta, moment în care, uitându-mă la trupul meu gol în oglindă, m-aş putea întreba în sinea mea dacă poţi trăi numai cu poezie.

— O să ţin minte acest lucru.

— Sau poţi să arăţi cum mă duc tristă să iau din bibliotecă cartea lui Nicholas Chorier.

— Nicholas şi mai cum?

— Poate că e puţin prea *recherche*. Pasajul la care mă gândeam era *le deuxieme dialogue*. *Tribadicon*, cum l-a intitulat el cam vulgar. Lyon, 1658.

Îi aruncă o privire întrebătoare:

— Nu?

— Nu.

— Iartă-mă. Am presupus că-i ştii pe dinafară pe toţi clasicii literaturii pornografice.

— Îmi este îngăduit să întreb cum se face că, în existenţa ta de câteva pagini...

— Vai, Miles! exclamă ea, privind în jos cu un zâmbet fugar. Zău, credeam că ne situăm în afara iluziilor textului.

Apoi adaugă, uitându-i-se drept în ochi:

— De pildă, ia gândeşte-te la punctul în care, în chip de doctoriţa Delfie, te-am întrebat de ce nu te dai jos din pat şi nu părăseşti încăperea, în realitate, ţi-au trebuit şase săptămâni ca să găseşti un răspuns. Trebuia să fac ceva în tot răstimpul ăla. Am crezut că, cel puţin, mă pot familiariza cu genul de carte care este, evident, drag inimii tale.

Tace, apoi adaugă:

— Ca angajată a ta, ca să zic aşa.

— Foarte conştiincios din partea ta.

— Deloc.

— Păi, să citeşti tot jegul ăla ordinar.

— Miles, nu pot trăi fără să fiu conştiincioasă în munca mea. Asta e natura mea, ce vrei. N-am ce-i face. Sunt extrem de ambiţioasă.

El o priveşte cu luare aminte. Ea se uită din nou în jos spre pat, oarecum jenată că trebuie să se explice pe un ton atât de serios.

— Rămăsesem acolo unde eram noi doi pe ploaie în grădină. Ce se mai întâmplă după aia?

— Cred că reiese până la urmă că, de-a lungul a nenumărate capitole, murisem de nerăbdare ca tu să faci lucrul acela, dar, desigur, eram prea complexă din punct de vedere emoţional pentru a-mi da seama. Aşacă, la sfârşit, plâng de bucurie. În fine, ştiu ce-i aia un orgasm.

— În ploaie?

— Dacă nu crezi că-i *de trop*. Clar de lună, dacă preferi.

El se trage puţin înapoi:

— Şi aşa se termină?

Ea îl cercetează cu gravitate din spatele ochelarilor care îi dau un aer de bufniţă.

— Miles, doar nu poţi încheia un roman contemporan pe simpla idee că totul se rezolvă cu un cuşaj...

— Sigur că nu.

Ea îşi netezeşte iar capotul..

— De fapt, eu văd scena asta în chip de final pentru prima parte a unei trilogii.

— Ce prost sunt că n-am bănuit.

Ea se apucă să tragă de un fir răzleţ al capotului de prosop.

— În partea a doua, cad, probabil, total victimă senzualităţii mele până atunci reprimate. Aşa, un fel de Mesalină *de nos jours*. Ştiu că partea asta centrală o poţi scrie şi în somn.

— Atunci probabil că n-am înţeles bine. Nu urma ca toate scenele acelea plicticoase erotice să intre în preambulul gen Alice în ţara minunilor?

— Sper în mod sincer că scenele astea n-or să fie plicticoase. Bineînţeles, eu nu gust nici-o plăcere. Fac totul din disperare.

— Da’ de ce disperare?

Ea se uită la el pe deasupra ochelarilor:

— Păi, doar sunt o femeie din secolul douăzeci, Miles. Sunt o disperată prin definiţie.

— Şi cu personajul meu ce se întâmplă?

Ea scoate încă o ţigară şi o scutură.

— Devii îngrozitor de gelos, începi să bei, afacerile ţi se duc de râpă. Până la urmă eşti nevoit să trăieşti din câştigurile mele imorale. O iei razna, îţi laşi barbă, nu mai eşti decât umbra...

Se opreşte să-şi aprindă ţigara, apoi continuă:

— ... Prosperului importator de banane care erai cândva.

— Ce eram cândva?!

Ea suflă pe nări o pală de fum.

— E o situaţie care prezintă nenumărate avantaje.

— Bine, da’ nu ambiţionez deloc să fiu importator de banane.

— Cred c-ai fi puţintel cam incolor fără un pic de exotism. Dacă mă gândesc mai bine, prima noastră întâlnire o văd având loc în depozitele tale din East End,

unde sunt ţinute bananele să se coacă. Iar dialogul nostru plin de ambiguităţi şi ezitări se poartă, contrapunctic, pe fundalul acelor întinderi de mii de penisuri vegetale detumescente.

— Nu cred c-aş fi în stare să scriu despre asta.

— Ar fi păcat să se piardă.

Face o pauză: apoi continuă:

— Dă bine.

— Dă bine?

— Pentru mine e extraordinar de important când ceva dă bine, Miles.

Îi aruncă umbra jignită a unui surâs pedant.

— Credeam c-ai observat asta până acum.

El ia o gură de aer.

— Şi partea a treia a trilogiei?

— Tocmai voiam să-ţi dau ceva detalii despre vreo două scene din a doua parte. Când femela monstruoasă din mine preia conducerea. Era una cu doi vânzători de maşini olandezi şi cu un lector de limba irlandeză veche pe care eu...

— Aş vrea doar un sinopsis general. Pentru moment.

— De acord. Bine.

Îndoind din încheietură mâna în care ţine ţigara, continuă:

— Sunt convinsă că ai observat elementul lipsă din primele două părţi. Nu-i aşa?

— Mi-e teamă că nu.

— Religia.

— Religia?

— Cred că ar fi cazul să mă călugăresc. Ar putea fi incluse şi câteva scene la Vatican. Au priză la public.

El se uită lung la mocheta veche de culoare roz de sub pat.

— Bine, da’ credeam că suntem o persoană supra-rafinată cu studii de engleză la Cambridge.

— Păi, tocmai aici e tragedia. Când cineva care i-a ascultat pe cei doi, Leavis şi pe doctorul Steiner este victima unui viol brutal...

— Bine, da’ tu eşti cea care ai o atracţie irezistibilă pentru scene brutale, dacă nu ţi-e cu supărare.

Ea îşi coboară ochelarii, privindu-l pe deasupra ramelor.

— Din câte ştiu, toată lumea e de acord că o mimesis exactă a realităţii contemporane trebuiesă reflecte simbolic brutalitatea relaţiilor de clasă dintr-o societate burgheză.

— Mă rog, dacă pui problema în felul ăsta. Şi cine...?

— Douăzeci şi patru de tineri negri, membri ai unei guerile marxiste, la reşedinţa misiunii mele africane. E loc aici şi pentru personajul tău. Ar putea, de pildă, să vină la Roma pentru ceremonia beatificării. Cu noul lui amor.

— Bine, da’ parcă pe tine te Iubeam.

Ea expiră fumul.

— Dar nu după ce intru la mănăstire. N-ar fi *vraisemblable*.

— Şi, mă rog, de unde răsare această femeie?

— Dar nu-i vorba de o femeie, Miles.

— Vrei să spui că...?

— Momentul în care te las pentru Dumnezeu este un şoc pentru tine şi cred că ar fi foarte plauzibil ca adevărata natură a sexualităţii tale să se declare în acea clipă.

— Bine, da’...

— Ca să nu mai vorbim de faptul, bine cunoscut şi ţie, sunt convinsă, că cititorii homosexuali formează 13,8 la sută din cumpărătorii de proză în limba engleză. Nu zic că trebuie să te laşi influenţat de acest fapt. Dar, oricum, e un punct ce trebuie luat în considerare.

Ea se apucă din nou să tragă de firul răzleţ.

— Bine, dar ce să caute un homosexual la ceremonia beatificării tale?

— Pentru că nu mă poţi uita. Şi, în plus, cred că tu şi prietenul tău, frizerul, aţi fi în elementul vostru în atmosfera aia de rafinament efeminat. Tămâie, veşminte bogate. Dacă stau să mă gândesc, poate n-ar fi o idee rea dacă totul s-ar încheia cu tine confundând expresia feţei mele – după moarte, evident – cu cea a statuii Fecioarei Maria din biserica ta de cartier.

— Adică, şi eu devin catolic?

— Păi, de la bun început. Am uitat să-ţi spun.

Îl priveşte drept în faţă:

— Trebuie să ai caracter. Şi simţul păcatului. Sunt 28,3 la sută.

— Cine, catolicii?

Ea dă din cap afirmativ.

— Şi mai am o idee interesantă şi pentru scena finală. Te văd aşezând pe furiş o mână de banane necoapte la picioarele statuii mele – adică a ei. Cred că ar fi un final încărcat de înţelesuri.

— Adică ce naiba ar însemna asta?

Ea îl priveşte cu un zâmbet cast şi superior.

— Nu-ţi face griji. Cred că cititorii cu discernământ vor înţelege simbolismul.

— Bine, da' n-ar fi blasfemie curată, date fiind împrejurările, o grămadă de penisuri vegetale?

— Nu, dacă faci această ofrandă în genunchi, cu lacrimile şiroind.

— Te-ai gândit că poate am scăpat o banană la capătul scărilor piezişe care duc la biserică?

— Nu, de ce?

— Păi, după acest *ex voto*, la ieşire pot să alunec pe ea.

Ea se uită o clipă la el, apoi îşi coboară privirile. Urmează câteva clipe de tăcere. Apoi îi spune, cu voce joasă, jignită:

— Nu vroiam decât să te ajut.

— Da' eu nu m-am gândit la ceva amuzant. Cred că-ţi dai seama că mi-aş frânge spinarea în cădere.

— Am încercat doar să găsesc cadrul general în care să se poată manifesta talentul tău. Aşa cum îl văd eu.

Ridică din umeri, cu ochii tot în jos, apoi îşi stinge ţigara.

— N-are nici-o importanţă. De fapt, nu-mipasă.

El se duce şi se aşază pe marginea patului, cu faţa spre ea.

— Se deschid nenumărate posibilităţi.

— Nu pari prea convins.

— Vorbesc serios. E uimitor cum poţi deschide o întreagă lume prin câteva trăsături largi de penel.

Ea se uită la el cu o privire ezitantă, dubitativă, după care îşi pleacă iar capul.

— Probabil îţi spui că-i o prostie.

— Ba deloc. Este foarte instructiv. Am senzaţia că te cunosc de zece ori mai bine acum.

— Nu-i decât o schiţă sumară.

— Păi astea sunt adesea cele mai revelatoare.

Ea îl priveşte din nou prin lentilele uriaşe, fumurii.

— Ştiu că poţi face asta, Miles. Dacă te străduieşti cu-adevărat.

— Aş mai vrea doar să lămuresc câteva detalii minore. Îmi dai voie să...?

— Te rog.

— De pildă, de ce tocmai douăzeci şi patru de luptători negri de guerilă.

— Pentru că mi se pare un număr potrivit. Nu c-aş fi expertă, fireşte. Va trebui să faci cercetări.

— E şi numărul literelor din alfabetul grecesc.

— Da? Uitasem.

El se uită lung la ea. Ea dă din cap.

— Îmi pare rău, da' nu văd legătura.

— Poate că nici nu e vreo legătură.

— Nu văd cum ar putea fi, sinceră să fiu.

— Şi te-ai gândit cumva la vreun nume pentru acest personaj feminin deosebit de complex din punct de vedere emoţional?

Ea se apleacă spre el şi-i atinge încheietura mâinii.

— Vai, îmi pare aşa de bine c-ai adus vorba despre asta. Nu vreau să crezi că-ţi resping toate ideile. De fapt, Erato este tocmai ce trebuie. E neobişnuit. Cred că trebuie reţinut.

— Nu crezi că-i puţin cam prea de tot? Să dai unui personaj contemporan numele unei divinităţi minore şi cât se poate de obscure, care nici măcar n-a existat?

— Mie mi se pare şarmant de enigmatic.

— Bine, da' asta ar avea priză numai la cei unu la mie din cititorii noştri potenţiali care au auzit de numele ei, dar câţi din ei ştiu şi cine-a fost – sau mai degrabă cine n-a fost?

— Contează şi atât, Miles.

El se apleacă spre ea, sprijinindu-se într-un braţ, cu faţa aproape de a ei. Ochii i se reflectă în lentilele fumurii. Ea se trage îndărăt, ridicându-şi capotul mai sus.

— Mai am o ultimă întrebare.

— Da?

— Când ai stat ultima dată la soare să-ţi bronzezi obrăznicătura aia de poponeaţă grecească?

— Miles!

— Erato.

— Doar ne-nţelegeam aşa bine.

— Poate că tu te-nţelegeai bine.

El îi scoate ochelarii, uitându-se fix la ea. Chipul acela arată atât de tânăr acum, fără ochelari; douăzeci de ani, nici-o zi mai mult, şi la fel de nevinovat ca unul de zece. Ea îşi pleacă privirile, apoi murmură:

— Doar n-o să-ndrăzneşti. Nu ţi-aş ierta-o niciodată.

— Pune-mă la-ncercare. Mai ajută-mă cu o sugestie literară care să mă inspire.

Ea îşi trage capotul şi mai sus, se uită în lături, apoi în jos.

— Sunt convins că ea s-ar fi gândit la ceva mai bun. Dacă ar fi existat.

— Să nu cumva să-ndrăzneşti să-ncepi iar.

El îi întoarce faţa spre el, în aşa fel încât ea să fie nevoită să-l privească drept în ochi.

— Şi, te rog, fără priviri de-astea nevinovate pe deasupra nasului tău inefabil de clasic.

— Miles, mă doare.

— Bun. Aşa, acum ascult-aici. Oi fi tu o zeiţă inferioară de categoria a cincea. Oi fi tu frumuşică, atât cât poate o zeiţă să fie. Sau o dansatoare de go-go. Eşti însă fiica tatălui tău. Mai pe şleau, progenitura celui mai deşucheat ţap din întreaga teologie. Nu ai nici cea mai neînsemnată urmă de pudoare. Nu te deosebeşti cu nimic de o vampă din anii douăzeci. Adevărata mea greşeală e că nu te-am făcut în chip de Theda Bara.

Îi întoarce faţa într-un alt unghi şi adaugă:

— Sau ca Dietrich în *îngerul albastru*.

— Miles, te rog... Nu-nţeleg ce te-a apucat.

— Tupeul tău uluitor, asta m-a apucat.

Îi dădu un bobârnac peste nasul cel clasic.

— Las' că-ţi ştiu tertipurile. Pur şi simplu urmăreşti să prelungeşti o situaţie erotică dincolo de orice limită a decenţei artistice.

— Miles, începe să-mi fie frică de tine.

— De fapt, nu vrei altceva decât să smulg de pe tine capotul ăla şi să sar pe tine din nou. Pun pariu că dac-ai avea destulă putere ai sări tu pe mine.

— Eşti dezgustător.

— Şi singurul motiv pentru care acum nu eşti în genunchi încasând o bătaie soră cu moartea cu o curea la fund e că ştiu că de fapt asta şi vrei.

— Ce porcărie.

El îi mai dă un bobârnac peste nas.

— Gata, jocul s-a terminat, fetiţo. Te-ai jucat cam prea mult.

Se apleacă, pocnindu-şi imperios degetele înspre scaunul de lângă pat. La fel de instantaneu ca şi înainte, pe speteaza scaunului apare un umeraş cu un costum uşor, de vară; cămaşă, cravată, şosete, lenjerie, o pereche de pantofi jos, la picioarele scaunului. El se ridică.

— Acum mă-mbrac. Iar tu o s-asculţi ce-ţi spun.

Îşi pune cămaşa, apoi se întoarce spre ea în timp ce-şi încheie nasturii.

— Să nu crezi că nu ştiu ce-nseamnă toate astea. Nu e decât pică din partea ta. Nu poţi suporta să vezi că vin cu o idee bună de unul singur. Şi ceea ce imitaţia aia jalnică de tânără cultivată n-a reuşit deloc să ascundă este o uluitoare ignoranţă în materie de literatură contemporană. Pariez că habar n-ai ce reprezintă de fapt pereţii cenuşii, capitonaţi.

El se opreşte din încheiat nasturii şi o priveşte. Ea dă din cap că nu ştie.

— Păi, da, mi-am închipuit. Pereţii cenuşii, celule cenuşii. Materie cenuşie? face el, bătându-şi cu degetul în tâmplă. Ei, îţi cade drahma?

— Adică, totul... Se petrece în mintea ta?

— Bravo.

Ea se uită în jur la pereţi, la tavanul în formă de dom, apoi din nou la el.

— Nu m-am gândit nici-o clipă.

— Ei, începe să se lumineze.

Se apleacă să-şi tragă chiloţii.

— Şi amnezia?

— Păi... Credeam că-i doar un fel de-a...

— Un fel de-a ce?

— Un fel de scuză ca să faci puţină por...

— Ha, şi mai zicem că suntem absolventă de engleză. Hristoase.

Se întoarce să ia pantalonii de pe umeraş.

— Acuşica o să-mi zici că n-ai auzit de Todorov.

— De cine?

— Chiar n-ai auzit?

— Mi-e teamă că nu, Miles. Îmi pare rău.

El se întoarce iar spre ea, cu pantalonii în mână.

— Păi, cum să discut teorie cu tine când nici măcar n-ai citit textele fundamentale?

— Explică-mi.

El îşi trage pantalonii.

— Cum să zic... în limbaj simplu, profan, întregul simbolism delicat al amneziei derivă din natura ambiguă, atât în faciesul său hipostatic, cât şi în cel epifanic, a procesului diegetic. În special în ceea ce priveşte anagnoza.

Se opreşte să-şi bage cămaşa în pantaloni, apoi continuă:

— De unde doctoriţa Delfie.

— Doctoriţa Delfie?

— Evident.

— Evident ce, Miles?

— Zădărnicia de a încerca o abordare cauzală.

— Păi, credeam că ea încearcă o abordare sexuală.

Tot băgându-şi cămaşa în pantaloni, el se opreşte enervat şi se uită la ea:

— Pentru Dumnezeu, sexul nu era decât o metaforă. Trebuie să existe un corelativ obiectiv pentru dimensiunea hermeneutică. Orice copil ştie asta.

— Da, Miles. – El îşi închide fermoarul.

— Acum e prea târziu.

Se aşază şi începe să-şi tragă ciorapii.

— Pe cuvânt, nu mi-am dat seama.

— Păi sigur că nu. Urmau vreo două pagini finale senzaţionale. Dintre cele mai bune pe care le-am scris vreodată. Trebuia tu să dai iama ca un elefant.

— Miles, da', n-am nici cincizeci şi şase de kilograme.

El o priveşte fără umor, cu o grimasă de îndelungată suferinţă.

— Ascultă, drăguţă, cu trupul stai bine. Cu mintea nu e-n regulă. Eşti în urmă cu cel puţin trei sute de ani.

— Bine, da' nu trebuie să te-nfurii pentru asta.

— Nu mă-nfurii. Vreau doar să-ţi atrag atenţia asupra câtorva lucruri spre binele tău.

— Toată lumea-i aşa de a naibii de serioasă în zilele noastre.

El îşi scutură către ea un deget, împreună cu şoseta pe care o ţine cu celelalte degete.

— Îmi pare bine c-ai adus vorba despre asta. Ăsta-i încă un lucru. Dacă în viaţa de toate zilele e loc pentru umor, în romanul modern nu e. Nu mă deranjează dacă-mi pierd o oră cu tine în strictă intimitate, complăcându-mă în genul de badinaj la care pari să ţii atât de mult. Da' dacă las chestii de-astea să se strecoare în textele pe care le trimit spre publicare, mi se duce reputaţia de râpă peste noapte.

Cât durează toată această tiradă, ea rămâne cu ochii în jos. El se apleacă să-şi pună şoseta şi continuă pe un ton mai puţin sever:

— E o chestiune de priorităţi. Ştiu că te-ai născut şi ai crescut păgână şi că nu e vina ta. După cum, presupun, nu e vina ta că ţi-a căzut în seamă un domeniu de inspiraţie mult mai profund şi mai dificil decât te-ai fi aşteptat, dar cred că a fost o mare greşeală că a fost aleasă o persoană a cărei experienţă anterioară nu cuprindea decât poezele de amor. Cea mai plauzibilă candidată pentru romanul modern ar fi fost sora ta, Melpomene. Da’ gata, ce să-i mai faci acum.

Ea întreabă, cu vocea mică:

— Pot să întreb ceva?

El se scoală şi ia cravata de pe speteaza scaunului.

— Sigur că da.

— Nu prea înţeleg, dacă e loc pentru umor în viaţaobişnuită, de ce n-ar fi şi în roman. Eu credeam că romanul trebuie să reflecte viaţa.

Lăsând cravata-să-i atârne dezlegată în jurul gâtului, el îşi pune mâinile pe şolduri.

— O, Doamne. Zău dacă ştiu de unde să încep cu tine.

Se apleacă puţin înainte şi continuă:

— Romanul de reflecţie a murit acum şaizeci de ani, Erato. Ce crezi tu că a însemnat modernismul? Ca să nu mai vorbim de postmodernism. Cel mai tâmpit student ştie că astăzi romanul este un discurs de reflexie, nu de reflecţie. Înţelegi ce-nseamnă asta?

Ea dă din cap că nu, evitându-i privirile. Ceea ce pretindea în timpul poveştii cu satirul pare acum să se petreacă literal; nu pare să aibă o zi mai mult de şaptesprezece ani, o şcolăriţă care mărturiseşte că nu şi-a făcut temele. El se apleacă spre ea şi explică, bătând cu un deget arătător peste celălalt:

— Proza modernă serioasă nu are decât un subiect: dificultatea de a scrie proză modernă serioasă. În primul rând, a acceptat că nu e decât ficţiune, că nu poate fi decât ficţiune, că nu va fi niciodată altceva decât ficţiune şi ca atare n-are nici-o treabă cu viaţareală sau cu realitatea. De acord?

Aşteaptă. Ea dă din cap smerită.

— în al doilea rând. Consecinţa firească a acestui lucru a fost că a scrie despre literatură a devenit ceva mult mai important decât a scrie literatură în sine. După asta recunoşti un romancier adevărat astăzi. Unul care n-o să-şi piardă vremea salahorind să asambleze piesă cu piesă intriga şi personajele pe hârtie.

Ea îşi ridică privirea:

— Bine, dar...

— Da, bine. Evident că la un moment dat trebuie să scrie ceva, numai ca să poată arăta cât de irelevant şi inutil e scrisul în sine. Dar asta-i tot.

Se apucă să-şi lege nodul la cravată.

— Încerc să-ţi explic în termenii cei mai simpli. Mă urmăreşti?

Ea face semn că da. El continuă cu nodul de la cravată.

— În al treilea rând, şi cel mai important. La nivel creator, nu există absolut nici-o legătură între autor şi text. Sunt două entităţi complet separate. Nimic, dar absolut nimic, nu se poate induce sau deduce de la unul la celălalt, în nici-o direcţie. Deconstructiviştii au demonstrat acest lucru fără nici-o urmă de îndoială. Rolul autorului este pur aleatoriu şi agenţial. El nu are un statut mai semnificativ decât vânzătorul sau librarul care înmânează textul ca obiect cititorului.

— Atunci de ce-şi mai pun autorii numele pe copertă, Miles? Întreabă ea, ridicând ochii spre el cu timiditate. Întreb şi eu aşa.

— Pentru că cei mai mulţi din ei sunt ca tine. Incredibil de demodaţi. Şi înfiorător de vanitoşi. Cei mai mulţi au însă iluzia de-a dreptul medievală că-şi scriu propriile cărţi.

— Pe cuvânt că nu mi-am dat seama.

— Dacă vrei naraţiune, personaj, suspense, descriere şi alte vechituri fără noimă din epocile pre-moderniste, n-ai decât să te duci la cinema. Sau să citeşti benzi desenate. Nu veni la un scriitor modern serios. Aşa, ca mine.

— Da, Miles.

El îşi dă seama că ceva nu e-n regulă cu nodul de la cravată; cu oarecare iritare, îl desface şi se apucă să-l lege din nou.

— Prioritatea noastră acum este modul discursului, funcţia discursului, statutul discursului. Metaforismul său, emanciparea sa, autosuficienţa sa total ateleologică.

— Da, Miles.

— Ştiu c-ai vrut să fii pe jumătate ironică, dar eu consider asta simptomatic pentru vederile tale caraghios de demodate. N-ai nici-o şansă să inspiri ceva care să merite măcar o analiză la nivel de doctorat dacă primul tău gând e mereu unul şi acelaşi: cât de repede să-i faci pe oameni să se despoaie şi să sară hop în pat. E absurd. E ca şi cum te-ai lupta cu arcul şi cu săgeata în epoca bombei cu neutroni.

Se uită atent la capul ei plecat.

— Ştiu că în fond eşti o fiinţă nevinovată şi Chiar simt o oarecare afecţiune pentru tine. De fapt, cred că ai fi fost o excelentă gheişă. Dar ai pierdut pasul în

mod lamentabil şi irevocabil. De pildă astăzi, înainte de a interveni tu, componenta sexuală era absolut clinică – dacă mă pot exprima astfel, erotismul fusese evitat în mod subtil.

Aranjându-şi gulerul, mai strânge o ultimă dată nodul, mai reuşit acum după a doua încercare.

— Era acolo o intenţie metafizică, cel puţin pentru cititorii cu pregătire academică, singurii care contează în zilele noastre. Şi vii tu, iar edificiul acela perfect echilibrat zboară în mâi de cioburi; totul trebuie demolat, parodiat, trivializat, adaptat ca să satisfacă gusturile cele mai vulgare ale masei. Acum s-a dus. E imposibil. E dreaptă cravata?

— Da. Îmi pare tare rău.

El se scoală iar să-şi pună pantofii.

— Ascultă, o să fiu sincer cu tine, Erato. Să fim drepţi, nu-i prima dată că avem asemenea probleme împreună şi, zău, ne pierdem vremea. Nu spun că nu mi-eşti de ajutor când e vorba de unele aspecte elementare ale aşa-numitului suflet feminin – asta în măsura în care preocupările fundamentale ale romanului modern trebuie încă şi din nefericire mediate prin tot felul de măşti şi recuzită superficială, alias bărbaţi şi femei. Dar nu cred c-ai înţeles vreodată mintea creatoare. Semeni cu un anumit tip de editor. Ăla care până la urmă ajunge să vrea să scrie cartea aia nenorocită de unul singur. E pur şi simplu inacceptabil. Păi, dacă vrei să scrii cărţi, du-te, domnule, şi scrie-ţi-le de una singură. N-ar fi greu, există un public tot mai numeros pentru un anumit gen de literatură feminină. „îşi băgă chestia aia cu patru litere în chestia mea cu cinci litere”, şi tot aşa.

Se opreşte să mai tragă o ultimă dată, cu fermitate, de şireturile de la pantofi, apoi continuă:

— Citeşte ce scrie Jong.

— Cine, psihologul elveţian?

— N-are importanţă. Problema e următoarea. Trebuie să ajungi să accepţi că pentru mine, pentru noi toţi cei cu adevărat serioşi, nu mai poţi fi decât cel mult consilier editorial ocazional într-unul sau două domenii secundare.

Se ridică şi-şi ia haina.

— Şi sunt nevoit să-ţi spun cu toată sinceritatea că nici măcar în astea nu mai eşti prea competentă. O tot dai înainte de parcă lumea ar fi un loc foarte agreabil. Asta trădează flagrant o abordare cât se poate de superficială a vieţii în general. Toţi artiştii contemporani admiraţi şi reputaţi pe plan internaţional au arătat că, dimpotrivă, lumea este total fără noimă, sumbră şi absurdă. Un adevărat iad.

— Chiar şi atunci când eşti admirat şi reputat pe plan internaţional, Miles?

El se scoală şi priveşte în jos spre capul ei plecat.

— Asta-i o remarcă extrem de copilărească şi ieftină.

— Îmi pare rău, Miles.

— Te îndoieşti de sinceritatea unora dintre figurile tragice majore ale culturii contemporane?

— Nu, Miles. Sigur că nu.

El rămâne tăcut câteva clipe, pentru a-i da ei răgaz să se pătrundă de dezaprobarea lui; apoi continuă pe un ton şi mai critic:

— Foarte bine, va să zică faci glume dubioase despre femeile din secolul douăzeci ca fiind prin definiţie disperate. Adevărul e că tu ai prefera să” mori decât să nu fii femeie. Guşti din plin absolut fiecare clipă a vieţii tale de femeie. Şi n-ai fi în stare să-nţelegi ce-i aia disperare autentică nici dacă ţi-ar cădea în cap de pe un acoperiş.

— Miles, da’ ce vină am eu?

— Bun. Atunci fii femeie şi bucură-te. Da’ nu-ncerca să mai şi gândeşti. Trebuie să accepţi că aşa au căzut cărţile biologiei. Nu poţi avea un creier şi un intelect de bărbat, suferind în acelaşi timp de mania de a fi iubita universală. Ţi se pare nerezonabil ce spun?

— Nu dacă spui tu, Miles.

— Bun, face el punându-şi haina. Acum, ce-ţi sugerez eu e să uităm acest episod nefericit şi să dăm mâna. După asta te părăsesc. La un moment dat, în viitor, când şi dacă voi simţi că am nevoie de un pic de ajutor, te sun. Fără supărare.

Eu te voi suna. Şi sugerez ca data viitoare să ne întâlnim într-un loc public. Mergem şi mâncăm un kebab, stăm de vorbă, bem un pahar de retsina, ne purtăm ca două persoane civilizate din epoca contemporană. Dacă mai rămâne timp, te conduc la aeroport, te sui în avion şi te duci înapoi în Grecia. Şi cu asta basta. OK?

Ea dă din cap supusă.

— Aa, şi mai e ceva. Cred că ar fi mai bine în viitor să lucrăm pe o bază financiară. Îţi voi da un mic onorariu pentru tot ce folosesc, bine? O să mi se deconteze ca fiind cheltuieli legate de cercetare.

Ea dă din cap încă o dată. El o priveşte câteva clipe, apoi îi întinde mâna, pe care ea o ia şi o scutură fără vlagă. El ezită, apoi se apleacă, o sărută pe creştet, mângâindu-i uşor umărul gol.

— Capul sus, fată dragă. O să treacă şi asta. Sunt lucruri care trebuiau spuse.

— Îţi mulţumesc c-ai fost aşa sincer.

— N-ai de ce. Face parte din serviciu. Aşa. Mai pot face ceva pentru tine înainte de a pleca? Vrei ceva, nişte haine drăguţe? O revistă? *Woman's Owif*! *Good Housekeeping*! *Vogue*!

— Nu, nimic. Mă descurc eu.

— Nu mă deranjează să-ţi opresc un taxi la ieşire.

Ea refuză cu un semn din cap.

— Eşti sigură?

Ea dă din cap afirmativ.

— Şi nu-mi porţi pică?

Ea dă iar din cap că nu. El zâmbeşte aproape avuncular.

— Ştii, suntem în anii optzeci.

— Ştiu.

El întinde mâna şi-i răvăşeşte pletele greceşti.

— Atunci, ciao.

— Ciao.

El se întoarce şi porneşte spre uşă cu un pas ferm şi cu aerul încântat al cuiva care a încheiat un târg excelent şi care acum se pregăteşte pentru o nouă întâlnire de afaceri. *Mann ist was er isst*, dar este şi ceea ce poartă. Miles Green arată întocmai ca un om de lume, cu costumul lui bine croit şi cravata cu emblema colegiului; şi (pentru că suntem în anii optzeci) deloc ruşinat că şi-a permis într-o zi plină să piardă o oră şi ceva cu cineva care, în fond, nu era decât o pipiţă; iar acum, înviorat, îndreptându-se spre treburi mai serioase – o întâlnire cu agentul lui literar, poate, sau o conferinţă literară, sau pacea binecuvântată, masculină a clubului. Pentru prima dată, în încăpere domneşte o atmosferă de echilibru, de realitate sănătoasă.

Dar, vai, armosfera asta dispare aproape numaidecât. N-a parcurs nici jumătate din distanţa până la uşă, că pasul acela zglobiu îi îngheaţă pe loc. Este imediat evident de ce: uşa nu mai e nicăieri. În locul ei se întinde acum un perete continuu cu capitonaj cenuşiu; până şi cârligul a dispărut. Fulgeră o privire înapoi spre pat „dar silueta pe care a vrut s-o mustre astfel îşi ţine capul încă plecat, nedându-şi seama de această schimbare minoră de ambianţă. Priveşte înapoi spre locul unde s-a aflat uşa; îşi pocneşte degetul mare şi arătătorul înspre acel loc. Peretele rămâne neschimbat. Din nou; şi iar nu se întâmplă nimic. Ezită, apoi se repede într-acolo şi se apucă să bâjbâie, pipăind capitonajul, de parcă ar fi orb şi ar căuta o clanţă care trebuie să fie pe acolo pe undeva. Se opreşte, apoi face doi-trei paşi înapoi, de parcă s-ar pregăti să dea un brânci cu umărul. Dar nu, îşi duce

mâinile înainte ca cineva care vrea să apuce o uşă şi s-o scoată din ţâţâni. Se aude iar pocnet de degete. Şi din nou, peretele rămâne exact aşa cum e, gol, fără uşă, sub privirea lui cruntă. Întorcându-se, se îndreaptă cu paşi mari spre marginea patului.

— Nu poţi face asta!

Ea îşi ridică, foarte încet, capul.

— Nu, Miles.

— Eu comand aici.

— Da, Miles.

— Dacă-ţi închipui că cineva o să creadă asta fie şi numai pentru o milionime de secundă... Îţi ordon să pui la loc uşa.

Drept răspuns, ea se lasă înapoi pe perne.

— Ai auzit ce-am spus?

— Da, Miles. Oi fi eu foarte proastă, dar am auzul perfect.

— Atunci fă ce ţi se spune.

Ea îşi ridică braţele, unindu-şi mâinile dinapoia gâtului subţire. Capotul i se lasă în jos. Rânjeşte.

— Te ador când faci pe supăratul.

— Dacă uşa aia nu e înapoi la locul ei în cinci secunde, te previn că trec la violenţă fizică.

— Ca marchizul, dragul de el.

El respiră adânc.

— Te comporţi ca un ţânc de cinci ani.

— Păi, sigur „doar nu sunt decât o zeiţă de mâna a cincea.

El se uită lung la ea, mai bine zis la cum îşi muşcă buza inferioară.

— Nu poţi să mă ţii aici împotriva voinţei mele.

— Da’ nici tu nu poţi să ieşi din propriul tău creier.

— Ba, cum să nu. Pentru că e doar creierul meu metaforic. Eşti de-a dreptul ridicolă. E ca şi cum ai vrea să anulezi legile naturii sau să faci timpul să meargă înapoi.

— Păi asta şi fac, Miles. Chiar foarte des. Dacă-ţi aduci aminte.

Şi deodată, toate hainele pe care le-a pus pe el dispar. Instinctiv, îşi duce repede mâinile în faţă. Ea îşi muşcă iar buza.

— Să ştii că n-o să tolerez asta!

Ea loveşte uşurel cu palma pe pat.

— De ce nu vii tu să te-aşezi aici?

El se întoarce cu spatele, încrucişându-şi braţele la piept.

— Niciodată.

— Drăguţul de el. De ce nu mă laşi să-lsărut?

Şi mai crunt decât înainte, el priveşte undeva, în depărtare – atât cât îi permite încăperea mai degrabă mică. Ea apucă de capotul purpuriu şi îl aruncă uşurel spre el la poalele patului.

— Îl vrei? Eu nu mai am nevoie.

El se uită înciudat la halat, apoi îl înşfacă. E prea mic, dar izbuteşte să şi-l tragă pe el cu forţa, petrecând o parte peste cealaltă şi legând cordonul. Apoi se îndreaptă cu paşi mari spre scaun, îl apucă, merge până în colţul camerei şi-l aşază ferm lângă masă, cu spătarul spre pat. Se aşază, cu braţele pe piept, picior peste picior; rămâne aşa, privind hotărât înspre colţul încăperii capitonate, la câţiva paşi de el. Se lasă tăcerea. Apoi el spune, vorbind peste umăr:

— Poţi să-mi iei hainele, poţi să mă împiedici să ies, da' nu poţi să-mi schimbi sentimentele.

— Ştiu asta, prostuţule.

— Bine, dar atunci asta-i curată pierdere de vreme.

— Ai putea să-ţi schimbi singur sentimentele.

— Niciodată.

— Miles.

— Ca să folosesc propriile tale cuvinte, trebuie, să ai cel puţin câteva libertăţi elementare ca să poţi exista.

Ea stă uitându-se lung la el, apoi, dintr-o dată, se ridică de pe pat şi se apleacă să caute ceva, scoţând de sub el coroniţa de trandafiri şi frunze de mirt. Stând cu faţa spre perete, ca dinaintea unei oglinzi, îşi potriveşte coroniţa pe creştet, jucându-se o clipă cu câteva şuviţe de păr negru după care, mulţumită de felul cum arată, îl întreabă, adresându-i-se peste spaţiul care îi desparte:

— Pot să vin să m-aşez la tine-n poală,

Miles?

— Nu, nu poţi.

— Te rog.

— Nu.

— O să am numa' cinşpe ani, dacă vrei.

El se întoarce brusc pe scaun, îndreptând spre ea un deget ameninţător.

— Să nu cumva să te apropii.

Dar ea porneşte spre el. Însă ajungând aproape de locul în care stă el gata să sară la ea dacă ar mai face un pas, se opreşte şi îngenunchează pe mocheta roz, încrucişându-şi braţele în poală şi aşezându-se cuminte pe călcâie. El îi înfruntă privirile câteva clipe, apoi se întoarce.

— Eu n-am făcut decât să-ţi dau o idee. Tu ai făcut tot restul.

El rămâne tăcut o clipă, apoi explodează:

— Dumnezeule, când mă gândesc la toate palavrele alea despre plastilină, despre paşale şi haremuri. Şi despre Hitler!

O atacă înverşunat:

— Ştii ceva? Eşti cea mai mare fascistă din toată istoria omenirii. Şi să nu-ţi închipui că mă impresionezi stând aşa acolo în genunchi cu privirea aia de căţel muribund.

— Fasciştii urăsc sexualitatea, Miles.

Pe faţa lui apare caricatura oribilă a unui zâmbet.

— Şi cele mai rele filosofii îşi au punctele lor bune.

— Şi iubirea.

— Ăsta-i un cuvânt obscen, având în vedere împrejurările.

— Şi tandreţea.

— Eşti tot atât de tandră ca un cactus nenorocit.

— Şi nu sunt în stare să râdă puţin de ei înşişi.

— Trebuie să-nţeleg că a distruge încrederea în sine a unui bărbat „a-l castra efectiv pentru tot restul vieţii, este o situaţie teribil de amuzantă. Şi că dai dovadă de multă stăpânire de sine reuşind să nu te tăvăleşti de atâta râs. Să mă ierţi dacă nu mă amuz şi eu.

— Şi asta numai pentru că ţi-ai dat seama că totuşi ai niţică nevoie de mine?

— Da' n-am nevoie deloc de tine. Nevoia e a ta. Nevoia de a mă umili.

— Miles.

— Tot ce-am spus adineaori este perfect adevărat. Mi-ai ruinat munca de la început, cu ideile tale banale de literatură ieftină. Când am început n-aveam deloc intenţia să fiu ce sunt acum. Aveam de gând să merg pe urmele lui Joyce şi Beckett. Dar nu, trebuia să-ţi bagi tu nasul. Fiecare personaj feminin trebuie modificat până devine de nerecunoscut. Trebuie să facă asta, trebuie să facă ailaltă. De fiecare dată, umfl-o până când umple tot cadrul. Şi până la urmă, e tot aia veche, *id est* tu. De nu ştiu câte ori m-ai făcut să tai cele mai bune chestii. Textul ăla unde aveam douăsprezece finaluri diferite – era perfect aşa cum era, nimeni nu mai făcuse aşa

ceva înainte. Da' intră pe mâna ta şi, uite-aşa, rămân doar cu trei. Şi toată poanta s-a dus. Pe apa sâmbetei.

Se întoarce spre ea, privind-o cu mânie. Ea îşi muşcă buza.

— Pot să-ţi spun de pe-acum unde se va petrece acţiunea următorului meu roman. Pe Muntele Athos.

Ea zâmbeşte larg. Luându-şi ochii de la ea, el se jeluieşte mai departe.

— Tot timpul n-ai făcut decât să dictezi. Eu n-am mai multă autoritate decât o maşină de scris automată. Dumnezeule, când mă gândesc la zecile de mii de pagini pe care le-au scris francezii pe tema întrebării dacă autorul se află el însuşi scris în text sau nu. Păi, nu era nevoie decât de zece secunde în compania ta pentru ca adevărul să iasă la iveală pentru vecie.

— Ştii bine că nu-i adevărat.

— Atunci de ce naiba nu pot pune uşa aia la loc? De ce nu pot şi eu o dată să termin aşa cum vreau? De ce trebuie să ai tu ultimul cuvânt mereu?

— Miles, acum tu eştiăla inconsecvent. Doar tu mi-ai spus adineaori că între autor şi text nu e nici-o conexiune. Atunci ce importanţă are?

— Pentru că e dreptul meu să stabilesc aşa cum vreau eu lipsa de conexiune.

— Bun, ştiu că nu-s decât iubiţica ta fără minte, da' totuşi aip impresia că, la o analiză logică, argumentul nu stă în picioare.

— N-am de gând să mă contrazic cu tine apropo de chestii care sunt complet peste nivelul tău.

Ea îi priveşte spatele pe jumătate întors.

— Nu vreau să ne oprim decât când o să fim iar prieteni. Şi-o să mă laşi să stau la tine-n poală şi să-ţi dau un pupic.

— Of, pentru Dumnezeu...

— Doar ştii cât de mult ţin la tine. Şi n-am să mai râd de tine.

— Tot timpul râzi de mine.

— Miles, uită-te la mine.

Elâi aruncă o privire bănuitoare; într-adevăr, nu râde. Dar el se întoarce iar, de parcă ce vedea în privirea ei ar fi mai rău chiar decât batjocura. Ea aşteaptă o clipă în tăcere, privindu-l, apoi spune:

— E-n regulă. Poftim. Uite uşa la locul ei.

El se întoarce repede spre locul unde era uşa înainte: Într-adevăr, e acolo. Ea se ridică, se îndreaptă spre uşă şi o deschide.

— Hai, vino să vezi ce-i dincolo, îl îndeamnă ea, întinzând un braţ spre el. N-o să ţi se întâmple nimic.

Ridicându-se nerăbdător, el se îndreaptă spre uşa deschisă, făcându-se că nu vede braţul întins. Uitându-se afară, vede un bărbat îmbrăcat într-un halat de baie purpuriu prea mic pentru el, o fată zveltă despuiată, cu o coroniţă de trandafiri pe cap şi un pubis în stil clasic, un pat undeva în fundal, un ceas cu cuc cu o tunică grecească atârnând încă de un colţ, pereţii capitonaţi, de culoare gri. Totul e ca reflectat într-o oglindă, sau ca un tablou de Magritte. Ea îl invită cu un gest să treacă dincolo.

— Nu fi ridicolă, spune el cu furie, trăgându-se îndărăt.

Ea închide uşa, rămâne o clipă gânditoare, privindu-i spatele întors spre ea, apoi face câţiva paşi spre el.

— Hai, nu fi aşa meschin. Vino să te-ntinzi pe pat lângă mine..

— Nu.

— Nu vorbim. Facem amor.

— Nici nu-mi trece prin cap.

— Atunci doar aşa, ca prieteni.

— Noi doi nu suntem prieteni. Suntem doi oameni închişi din întâmplare în aceeaşi celulă. Graţie minţii tale înguste de femeiuşcă nesuferită.

— Îţi sunt atât de recunoscătoare pentru tot ce mi-ai spus. Aş vrea să te recompensez şi tu nu mă laşi.

— Nu, mersi.

Din smerită, vocea ei devine rugătoare:

— Las’ că ştiu eu că de fapt vrei, Miles.

— Ba nu ştii nimic.

— Vreau să-ţi fac ce le-au făcut femeile cretane bărbaţilor lor când s-au întors de la asediul Troiei ca să le arate ce dor le-a fost. Pasajul ăsta era în *Ur*-text, dar manuscrisele care s-au păstrat au toate lacune.

— Eşti imposibilă.

— E foarte parşiv.

— Nu mă interesează perversiunile sexuale din Creta antică.

— Ba las’ că ştiu eu că te interesează.

Face o scurtă pauză, apoi continuă:

— Altfel nu ţi-ar fi aşa frică să te uiţi în ochii mei.

El se întoarce brusc:

— Da’ nu mi-e deloc fri...

Nu e decât un pumnişor, dar upercutul de dreapta porneşte de jos, din talie şi e expediat nu numai cu vigoarea unei femei tinere care – deşi nu e o atletă în

sensul propriu – e evident mândră de condiţia ei fizică, dar, surprinzător, cu precizie de profesionist, lovind drept în vârful bărbiei. S-ar spune chiar că nu e prima dată că aplică o asemenea lovitură. Efectul se datorează în mod evident faptului că – întocmai precum rachetele telecomandate despre care *se* spune că erau armele preferate ale tatălui ei – pumnul vine complet din senin. Impactul e vizibil: capul domnului Miles Green cade spre spate, cu gura deschisă şi privirile sticloase, nefocalizate. Năuc, alunecă încet în genunchi, încearcă o clipă să se ridice iar pentru ca, în cele din urmă, ajutat şi de călcâiul ferm al unui picior gol şi delicat arcuit, să se prăbuşească inert pe mocheta uzată de culoare roz.

Dar ceea ce îi face pe mulţi să creadă că e greu de demonstrat existenţa divinităţii este următorul fapt. Aceştia nu-şi ridică niciodată mintea deasupra lucrurilor ce pot fi percepute cu simţurile, şi s-au obişnuit într-atâta să nu ia în considerare decât pe acelea care pot fi mai întâi închipuite cu imaginaţia – un mod de gândire ce nu se poate aplica decât obiectelor materiale – încât tot ceea ce este inimaginabil lor li se pare ininteligibil. Acesta reiese cu prisosinţă din faptul că filosofii înşişi în şcolile lor au drept maximă că mintea nu poate cuprinde decât acele lucruri care au fost mai întâi în simţuri – şi este sigur că niciodată conceptul de divinitate nu şi-a găsit locul acolo. Mie mi se pare că toţi aceia care încearcă a-şi folosi imaginaţia pentru a înţelege acest concept se poartă întocmai ca unii care ar încerca să-şi folosească ochii pentru a auzi sunete sau pentru a mirosi miresme...

RENE DESCARTES, Discurs asupra metodei

Fiica Mnemosynei se uită cu luare aminte în jos la victima ei, lingându-şi gânditoare încheietura pumnului încă încleştat. După câteva secunde – tradiţionalele (chiar dacă nu şi numărate de astă dată) zece secunde – păşind peste trupul inert, se îndreaptă spre pat şi apasă pe sonerie. Chiar în clipa în care vârful degetului îi apasă pe butonul soneriei, se transformă, la fel de instantaneu, din boxer în doctoriţa Delfie. Halatul, buzunarul plin cu pixuri, emblema cu numele, părul strâns sever la spate (coroniţa a dispărut, la fel şi tunica de pe ceas) în fişiul discret negru cu alb, toate detaliile reapar identice. Inclusiv expresia de severitate rece. Nici urmă din tandreţea provocatoare de mai înainte.

Astfel remetamorfozată, se îndreaptă iar spre bărbatul întins pe podea, îngenunchind alături. Precum un medic pe ringul de box, îi ridică încheietura mâinii pentru a-i lua pulsul. Apoi i se apleacă peste faţă – el fiind întins pe spate după cădere – şi îi deschide, cu interes clinic, o pleoapă. Deodată, uşa se deschide.

În cadrul uşii apare o soră în vârstă, în mod evident o persoană severă care nu-şi pierde vremea cu fleacuri. E ceva în înfăţişarea ei, aerul de neînchipuită suficienţă al celui care crede că ştie mai bine decât oricine cum stau lucrurile, care spune tot chiar înainte ca ea să deschidă gura. Prin ochelari, se uită în jos cu o privire dezaprobatoare, lipsită de umor. Doctoriţa este în mod vizibil luată prin surprindere. Se ridică în picioare în grabă, cu o stângăcie neobişnuită pentru cineva cu graţia ei.

— Soră... Credeam că Sora Cory e de serviciu.

— Aşa credeam şi eu, doamna doctor. Dar, ca de obicei, e de negăsit.

Ochii sorei arată spre pacient:

— Şi el tot ca de obicei, nu?

— Da. Mi-e teamă că da.

— Şi-aşa n-am destul personal. Genul ăsta de pacienţi ne dau mai multă bătaie de cap decât tot restul secţiei la un loc.

— Soră, poţi face rost de un brancardier şi de o targă? Ar trebui să-l ducem la loc în pat.

Sora dă din cap cu un aer mohorât, dar rămâne uitându-se cercetător la pacientul inconştient ca la o cratiţă murdară.

— Ştiţi care e părerea mea, doamna doctor. Ăştia au nevoie de tratament hormonal. Dacă nu chiar de intervenţie chirurgicală. Pe vremuri aşa se proceda.

— Vederile dumitale, soră, îmi sunt bine cunoscute, mersi. Ai avut amabilitatea să ni le comunici pe îndelete la ultima şedinţă de secţie.

Sora se zbârleşte:

— Trebuie să am în vedere siguranţa surorilor.

Doctoriţa îşi încrucişează mâinile la piept.

— Ştiu şi asta foarte bine.

— Uneori mă întreb ce-ar zice doctorul Bowdler dac-ar mai fi în viaţă. E de necrezut ce se petrece în spitalul ăsta în numele medicinii.

— Dacă te referi la progresele care...

— Progrese! Ştiu eu mai bine cum se cheamă astea. Spitalul e un adevărat balamuc.

— Eşti amabilă să trimiţi un brancardier cu o targă?

Sora nu schiţează niciun gest.

— Puteţi zice că-s o babă proastă, doamna doctor, dar vreau să vă informez în legătură cu altceva. De mult vreau să vorbim despre asta. Pereţii. Sunt imposibil de curăţat. Sunt dezgustători, numai jeg în toate cutele alea. Fojgăie infecţia în ei. Mă mir că n-am avut epidemie după epidemie până acum.

— O să văd dacă pot organiza una pentru dumneata, soră.

Asta e prea mult. Sora se apleacă ameninţător spre doctoriţă.

— Cu mine să nu fii sarcastică, domnişoară. Prin mâinile mele au trecut mai mulţi aşa-zişi specialişti d-ăştia deştepţi decât îţi poţi închipui dumneata. Generaţia asta tânără îşi închipuie că ştie tot. Ţin să-ţi aduc aminte că mă ocupam de cazuri din astea când dumneata erai încă în scutece.

— Soră...

Dar zgripţuroaica nu mai e de oprit.

— Jumătate din pacienţii din secţie nu sunt decât nişte chiulangii. Şi au parte de tratament cu mănuşi administrat de doctoraşi cu caşul la gură abia ieşiţi din şcoală care...

— Soră, ştiu că treci printr-o perioadă dificilă în...

— Asta n-are nici-o legătură!

— Dacă o să continui aşa, voi fi nevoită să stau de vorbă cu Sora şefă.

Zadarnic; sora se burzuluieşte şi mai straşnic.

— Întâmplător, doamna Thatcher îmi împărtăşeşte părerile. Atât în privinţa disciplinei, cât şi a metodelor antiseptice.

— Aşa, şi asta-i un exemplu de disciplină?

— Dumneata să nu-mi pomeneşti mie de disciplină. De când eşti dumneata aici, secţia s-a dus de râpă.

— Adică asta înseamnă că nu mai seamănă nici pe jumătate cu un lagăr de concentrare.

Mişcarea asta, făcută cu atâta plăcere, e o eroare: doctoriţa o regretănumaidecât. Sora îşi mută privirea spre un punct aflat dincolo de capul doctoriţei şi începe să vorbească pe tonul demn şi moderat al celui aflat pe punctul de a înfige un cuţit în spatele unui coleg detestat.

— Mai bine lagăr de concentrare decât spectacol de strip-tease.

— Ce vrei să spui cu asta?

Sora fixează în continuare peretele din spate cu ochii ca două ace cu gămălie.

— Păi, vă-nchipuiţi că nu ştiu ce s-a petrecut ieri după-masă în sala de demonstraţii?

— Ce s-a petrecut?

— Doar ştiţi foarte bine. Tot spitalul vorbeşte.

— Zău că nu ştiu.

— Noua incizie pentru mastectomie a domnului La Wrence.

— Ce-i cu ea?

— Am auzit c-a demonstrat-o cu creionul chirurgical pe sânii dumneavoastră dezgoliţi.

— Păi, doar nu era s-o facă pe ei acoperiţi.

Sora scoate un sforăit profund sceptic.

— Tocmai treceam pe-acolo în clipa în care a ieşit să caute un subiect voluntar.

— În faţa a douăzeci şi patru de studenţi, toţibărbaţi. Dacă informaţiile de care dispun sunt exacte.

— Şi ce-i cu asta?

Dintr-o dată, privirile sorei fulgeră – dacă nişte pupile gri-verzui pot fulgera – drept în ochii doctoriţei.

— Mi s-a spus că linia inciziei era ultimul lucru la care se uitau.

Doctoriţa Delfie are un zâmbet subţire.

— Soră, în locul dumitale m-aş duce la dispensar şi aş lua două pastile de Dembutoprazil de treizeci de miligrame. Şi, dacă tot te duci, poate vezi şi de ce te-am rugat când am sunat.

O lumină malignă trece prin ochii de un verde pal din spatele ochelarilor.

— Mai vedem noi, doamna doctor... mai vedem noi.

Şi, cu această lovitură finală – „doamna doctor” e mai mult scuipat decât rostit – neîmblânzita soră se retrage. Doctoriţa Delfie rămâne privind lung în urma ei o secundă; apoi, dintr-o singură mişcare, se întoarce brusc, ducându-şi mâinile pe şolduri. Se uită cu luare aminte la pacientul inconştient. Ceea ce urmează este cu

totul ne-medical. Cu călcâiul drept dă o lovitură deliberată şi îndesată în coastele trupului întins pe jos – cu o forţă şi o precizie ce ar putea sugera că e tot atât de bună la fotbal pe cât e de bună la pugilat. Efectul acestei lovituri dătătoare de viaţă este instantaneu. Miles Green se ridică brusc, frecându-şi locul suferind, nearătând deloc ca cineva care tocmai se trezeşte dintr-o sincopă.

— Bine, da’ m-a durut.

— Aşa-ţi trebuie, dacă umbli cu trucuri de-astea ieftine şi murdare.

— Mie mi s-a părut mai degrabă amuzant.

Ea îşi îndreaptă mânioasă degetul în jos spre el:

— Eu am chemat-o pe sora Cory.

Pe chipul lui apare o expresie inocentă de uimire tâmpă.

— Bine, dar am crezut că ideea cu sora a fost a ta.

Doctoriţa Delfie se uită lung la el; şi, dintr-o dată, Miles se trezeşte destinatarul unei lovituri şi mai violente din partea aceluiaşi călcâi. De data asta, reuşeşte să pareze o bună parte din impact. Dregându-şi glasul, mărturiseşte cu un zâmbet cuceritor:

— Mi-a venit, aşa, ideea să improvizezpuţin.

— Asta n-a fost improvizaţie! Fiecare replică era bine pregătită dinainte. Ai ţinut-o acolo la îndemână de la bun început, cu binecunoscutul tău... A fost o încercare deliberată de a mă submina.

— Da’ te-ai descurcat binişor.

El zâmbeşte în continuare, ea nu.

— Şi chestia aia cu „sora”. Să nu crezi că mi-a scăpat.

— Că ţi-a scăpat ce?

— Aluzia la amărâta mea de soră din realitate.

— Pură coincidenţă.

— Vrei să nu mă mai tratezi ca pe-o cretină, te rog! Ochelarii ăia nu m-au indus nici-o clipă în eroare. Aş recunoaşte oriunde ochii ăia verzui de peşte nenorocit. Ca să nu mai vorbesc de atitudinea aia jalnică de mironosiţă. Cu nasul mereu în murdărie, ceea ce zice ea că e murdărie. Cică e datoria ei morală, obligaţia ei faţă de istorie. Scroafă bătrână şi neruşinată.

— Pe cuvânt, nu la ea m-am gândit, la cu totul altcineva.

— Cât despre episodul ăla infantil, gratuit şi vulgar în care eu, chipurile, mă expun la... Nu numai că n-ai niciun pic de bun gust, da’ nu-ţi dai nici măcar seama ce noroc ai că mă poţi zări, ba chiar şi atinge, ca să nu mai vorbesc de... gata, am terminat.

Şi continuă.

— Când mă gândesc c-am pierdut ore în şir cu... şi încă pentru ceva care... trebuie să fiu complet nebună.

El deschide gura să zică ceva, dar ea îi dă înainte:

— Acum vreo douăzeci de minute totul se putea termina cu happy end.

El şi duce mâna spre falcă.

— Înainte de asta. Când te-am rugat să mă laşi să stau la tine-n poală.

— Da, nu vroiai decât să arăţi cine-i stăpânul.

— Dacă n-ai fi atât de insensibil la nuanţele mai subtile ale limbii, ţi-ai fi dat seama c-am folosit expresia – e-adevărat, mai degrabă banalizată şi sentimentală, dar în acest context cu totul satisfăcătoare, cel puţin în cercul sofisticat din punct de vedere lingvistic căruia îi aparţinem – „pupături şi alint”.

— Ba mi-am dat seama.

— Când o femeie spune asta se gândeşte la tandreţe.

Se uită în jos la el cu privirea sumbră.

— Cred că n-ai fi în stare să recunoşti o creangă de măslin nici în mijlocul unei livezi întregi de măslini.

El zace în continuare pe mocheta veche de culoare roz, cu braţele încrucişate la ceafă, privind-o atent.

— Ceea ce ai omis din interesantul tău rezumat stilistic este că ai ales în mod deliberat un moment în care ştiai c-o să fiu nevoit să refuz.

— Mă văd nevoită să te contrazic. Era un moment în care nu trebuia decât să faci un salt de imaginaţie.

— Da, ca la circ.

Ea face un pas spre el, încrucişându-şi braţele la piept peste halat şi privindu-l feroce.

— Ascultă, Miles, cred că e cazul să lămurim câteva chestii. Pentru că tot te-ai comparat – în mod cu totul judicios – cu un câine de circ care trebuie să facă tot felul de giumbuşlucuri stupide, OK, poftim, îţi dau drumul din lesă. Ştiu că minţile infantile trebuie să-şi cheltuiască într-un fel energia suplimentară. Dar toată comedia asta şi glumele şi aluziile cum că n-aş fi auzit de Tzvetan Todorov, de hermeneutică, de diegeză sau de deconstructivism, gata, s-a terminat cu ele. De-acum încolo, când e vorba de chestii literare unde e nevoie de maturitate şi de experienţă, ca de pildă epilogurile, eu decid. E clar?

— Da, doamna doctor.

— Şi scuteşte-mă, te rog, de sarcasmele tale. Ţin să-ţi aduc aminte că nu eşti decât un produs al hazardului, un mărunt şi trecător eveniment biologic şi că...

— Un ce?

— Ce-ai auzit. Un nimic microscopic, o larvă de amoebă, o muscă rătăcită în palatul eternităţii. În vreme ce eu sunt un arhetip feminin cu un bun simţ arhetipal dezvoltat de-a lungul mileniilor şi capabil să discearnă valorile mai profunde, în plus, ştii la fel de bine ca mine că prezenţa mea fizică aici nu este decât pură iluzie, un epifenomen al unor reacţii electro-chimice care au loc în – dacă ţii neapărat să ştii – lobul tău cerebral drept în stare de hipertrofie patologică. În afară de asta...

Ea se opreşte şi respiră adânc.

— Vrei să-ţi iei mâna de pe glezna mea, te rog?

— Mă întrebam şi eu, aşa, dacă arhetipurile au glezne.

— Dacă mişti un centimetru mai sus, îţi trag una şi mai dureroasă.

Elâşi trage mâna.

— Aşa, ce spuneai?

— În ciuda tuturor greşelilor şi defectelor tale, nutream slaba speranţă că într-o bună zi, cu ajutorul meu, o să înţelegi că bărbaţii, acest sex egoist, arogant şi de o animalitate atât de monotonă, ne datorează nouă, femeilor, cel puţin un lucru pentru...

— Te rog, las-o moartă.

— Toată cruzimea din trecut: puţină tandreţe.

— *Id est* un!...

Ea se uită lung spre el; apoi încet, îndreaptă spre el un deget acuzator de parcă ar fi gata să apese pe trăgaciul unui pistol. Vocea îi e gravă:

— Miles, te previn. Te afli pe marginea unei prăpăstii.

— Bine, atunci îmi retag expresia familiară.

— Ce-am spus că vreau?

— Tandreţe. O să ţin minte data viitoare.

Ea îşi duce iar braţele la piept, cu privireapierdută de-a curmezişul camerei.

— De fapt, în timpul ultimei scene am luat hotărârea: n-o să mai fie nici-o dată viitoare.

Numai ticăitul ceasului cu cuc se mai aude în liniştea provocată de acest ucaz. El zâmbeşte.

— Şi mă rog, cine-a hotărât asta?

— Eu.

— Dar din moment ce chiar tu m-ai informat că de fapt tu nu eşti acolo în faţa mea, că nu exişti decât în capul meu, nu mi-e deloc clar cum de poţi să iei de una singură o hotărâre care priveşte viitorul nostru comun.

Ea îi aruncă o privire severă. În ochii şi pe buzele lui se poate citi un amuzament satisfăcut. Dar niciodată, în întreaga istorie a expresiilor feţei omeneşti, n-a pierit atât de repede un zâmbet de pe buzele cuiva. Acum îl vezi stând acolo cu un aer încântat de sine, şi în clipa următoare se ridică brusc în picioare, cu gura căscată de uluire, îngenunchind, se apucă să caute înnebunit un spaţiu gol unde, cu câteva clipe mai înainte, s-a aflat ea. Dar ea a dispărut cu desăvârşire. El se ridică iar, agitându-şi disperat braţele prin aer. Tot căutând cu priviri grăbite prin cameră, se ghemuieşte să se uite sub pat, apoi din nou în jur, de-a lungul pereţilor cenuşii.

— Oh, doamne.

Se repede la uşă, o deschide: aceeaşi cameră şi, în prag, în faţa lui uluită, silueta dublului să solitar. Închide uşa şi, sprijinindu-se cu spatele de ea, rămâne privind lung spre pat. După o clipă îşi ridică mâna stângă, ciupindu-se impulsiv cu dreapta. Priveşte iar în jur. Renunţă, înghite în sec, îşi drege glasul. Apoi o cheamă, pe un ton interogativ-mieros:

— Erato... iubita mea?

Tăcere.

— Curvă.

Tăcere.

— E imposibil.

— Nu e deloc imposibil.

Vocea ei fără trup vine din colţul încăperii unde se află masa şi scaunul. Niciun semn nu indică o prezenţă fizică.

— Unde eşti, pentru Dumnezeu?

— Într-un loc pe care n-ar fi trebuit niciodată să-l părăsesc.

— Bine, da' nu poţi face una ca asta. Ziceai că eu sunt ăla care nu respectă regulile...

— Vreau să te întreb ceva, Miles. M-ai mai fi tratat în felul barbar şi fără suflet în care m-ai tratat de vreo oră încoace, dacă, în loc să fiu cine sunt, aş fi fost fiica unui şef mafiot? Dac-ai fi ştiut că pot oricând să pun mâna pe telefon să angajez un ucigaş plătit?

— Nu vreau decât să ştiu de ce nu te pot vedea.

— Pentru că tocmai ai suferit un anevrism cerebral minor, adică o dilatare patologică a unei artere. Din nefericire, asta ţi-a afectat ganglionii voliţiei şi

vizualizării mentale, care se află foarte aproape de cortex şi, ca atare, sunt foarte vulnerabili.

— Nici măcar nu-mi amintesc cum arăţi.

— Asta ca să te-nveţi minte şi să nu te mai amesteci în domenii despre care habar n-ai nimic. Ca de pildă amnezia.

El se târăşte anevoie, pipăind obiectele din jur de parcă ar fi complet orb, şi se lasă greoi pe pat.

— Şi e reversibil?

— Sunt convinsă că întreaga comunitate literară se va ruga împreună cu mine ca să fie ireversibil.

— Bine, da' nu-mi poţi face una ca asta.

Vocea nu răspunde. El îşi duce mâna la inimă, sub halatul de culoarea murei:

— Mi-e rău.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Am nevoie de un medic.

— Eu sunt medic.

— Un medic adevărat.

— Dacă vrei să ştii, Miles, rolul romantic şi absurd pe care mi l-au atribuit toţinevropaţii din tagma ta nu are nici-o legătură cu realitatea.

De fapt, am făcut studii de psihologie clinică. Şi m-am specializat în boala mintală pe care voi, în ignoranţa voastră, o numiţi literatură.

— Boală mintală!

— Da, Miles. Boală mintală.

— Bine, dar...

— Pentru mine nu eşti decât un caz, un bolnav care a suferit o traumă primară. Cum se întâmplă de obicei, ai rămas cu o dorinţă marcată de răzbunare distructivă. Tot ca de obicei, ai încercat să sublimezi acest sentiment printr-o tendinţă la fel de marcată spre voyeurism şi exhibiţionism. Am văzut zeci de mii de cazuri. Tot conform patologiei obişnuite, ai încercat să depăşeşti trauma nerezolvată cedând repetat tentaţiei cvasiregresive de a scrie şi de a publica. Crede-mă, ai fi o persoană mult mai normală dacă ai regresa complet şi făţiş spre cele două activităţi de bază pe care le-am pomenit adineaori.

— Adică, să devin un voyeur şi un obsedat sexual?

— Există o profesiune care permite şi chiar recompensează asemenea activităţi. Evident, într-o formă sublimată.

— Care, mă rog?

— Teatrul, Miles. Ar fi trebuit să fii actor sau regizor de teatru. Dar mi-e teamă că e cam târziu acum.

— N-ai îndrăzni să-mi vorbeşti în felul ăsta dac-ai fi aici, în faţa mea.

— Asta pentru că în mod inevitabil servesc drept surogat al mamei tale – cu alte cuvinte, drept principal obiect pentru sentimentele tale reprimate de frustrare oedipiană, transmutate în *Rachsucht*, adică nevoia de răzbunare. Ar fi cazul să-l reciteşti pe Freud. Sau pe un alt student al meu extrem de dotat, Fenichel. Încearcă Teoria psihanalitică a nevrozelor, New York, W.W. Norton & Co., 1945.

— Dacă Freud te-ar fi cunoscut pe tine, s-ar fi aruncat în Dunăre.

— Nu fi copil, Miles. Nu faci decât să-mi confirmi iar diagnosticul.

— Cum adică „iar”?

— Nu cred că e nevoie să glosez pe marginea semnificaţiei reale, anaclitice, a nevoii tale de a umili simbolic o doctoriţă.

Urmează un răstimp de tăcere. Apoi, deodată, vocea ei se aude de foarte aproape, de undeva de lângă pat, în spatele lui:

— Ştii, de fapt, nu erau fulgere şi tridente. La noi în familie toată lumea a considerat întotdeauna că e mai bine să laşi natura să lupte singură.

El stă cu privirile în pământ; dintr-o dată, pe neaşteptate, se răsuceşte, aruncându-se ca un jucător de rugby spre colţul patului, de unde pare să vină vocea. Dar, vai, genunchiul drept i se împiedică de colţul cam înalt al patului de spital şi, în ciuda unui efort disperat, cade grămadă la pământ. Se ridică furios. Şi acum, vocea aia înnebunitoare vine de deasupra, tocmai din vârful tavanului în formă de cupolă:

— În locul tău, nu mi-aş face griji. O să poţi duce o viaţă perfect normală. Şi, probabil, mult mai utilă. Ţi-ai putea găsi ceva de lucru pe un şantier. Sau, poate, gunoier.

El se uită în spaţiul gol:

— Te rog, pentru Dumnezeu, să nici nu mai apari.

— Nu intenţionez câtuşi de puţin să mai apar. De fapt, în scurt timp anevrismul se va întinde şi asupra ganglionilor auditivi. N-o să mai poţi să-mi auzi nici vocea.

El urlă, privind spre tavan:

— Cu cât te cari mai repede pe muntele ăla al tău nenorocit şi plicticos, cu-atât o să fiu mai fericit!

Vehemenţa acestei declaraţii este întrucâtva contracarată de direcţia din care vine răspunsul ei: din nou de pe masa din colţ.

— Încă n-am terminat cu tine. În primul rând, te-aş ruga să te gândeşti ce noroc ai că nu i-am cerut lui tata o hemoragie cerebrală gravă. Sunt dispusă să trec peste scepticismul batjocoritor şi peste încercările tale de a ridiculiza ceea ce reprezint. Dat fiind nivelul tău foarte superficial de inteligenţă, precum şi tabloul clinic general, nu e vina ta că ai fost îndoctrinat în spiritul de iconoclasm ieftin al unei culturi auto-distructive şi lipsite de rafinament.

— Ai savurat absolut fiecare clipă.

— Nu-i adevărat, Miles. Dacă ţi-am dat această impresie, este pentru că am vrut să te pun la încercare. Ca să văd până unde te poţi înjosi. În speranţa deşartă că la un moment dat o să strigi: „Destul, nu mai vreau să mă ating de aceste mistere sacre!”

— Doamne, dac-aş pune mâna pe tine!

— Ceea ce nu-ţi pot ierta e ingratitudinea. De multă vreme n-am manifestat atâta interes faţă de vreun pacient. Cât despre partea artistică, am făcut tot ce-am putut – împotriva înclinaţiilor mele fireşti – să mă adaptez la imaginaţia ta pedestră şi literală. Acum că episodul s-a terminat, pot să-ţi spun că au fost nenumărate momentele în care îmi venea să urlu tot aşteptând zadarnic o metaforă mai subtilă, una cât de mică.

— Te ucid.

— Şi înainte de a dispărea pentru totdeauna – Ceea ce se va întâmpla în câteva clipe – vreau să te rog să-ţi aduci mereu aminte cum ai pierdut marea şansă a vieţii tale. În locul acestui deznodământ penibil, dragul meu Miles, aş putea să fiu acolo, şezând la tine în poală. Dacă stau şi mă gândesc, probabil că aş fi plâns puţintel, făcându-te să te simţi foarte masculin şi puternic şi tot restul. Dacă sunt tratată şi curtată cum se cuvine, nu semăn deloc cu baborniţa aia puritană, caricatura aia caraghioasă pe care ai ţinut cu tot dinadinsul s-o bagi în naraţiune. Mângâierile tale tandre s-ar fi transformat în mângâieri erotice, nu m-aş fi supărat dacă ai fi profitat de emoţia mea, în asemenea împrejurări ar fi fost cu totul plauzibil, şi amfi putut sfârşi în mod cât se poate de firesc într-o poziţie reciproc satisfăcătoare. Dar am fi făcut dragoste, Miles, nu termenul acela vulgar şi mecanic pe care l-ai folosit. Ne-am fi unit în tandreţe, iertare şi pasiune. Şi episodul s-ar fi încheiat acolo – ar fi răscumpărat toată stupiditatea restului. Şi în schimb, poftim. Ia închipuie-ţi: bărbăţia ta mândră posedând feminitatea mea abandonată provocând cu măiestrie alte lacrimi, dar de data asta de împlinire carnală.

— Iisuse.

— Trupurile noastre fuzionând în contopirea finală, aşteptând în eternitate clipa supremă.

Vocea se opreşte, de parcă şi-ar fi dat seama cu întârziere că prea s-a avântat pe aripile lirismului în dezvoltarea acestei teme; apoi continuă pe un ton mai neutru:

— Asta ca să vezi ce-ai distrus. Nimic din toate astea nu va mai fi posibil vreodată.

El se uită macabru la locul din care vine vocea.

— Cum nu te mai pot vizualiza, nu-mi pot nici măcar imagina ce-am pierdut.

Tace o clipă, apoi continuă:

— Cât despre partea aia cu „aşteptând în eternitate clipa supremă", aduce mai degrabă a constipaţie.

— Eşti neînchipuit de lipsit de sensibilitate.

El îşi încrucişează braţele la piept, fixând iar cu privirea scaunul gol, cu un aer de şiretenie calculată.

— N-am uitat-o pe negresa aia, ştii.

— N-am chef să vorbesc despre ea. A fost o idee cu totul superfluă de la bun început.

— Şi cum te-a mai luat: era şi mai atrăgătoare şi mai sexy decât tine.

— Da' în fond, de unde ştii? Doar ziceai că nu-ţi mai aduci aminte cum arăt.

— Printr-un proces de deducţie. Dacă ea era într-un fel, tu trebuie să fi fost total diferită.

— Asta n-are nici-o logică.

El se apleacă pe spate, sprijinindu-se într-un cot.

— Parcă-i simt şi acum pielea brună şi mătăsoasă, şi trupul cald şi tare şi tot numai rotunjimi voluptuoase. Era absolut senzaţională.

Zâmbeşte către scaunul gol din colţ, apoi continuă:

— De unde trebuie să trag concluzia cu părere de rău că tu trebuie să fii mai degrabă grasă şi cu tenul păstos. Nu-i vina ta, desigur. Sunt convins că psihiatria nu e cea mai sănătoasă dintre meserii.

— N-am de gând să mai ascult asemenea...

— Şi ce gură avea. Ca floarea de jacăranda. Probabil că buzele tale aveau gust de ceapă grecească sau ceva de genul ăsta. Da, îmi amintesc acum, dădea impresia că vrea într-adevăr, că n-are nici-o reţinere şi că e-n stare să facă absolut orice. Era ca jazz-ul de bună calitate. Bessie Smith, Billie Holiday... Cât despre tine, oricine-ai fi, mi-ai lăsat impresia că ai fi o mironosiţă căreia îi e teamă de propriul ei

trup, care nu e-n stare să-şi dea drumul, o intelectuală asexuată, „Femeia anglo-saxonă protestantă”, prea frigidă şi prea încuiată ca să poată...

Nu se zăreşte nici-o mână, dar palma e straşnică şi cât se poate de reală. El îşi duce o mână la falcă.

— Ziceai ceva de psihologia clinică?

— Da, dar sunt femeie, totuşi. Porcule!

— Credeam c-ai plecat.

Vocea se aude de undeva de lângă uşă:

— Păi, sunt pe punctul de a pleca. Dar nu înainte de a-ţi spune că eşti bărbatul cel mai plin de el cu care am avut vreodată de-a face. Doamne, cum de ai tupeul să – ceea ce voi, cocoşii înfumuraţi ai universului, n-aţi priceput niciodată e că o femeie emancipată nu poate fi păcălită când e vorba de sex. Nu te-aş pune nici măcar în topul primilor cincizeci de mii de bărbaţi – şi asta, aici în ţara asta despre care toată lumea ştie că nu stă prea bine la capitolul pat. Mi-am dat seama de la bun început: ai fi fost încântat dacă eram marinar sau băiat de cor.

Urmează câteva clipe de tăcere.

— Negresă, auzi glumă. Cu cine crezi tu că stai de vorbă, zău? Cine crezi, de pildă, că era Doamna Brună din Sonete? Zi ce nume vrei, i-am cunoscut pe toţi. Nu numai pe Shakespeare. Milton. Rochester. Shelley. Ăla care-a scris *Budoarul*. Keats. H.G. Wells.

Vocea tace din nou pentru câteva secunde, apoi continuă pe un ton ceva mai puţin înfierbântat:

— Am petrecut chiar o după-amiază ploioasă cu T. S. Eliot.

— Unde, mă rog?

Răspunsul vine cu oarecare ezitare:

— La Londra. N-a mers.

— De ce?

— N-are nici-o importanţă.

El tace.

— Dacă vrei să ştii, pentru un motiv care-mi scapă, era deghizat în funcţionar de agenţie imobiliară. Avea o pălărie caraghioasă pe care o împrumutase de la patronul milionar al unei fabrici de textile. Eu eram obosită şi plictisită, iar el, zău că nu mint... în fine, ce-are a face. Până la urmă, roşu la faţă şi nehotărât, a mai încercat o dată. Pe urmă mi-a dat un ultim sărut condescendent. Aşa cum ai face şi tu dacă ţi-aş oferi o şansă cât de mică, ceea ce n-am de gând să fac.

— Sper c-o să-ţi scrii memoriile într-o zi.

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva. Dac-o voi face vreodată, va fi ca să spun tot adevărul despre oamenii ca tine. Dacă vrei într-adevăr să ştii de ce eşti un zero din punct de vedere sexual şi de ce eşti aproape la fel de atrăgător ca un coş de rufe murdare, este pentru că, la fel ca toţi cei de genul tău, nu pricepi nimic din felul cum funcţionează sufletul feminin. Voi vă-nchipuiţi că nu suntem bune decât să cădem leşinate în faţa voastră şi să ne desfacem...

— Ia stai o clipă, o întrerupe el, ridicându-se. Parcă acum câteva clipe ziceai că...

— Poftim, tipic. Este exact genul de argumentaţie pe care-l foloseşte mironosiţa aia de soră-mea mai mare: argumentaţia de cazier judiciar. Aşa gândea ieri, aşa trebuie să gândească şi acum. Ce crezi tu că înseamnă emanciparea?

— În orice caz, n-are nimic de-a face cu logica. Asta-i sigur.

— Ştiam c-o să spui asta. Nu ţi-a trecut niciodată prin creieraşul ăla amărât de bărbat că logica – cum zici tu – nu e decât echivalentul mental al centurii de castitate? Unde crezi c-ar fi azi lumea dacă ne-am fi înveşmântat numai în logică de la bun început? Am umbla încă în patru labe prin grădina aia greţoasă. Pun pariu că ăsta-i idealul tău de erou masculin: tipul ăla nesărat care-o ducea la exasperare pe nevastă-sa cu existenţa aia plicticoasă şi domestică. Nici măcar nu-i dădea voie să-şi cumpere câte-o rochie din când în când. Orice femeie poate să-ţi explice ce reprezintă şarpele de fapt. Omul era pur şi simplu incapabil.

— Bine, hai să ne întoarcem la cazul particular. Acum câteva minute ai...

— Încercam să-ţi bag în capul ăla prost că nu de-acum cinci minute sunt invizibilă pentru tine, ci dintotdeauna. Niciodată n-ai văzut mai mult decât o bucăţică din mine. Asta înseamnă, metaforic vorbind, cam atât.

Şi, în mod cât se poate de bizar, în acea clipă apare, la vreun metru depărtare de uşă şi un metru şi jumătate deasupra covorului roz, un degeţel mustrător; dar nu apucă bine să-l vadă, că dispare iar.

— Există o porţiune a anatomiei tale care te exprimă mult mai bine, după părerea mea. În greaca veche se chema „delta”.

— Ce-ai spus acuma e vulgar şi ieftin.

— Dar exact.

— Îţi interzic să mai scoţi vreo vorbă. Nu eşti decât un scriitoraş degenerat şi de duzină. Nu-i de mirare că *Times Literary Supplement* zice despre tine că eşti o palmă dată prozei engleze de bună calitate.

— Ăsta-i cel mai frumos compliment care mi-a fost făcut vreodată.

— Păi, sigur. Pentru că e singura dată când s-a vorbit despre tine.

Urmează o clipă de tăcere. El se lasă pe spate, privind în jos spre pat.

Trebuie să recunosc totuşi că mi-ai făcut un serviciu. Îmi dau seama acum că evoluţia speciilor – care întotdeauna a funcţionat cam anapoda – a luat-o complet razna când a făcut femeia.

— Şi pe tine dintr-o femeie.

— Şi din cauza asta ne-aţi jucat întotdeauna cele mai josnice şi mai vindicative feste.

— Da, lucruri care vouă nu v-ar fi trecut niciodată prin minte, biete creaturi inocente, imaculate, non-violente ce sunteţi voi, bărbaţii.

— Noroc că ne-aţi învăţat voi.

— Hai, dă-i înainte, nu te sfii. Ai în spate o armată întreagă de paranoici cu acte-n regulă.

El îndreaptă un deget ameninţător către uşă:

— Şi să-ţi mai spun ceva. Nici dac-ai fi Cleopatra, mătuşa aia a ta din Cipru şi Elena din Troia la un loc, nu te-aş atinge nici măcar cu un deget.

— Nu-ţi face griji. Mai bine să fiu violată de o bandă de urangutani.

— Cred şi eu.

— Am cunoscut...

— Câţiva bieţi urangutani.

Urmează o tăcere de câteva clipe.

— Începi să-ntinzi coarda prea tare.

— Ascultă, mai bine-aş fi analfabet decât să mai stau o clipă cu tine în aceeaşi încăpere...

— Nici dacă te-ai târî în genunchi în faţa mea de-acum până-n ziua de apoi, tot nu te-aş putea ierta.

— Iar tu poţi să te târăşti în genunchi tot drumul din ziua de apoi până azi, că tot nu te-aş ierta.

— Te urăsc.

— Nici pe jumătate cât te urăsc eu pe tine.

— Imposibil. Eu urăsc ca o femeie.

— Da, adică o fiinţă care nu poate să urmărească o idee timp de cinci minute.

— Ba poate. Cu secături ca tine.

Dintr-o dată, zâmbind, el îşi duce mâinile în buzunarele halatului de baie şi se ridică în capul oaselor pe pat.

— Ascultă, drăguţa mea, îţi cunosc eu tertipurile foarte bine.

— Cum îndrăzneşti să-mi zici mie „drăguţă”?

— Ştiu eu foarte bine de ce te-ai făcut invizibilă.

Urmează iar tăcere. El o cheamă la el cu un gest batjocoritor:

— Hai, vino-ncoace. Ştii foarte bine că nu rezişti când ţi se oferă un măr. Cât ai fi tu de arhetip.

Tăcerea continuă, dar, în cele din urmă, de lângă uşă se aude iar vocea, vorbind pe un ton sever:

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că dacă n-ai fi invizibilă, în cinci minute te-aş învârti uite-aşa pe degete, spune el, ridicând în sus o mână.

Urmează o tăcere plină de înţelesuri. Apoi, de lângă uşă se aude un sunet pe care niciun alfabet – fie el grecesc sau englezesc – nu ar fi capabil să-l reproducă; un „ăăăăăărrr" sau un „aaaaaarrr", dar mai adânc şi mai acut în acelaşi timp, ca un gâtlej tăiat pe îndelete, sau un suflet supus torturii focului, suferinţă dincolo de limita suferinţei, agonie dincolo de limita agoniei. Vine de aproape şi totuşi pare să vină în acelaşi timp din străfundurile inaccesibile ale universului, din rărunchii vii şi plini de suferinţă ai lumii. Pentru o terţă persoană, mai ales pentru cineva familiarizat cu teoria mai puţin optimistă despre natura cosmosului, potrivit căreia într-o bună zi acesta, oripilat de propria-i monotonie şi lipsă de noimă, se va autodistruge, ar putea fi un sunet foarte adecvat şi chiar impresionant. Dar pentru bărbatul din încăperea cu pereţi cenuşii capitonaţi, acest amestec de geamăt şi horcăit – pe care el însuşi l-a provocat – nu pare să fie mai mult decât un prilej de amuzament cinic.

Ceea ce ar fi putut urma... Ceea ce urmează în realitate este un sunet mult mai banal, însă cu totul neaşteptat. Un zornăit, un zăngănit de lanţuri şi rotiţe venind dinspre ceasul cu cuc aflat într-un colţ al încăperii şi până atunci aparent mut. În ciuda lungimii şi a insistenţei sale absurde, zgomotul acesta anunţă cu certitudine ceva, probabil un anunţ important. Şi iată că în sfârşit apare micul oracol elveţian din maşinăria de lemn, strigându-şi mesajul miraculos.

Încă de la primul „cu-cu", îşi face din nou apariţia doctoriţa Delfie. Stă în picioare lângă uşă, îmbrăcată în halatul ei alb. Este evident, după poziţia mâinilor, că numai cu câteva clipe mai în urmă îşi ţinea capul în palme într-un acces de disperare intensă. Dar acum priveşte spre ceasul cu cuc din colţ cu expresia de încântare şi de uluire a unui copil care aude clopoţelul sunând de ieşire; la al doilea „cu-cu" se întoarce spre Miles Green, care, ridicându-se din pat, îşi întinde impulsiv braţele către ea. La al treilea, cei doi se reped unul spre celălalt, avântându-se

peste mocheta uzată de culoare roz. La al patrulea „cu-cu” – dacă ar mai fi fost un al patrulea – sunt deja uniţi într-o îmbrăţişare strânsă.

— Oh, draga mea.

— Dragul meu.

— Draga mea.

— Dragul meu.

— Draga mea.

— Oh, dragul meu.

Acestor vorbe şi exclamaţii – oarecum asemănătoare cu sunetul cucului – le lipseşte ritmul plăcut şi iute al vocii experimentate din cutia ceasului; şi durează mai mult când sunt rostite decât când sunt citite pentru că sunt mai degrabă respiraţii sacadate decât cuvinte şi sunt mereu întrerupte de sărutări febrile, pasionate şi aparent insaţiabile. Într-un târziu, ea îşi trage capul într-o parte şi începe să vorbească mai coerent, dar trupurile rămân-mai departe strâns lipite:

— Credeam c-a stat.

— Ştiu.

— Vai, Miles, parc-a durat o veşnicie.

— Ştiu... zău, crede-mă, niciuna din vorbele pe care le-am spus...

— Da, dragul meu, ştiu. E doar din vina mea.

— Da’ nici eu n-am fost mai prejos.

— Nu, nu-i adevărat.

— Draga mea.

— Oh. Dragul meu.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

— Pentru Dumnezeu, fă uşa aia să dispară.

— Da, sigur.

Ea îşi întoarce privirile spre uşă, care dispare numaidecât. Cei doi se pornesc iar pe sărutat, apoi se prăbuşesc pe mochetă.

— Vai, îngeraşul meu, ce mare... Nu, lasă-mă pe mine, o să rupi nasturii.

Tăcere.

— Oh, draga mea, draga mea...

Din nou tăcere,

— Eşti un monstru. Îmi place când eşti...

Din nou tăcere. Şi, deodată, se declanşează un fenomen straniu, pe care perechea de pe mocheta de culoare roz e prea ocupată ca să-l observe. Un fel de

opacitate începe să se insinueze în pereţii cenuşii capitonaţi. În scurt timp, aceştia încep să-şi piardă consistenţa, iar textura începe să îi se modifice. În loc de pânză şi vată, încep să semene cu o pâclă pe înserat; şi în, sau prin, această ceaţă încep să se mişte forme spectrale, ca nişte umbre văzute printr-un geam givrat; sau ca adâncurile opace ale oceanului văzute prin hubloul unui batiscaf.

— Vai, ce bine e. Mai fă-mi o dată.

Din nou tăcere.

— Oh, Miles, o să mor.

Din nou un răstimp de tăcere, foarte scurt.

— Nu, nu te opri, nu te opri...

Dacă ar fi avut ochii deschişi, ar fi văzut că pereţii aceia perfizi şi-au continuat metamorfoza, într-un crescendo perfect sincronizat cu mişcările lor, transformându-se în pereţi de sticlă acum transparentă, care nu mai blochează decât sunetele. Şi, culme a ororii, pe toate laturile acestei încăperi devenite cutie de sticlă sau seră rectangulară, încep să apară, într-un crepuscul dezminţit doar de lumina plăpândă din interiorul încăpereii, falangele risipite ale bolnavilor şi ale îngrijitorilor lor: pacienţi în halate de spital, infirmieri şi infirmiere, femei de serviciu, portari, medici, specialişti, personal de tot felul. Şi, de-a lungul a trei din cele patru laturi, toată această mulţime se strânge tot mai aproape, până când cei din primele rânduri se lipesc de geam, chipuri fantomatice privind prin pereţii transparenţi ai unui acvariu. Privesc cu tăcuta şi trista concupiscenţă cu care cei care nu au îi contemplă pe cei ce au, sau cu care cei flămânzi se uită pe fereastra unui restaurant la ospăţul dinăuntru. Un singur lucru rămâne încă sacrosanct din acea intimitate violată: cuvântul. Nu că în acea încăpere s-ar mai rosti cuvinte, căci nu se mai aud decât fărâme de alfabet.

Afară, la vreun metru distanţă de locul unde s-a aflat până nu demult uşa, se profilează silueta impresionantă a sorei în vârstă cu ochelari, pe faţa căreia nu se citeşte nici foame, nici concupiscenţă, doar corelativul psihologic al apretului din materialul alb al halatului. În dreapta şi în stânga ei, mulţime de chipuri; dar în imediata ei apropiere e un spaţiu gol, ca acela pe care l-ar face o picătură de antiseptic într-o cultură de bacili în plină dezvoltare. Nici-o altă pereche de ochi nu pare mai magnetizată de spectacolul care se joacă acolo. Ochii ei au licăriri de aviditate intensă. O singură dată îşi mută privirile dintr-acolo, doar pentru a arunca fulgere maligne spre pereţii de chipuri mute din stânga, din dreapta şi din faţa ei. Întocmai ca un director de teatru avar numărându-şi spectatorii, sau ca o madamă

de bordel clienţii unei nopţi. Vede, exact cum a prezis ameninţător la un moment dat; dar vede cu mintea, o minte care nu poate decât vedea, niciodată simţi.

Gata; ignorând tot ce e în jur, cei doi zac nemişcaţi, într-o repriză inconştientă a poziţiei de după prima lor acuplare clinică: pacientul pe spate, doctoriţa pe jumătate culcată peste el, cu capul cuibărit în umărul lui. De data asta, însă, cu mâinile prinse într-o strânsoare tandră, cu degetele întrepătrunse. Spectatorii rămân câteva clipe privind în tăcere scena, apoi, plictisiţi parcă de imobilitate, de încetarea acţiunii, se retrag, dispărând în umbrele purgatoriale. Doar sora rămâne fermă pe loc. Încrucişându-şi la piept braţele durdulii, rămâne privind ţintă, de parcă ar spune: sufletele slabe se pot duce, dar datoria mea e să observ, să judec, să detest şi să condamn slăbiciunile cărnii.

Prea mult, chiar şi pentru nişte simpli pereţi. Cu o viteză de o sută de ori mai mare decât cea cu care au devenit transparenţi, se produce metamorfoza inversă. Luată prin surprindere, sora se repede înainte, se mai vede o clipă cu faţa schimonosită de furie şi cu mâinile lipite de geamul tot mai fumuriu, de parcă ar vrea mai degrabă să treacă prin el decât să vadă cum îi dispare de sub nas prada. Zadarnic: În mai puţin de zece secunde căptuşeala cenuşie, pereţii calzi de sâni adolescentini – protectori, dar şi oarecum monotoni – sunt iar la locul lor, în starea lor originară, după aberaţia temporară. Lumea exterioară este din nou exclusă.

IV

***Deux* beaux *yeux n 'ont qu '*à *parler*.**

MARIVAUX, **La colonie**

Păi, sigur, are de ce vorbi. Doar e umblată prin lume, nu ca tine sau ca mine, ăsta-i secretul.

FLAN O'BRIEN, ***La „Două Păsărele***" **(uşor adaptat)**

Miles Green deschide ochii şi rămâne cu privirile pironite în tavanul cerebral, în formă de cupolă, gândindu-se nu la (dacă e să spunem adevărul şi să respectăm măcar o fărâmiţă din ceea ce poate trece drept psihologie masculină plauzibilă) zeiţa elină veşnic tânără, frumoasă, pasionată, darnică şi dăruită pe care o ţine în braţe, ci întrebându-se dacă, în cazul în care cineva vrea să facă imposibilul descriind în cuvinte cupola de sânişori cenuşii, grija pentru acurateţe i-ar permite folosirea unui cuvânt evident rar precum „mocarabesc"; ceea ce îl duce cu gândul la Alhambra, şi de acolo la Islam. Sărută părul huriei de lângă el.

— Draga mea, te felicit. A fost foarte interesant.

Ea îi sărută umărul:

— Şi pentru mine, dragul meu.

— Probabil că ce e mai interesant de-abia urmează, dar totuşi...

Ea îi sărută din nou umărul:

— Se deschid posibilităţi clare.

— Ai avut câteva lovituri de-a dreptul superbe.

— Şi tu la fel, iubitule.

— Vorbeşti serios?

— Da, de pildă lovitura aia nouă de backhand, când ai avut ideea să mă plăteşti.

— Reflex pur.

— Da, dar a fost drăguţ.

Îi sărută umărul încă o dată, continuând:

— Absolut adorabil. Te-aş fi putut ucide pe loc.

El zâmbeşte, privind în tavan, şi o trage mai aproape de el.

— Isteaţa doctoriţă Delfie.

— Isteţul Miles Green.

— A fost ideea ta.

— Eu de una singură n-aş fi reuşit, iubitule. Toată viaţa am aşteptat pe cineva ca tine.

El îi sărută părul.

— Îmi aduc aminte foarte clar de seara aia. Ştii, când ai venit prima dată.

— E-adevărat, dragule?

— Da, parcă mă văd, bătând cu furie la maşina aia de scris caraghioasă.

— Şi ştergând nouă cuvinte din zece.

— Păi, eram blocat cu eroina aia nenorocită.

— Nu eram eu, dragule. Te chinuiam pentru că era spre binele tău.

El o bate uşurel pe spate.

— Şi pe urmă ai apărut tu în carne şi oase, stând pe marginea mesei mele de lucru. „

— Iar tu aproape că ai căzut de pe scaun de surprins ce erai.

— Păi, cine n-ar fi surprins să vadă o creatură minunată ca tine apărând ca din senin. Şi zicând că vrea să-mi facă o propunere.

Ea se lasă într-un cot, zâmbind cu gura până la urechi:

— La care tu ai zis: „Da' cine dracu' te crezi?"

— Păi, eram niţel şocat.

— Şi când ţi-am spus cine sunt, ai zis: „Ei, hai, nu fi ridicolă. Nu te-am văzut în viaţa mea".

Ea se apleacă şi-i atinge vârful nasului cu buzele.

— Tare mai erai caraghios.

— Zău, nu-mi venea să cred. Până în clipa în care mi-ai spus că te-ai săturat să te tot ascunzi în spatele unor femei imaginare. Atunci mi-am dat seama că suntem pe aceeaşi lungime de undă.

— Da, pentru că şi tu te săturaseşi să le tot inventezi.

El zâmbeşte, privind în sus spre ea.

— Uite, şi-acum îţi reuşeşte de minune. Câtă putere de convingere.

— Păi, vine din inimă.

El îi sărută încheietura mâinii.

— Era minunat să întâlnesc în sfârşit pe cineva care înţelege.

Ea se uită sfioasă în jos:

— Păi, dacă nu eu, cine altcineva să-nţeleagă?

— Cineva care să-nţeleagă ce greaţă ţi se poate face de scris – mai ales dacă eştiforţat să publici.

Ea îi zâmbeşte tandru, provocându-l cu un început de întrebare:

— Şi-atunci...?

— Of, dac-am putea inventa ceva absolut imposibil...

— Ceva imposibil de scris...

— Imposibil de terminat...

— Ceva inimaginabil...

— Ceva ce poate fi rescris la nesfârşit...

— Un text fără cuvinte...

— Atunci am putea fi noi înşine şi tu şi eu.

Ea se apleacă să-l sărute:

— Şi pe urmă?

El rămâne privind lung în tavan, de parcă acea clipă splendidă a revelaţiei supreme s-ar prelungi încă.

— Blestemul prozei.

— Care e?

— Toate lungimile alea plicticoase dintre părţile sexy.

O priveşte fix în ochi şi continuă:

— Pentru mine ăla a fost declicul. Clipa în care mi-am dat seama că suntem făcuţi unul pentru celălalt.

Ea se cuibăreşte şi mai adânc în umărul lui:

— Nu-mi aduc aminte ce-am făcut după aia.

— Ai zis: „Dumnezeule, ce mai aşteptăm?”

— Vai, Miles, doar n-am fost aşa neruşinată.

— Ba bine că nu.

— Dragule, păi nu mă mai avusese nimeni aşa cum sunt eu în realitate de aproape o mie şapte sute de ani. Adică de la creştinii ăia nemernici. Toţi scriitorii ăia pe care ţi i-am înşirat adineaori – niciunul din ei n-a ajuns nici la un kilometru de eul meu adevărat. Tu eşti primul de la... na, am şi uitat cum îl cheamă. Ce vrei, nu mai aveam răbdare niciun minuţel.

Oftează, apoi întreabă:

— Ai reparat amărâta aia de canapeluţă?

— Nu, am păstrat-o aşa, cu un picior rupt, ca amintire.

— Vai, iubitule, ce dulce eşti.

— Măcar atât să fac şi eu.

El îl sărută pe umăr. Rămân câteva clipe în tăcere adâncă, întinşi pe mocheta roz. Apoi, mângâindu-i spatele cu pielea moale şi albă ca de fildeş, o cuprinde de talie şi o trage mai aproape de el.

— Ba pot să pun pariu c-au mai ajuns şi alţii până aici.

Ea dă din cap:

— Întotdeauna mă ascundeam după altcineva.

— Ca Doamna Brună din Sonete, spune el, sărutându-i părul. Apropo, e prima dată că pomeneşti de episodul ăsta.

— Păi, n-a fost o relaţie cine ştie ce fericită.

— Ei, hai, fii fată bună. Zi tot acum.

Ea respiră adânc, pe jumătate amuzată, pe jumătate jenată.

— Zău, Miles, e ceva foarte personal.

— Pe cuvânt că nu spun la nimeni.

Ea ezită o clipă.

— Bine... un lucru pot să-ţi spun: orice altceva o fi fost, cu siguranţă n-a fost Lebăda de pe Avon.

El se întoarce spre ea plin de uimire şi curiozitate.

— Adică, vrei să spui că până la urmă era, într-adevăr, Bacon?

— Nu, iubitule. Vreau să spun că singurul suvenir de întâmplări de mult apuse pe care n-a reuşit să şi-l recheme în memorie cu prilejul şedinţelor lui de visare dulce şi tăcută a fost ceva de-a dreptul elementar: o baie. Din cauza asta sunt aşascorţoasă. Sincer vorbind, mi-am dat seama că nu-l suport decât de la distanţă. Mi-aduc aminte că l-am întâlnit într-o zi când rătăcea prin Old Cheapside, bătându-se cu palma peste chelie şi repetând tot timpul unul şi acelaşi vers... Nu era în stare să mai scoată unul. A trebuit să răcnesc la el de peste drum; ca să mă protejez, eram ascunsă după o vânzătoare de levănţică.

— Şi care era versul ăla?

— „Să te zăresc o dată, zeiţă, când păşeşti...”.

— Şi tu ce i-ai strigat?

— „Păi, nu poţi, atâta vreme cât miroşi de trăsneşti”. Ceva de genul ăsta, în stil elisabetan, desigur.

El rânjeşte, privind mereu în tavan:

— Eşti de-a dreptul imposibilă.

— Toţi o apă şi-un pământ. Dacă istoricii literari n-ar fi aşa de înţepaţi, şi-ar fi dat seama de mult că am avut parte de o bucăţică tare nasoală între căderea Imperiului Roman şi invenţia ţevilor interne.

El tace o vreme, apoi spune:

— Ar fi trebuit să ştiu de la început că tu, adică eul tău real, nu ia absolut nimic în serios.

Mâna ei uşoară îi alunecă de-a lungul pântecului.

— Chiar nimic?

— În afară de asta.

Ea îl ciupeşte de buric. C

— Păi, sunt exact aşa cum vrei tu să fiu.

— Adică, nu eşti eul tău adevărat.

— Ăsta e eul meu adevărat.

— Atunci poţi să-mi spui adevărul despre Doamna Brună.

— Dragule, să ştii că nu ţi-ar fi zis nimic. Era leit sora Cory.

— Nu în sens literal – vrei să spui, semăna cu sora Cory la fizic?

— Ca două picături de apă. Printr-o stranie coincidenţă.

El o priveşte iar cu intensă uimire.

— Erato... Sper că nu faci mişto de mine.

— Nu, zău că nu, Miles, spuse ea ridicând ochii spre el.

— Dumnezeule. Era neagră.

— Parcă ne-am înţeles că, de fapt, avea pielea arămie.

— Şi pe tine nu te deranja deloc?

Ea oftează.

— Iubitule, sper că ţi-ai dat seama c-am glumit. Chestia aia cu Old Cheapside. De fapt, nu existam decât în capul lui. Numai că ce avea el în minte este extrem de asemănător cu ceea ce e-n capul tău. Singura diferenţă e că tu nu te mulţumeşti cu atât – adică nu tu personal, ci toată lumea în zilele noastre. Totul trebuie să fie „real”, altfel nu există. Doar tu ştii foarte bine că adevăratul meu „eu adevărat-” este imaginar. Sunt reală în sensul pe care îl dai tu cuvântului numai pentru că aşa vrei tu. Asta vroiam să spun acum câteva clipe.

— Bine, da’ tu ai fost cea care a venit şi s-a aşezat pe masa mea de lucru.

— Dragule, nu vroiam decât să văd cum e aia să fii de-adevăratelea. Fireşte, trebuia să aleg pentru cine să devin reală. Şi tot fireşte te-am ales pe tine. Asta-i tot. Pe cuvânt.

Amândoi rămân tăcuţi o clipă. Apoi el îşi schimbă uşurel poziţia.

— Nu vrei să ne întindem pe pat?

— Sigur, dragule.

Ea se ridică în picioare, trăgându-l şi pe el după ea. Buzele li se apropie, se sărută tandru, apoi, mână în mână, se îndreaptă spre pat şi se aşază în aceeaşi poziţie, el cu braţul petrecut pe după umărul ei, iar ea cu capul pe umărul lui şi cu piciorul drept peste al lui. El este cel care rupe tăcerea:

— Am uitat la a câta variaţiune am ajuns.

— A douăzeci şi noua.

— Eu credeam că la a treizecea.

— Nu, iubitule. Au trecut două de la a douăzeci şi şaptea; a douăzeci şi şaptea a fost aia când m-ai făcut să...

Se strânge mai aproape de el, apoi continuă:

— Ştii tu. Parşivenie ce eşti.

— Adică, atunci când tu m-ai făcut să te fac să...

— Sssst.

Ea îl sărută pe umăr. Ceasul ticăie mai departe, în plină şi satisfăcută gestaţie a proximului „cu-cu”. Bărbatul de pe pat vorbeşte adresându-se tavanului:

— N-aş fi crezut vreodată. Cum de reuşim de fiecare dată să împingem imposibilul şi mai departe.

— Doar ţi-am spus eu. „Cei ce puţină credinţă au...”

— Da, ştiu, iubita mea, spune el, lăsându-şi mâna să-i alunece de-a lungul spinării ei zvelte. Tu şi sora Cory.

Ea îl pişcă din nou:

— În calitate de sora Cory.

— Da, joci rolul atât de bine acum, încât uit tot timpul că sunteţi una şi aceeaşi persoană.

O sărută pe creştet.

— Din clipa în care ea, adică tu... E pur şi simplu fantastic. Nu-i de mirare că moşu’ William... Nebunatică cum eşti. Şi nu-i de mirare nici că a chelit, dacă totul nu era decât în capul lui.

— Zău că-i adevărat, iubitule.

El îi ia mâna dreaptă într-a lui. Cu degetele întrepătrunse, rămân amândoi adânciţi câteva clipe în amintiri.

— Mi s-a părut mie că ceva nu e-n regulă. Adică, doar de vreo două ori. Nu punem la socoteală şi interruptus-ul.

Ea tace. El continuă:

— Media noastră rămâne trei, nu-i aşa?

— Mai precis, trei virgulă trei, dragule.

— De două ori nu e suficient.

— Putem încerca să compensăm.

— De câte ori o lungim cu toate chestiile alea literare, pierdem din vedere esenţialul.

— Dragule, sunt de acord cu tine dar, dat fiind cine sunt, ştii, nu pot chiar să renunţ la tot.

— Da, îngeraşul meu, ştiu că nu poţi. Numai că...

— Numai că ce, iubitule?

El o mângâie pe spate.

— De fapt, ştii, mă gândeam la una din variaţiunile tale de azi.

O bate uşurel pe spate.

— Sigur, ai făcut totul cu maximă competenţă, ca de obicei. Da’ totuşi nu m-am putut împiedica să nu mă întreb dacă e relevant.

— Despre care din variaţiuni e vorba?

— Aia când ai pretins că eşti medic psihanalist. Toate chestiile alea absurde cum că aş fi voyeur şi exhibiţionist. Zău, mi s-a părut cam exagerat. Date fiind împrejurările. Şi niţeluş pe sub centură. Mai ales aia cu obsesia maternă.

Ea se ridică într-un cot.

— Bine, dar, Miles dragă, cine-a zis ultima dată că vrea să-mi mănânce sânii de vii?

— Nu cred că e nevoie să tragem concluzii exagerate doar pentru că, în calitate de sora Cory, ai o pereche de ţâţe senzaţionale.

— Numai în calitate de sora Cory?

— Nu, sigur că nu, spuse el, mângâind grăbit cele două obiecte menţionate. Nu, amândouă.

— Miles, am auzit foarte clar. Ai spus „în calitate de sora Cory”.

— O scăpare.

Ea se uită în jos:

— Zău dacă văd vreo diferenţă.

— Iubita mea, virtual nu e nici-o diferenţă.

Ea îşi ridică privirile:

— Adică, ce-nseamnă „virtual”?

— Doar o nuanţă minusculă. Doar nu eştigeloasă pe tine însăţi. Numai pentru că, în calitate de sora Cory, eşti doar niţeluş mai îndrăzneaţă şi mai înfumurată. Adică, mai dulce, mai neruşinată şi mai provocatoare decât eşti deja.

Întinzându-se, mângâie încă o dată obiectele aflate în discuţie.

— Ai tăi sunt mai subtili. Mai delicaţi.

Şi examinează din nou delicata lor subtilitate, de data asta cu o umbră de îndoială.

— Lasă-mă să-i pup.

Ea se lăsă din nou pe pat în poziţia dinainte.

— În fond, ce importanţă are?

— Ce vanitoasă eşti.

— Îmi pare rău că m-am lăsat convinsă să mă transform în negresă.

— Draga mea, dar aşa ne-am înţeles. Am nevoie de tine şi sub o a doua înfăţişare – măcar aşa, ca să-mi amintească de cât eşti de neconceput de divină când ai înfăţişarea ta proprie. În fine, ce vreau să spun e că, oricât ar fi de agreabil să mă acuzi de incest şi de tot restul, sunt convins că noi doi avem lucruri mai importante de făcut. De pildă, azi au fost pagini întregi în care nici n-a venit vorba

de sex. Uneori am senzaţia că pierdem complet din vedere care sunt adevăratele priorităţi. Trebuie musai să ne întoarcem la spiritul acelor vremuri absolut splendide – oare care erau alea?

— când aproape că nu vorbeam deloc.

— Numărul opt.

— Da, era o construcţie superb structurată, solidă, serioasă, non-stop – înţelegi. Ştiu că ne putem oricând ridica la înălţimea aia, da' totuşi.

— Parcă mi-amintesc că şi atunci jumătate de timp eram sora Cory şi cealaltă jumătate eu.

— Da, iubito? Ei, am uitat complet.

O bate pe spate.

— Ce ciudat. Puteam să jur că nu erai decât tu.

Urmează o scurtă tăcere. Erato stă lipită de el. Se află în aceeaşi poziţie, cu singura diferenţă că acum are ochii deschişi. O clipă sau două ai putea avea impresia că se citeşte în ei un oarecare resentiment. Dar e doar o iluzie, căci, întorcându-şi gura spre el, ea săruta porţiunile de trup de care i se sprijină capul în acea clipă.

— Dragule, ai dreptate. Ca întotdeauna.

— Vai, iubita mea, nu spune asta. Doar uneori.

— Doar că am impresia că la capitolul comportament imposibil începi să devii chiar mai bun decât mine.

— Prostii.

— Zău că-i adevărat. Eu nu am talentul tău intuitiv de a distruge o stare de spirit. Nu-i uşor când ţi-ai petrecut cea mai mare parte a vieţii încercând să faci tocmai inversul.

— Bine, dar ai făcut minuni azi. Mi-ai spus lucruri pe care credeam că n-o să le pot ierta niciodată.

Ea îi sărută iar umărul, cu un. Oftat, şi spune:

— M-am străduit.

— Ai reuşit.

Ea îl strânge mai tare.

— Cel puţin asta demonstrează c-am avut dreptate când am hotărât să vin la tine atunci, la început.

— Foarte generos din partea ta, iubita mea.

Ea face o mică pauză, apoi continuă:

— De fapt, nu ţi-am spus niciodată de ce-am venit.

— Ba cum să nu, draga mea. De zeci de ori, în clipele noastre de odihnă. Mi-ai spus că admiri atitudinea mea sensibilă faţă de femei, că ţi-ai dat seama că am probleme cu scrisul... şi tot restul.

Ea îl sărută pe umăr în tăcere. El rămâne cu privirea pierdută în tavan.

— Vrei să spui că mai e vreun...?

— Nu, nu, nu-i nimic, dragule.

— Spune-mi.

— Nu vreau să te jignesc, spune ea, trecându-şi lung mâna moale peste pieptul lui. Da' fiindcă acum mă simt aşa apropiată de tine. Detest să am şi cel mai mic secret faţă de tine.

— Haide. Spune-mi.

Ea se lipeşte mai tare de el, apoi spune:

— E pur şi simplu că nu cred că ai realizat vreodată cât de atrăgătoare au fost... sunt... problemele tale cu scrisul – cum le spui tu – pentru o fată ca mine.

Îşi trece delicat vârfurile degetelor peste sfârcul lui drept şi continuă:

— Nu ţi-am spus niciodată, Miles, dar am simţit din prima clipă în care ne-am întâlnit. Bineînţeles, tu nu ştiai că sunt eu, eram mereu ascunsă în cele pe care le imaginai tu rând pe rând. Dar să ştii, iubitul meu, te-am urmărit tot timpul.

— Şi?

— Slavă Domnului, mă gândeam, în fine un băiat căruia n-o să-i reuşească niciodată, nici într-o mie de ani, şi a-nceput şi el să-şi dea seama. În tot timpul fazei tale adolescentine, când te dădeai cu capul de pereţi, scremându-te să scoţi ceea ce tu credeai că sunt portrete ale mele – dragule, ştiu că e greu, că aveai cele mai bune intenţii şi te străduiai din răsputeri şi să ştii că încercam şi eu să te ajut – dar recunoaşte şi tu, erau nişte încercări de-a dreptul groteşti – în toată perioada aia oribilă şi plină de frustrări pentru mine, nu mi-am pierdut credinţa în tine. Pentru că ştiam c-o să te lumineze cerul într-o bună zi şi-o să-ţi dai seama că e absurd, că e ca şi cum un şchiop ar încerca să devină atlet olimpic. Şi mai ştiam că în clipa aceea se va întâmpla lucrul ăsta minunat, minunat şi secret între noi doi.

Se opreşte, apoi scoate un mic pufăit amuzat:

— Erai teribil de amuzant în rolul sorei în vârstă. Îţi reuşeşte din ce în ce mai bine. De-abia m-am putut ţine să nu râd.

El nu spune nimic.

— Miles, înţelegi ce vreau să spun?

— Da. Perfect.

Ceva în tonul vocii lui o face să se ridice grăbit într-un cot şi să-i cerceteze faţa cu luare aminte. Întinde mâna spre obrazul lui şi-l mângâie.

— Iubitule, doi oameni care se iubesc trebuie să fie cinstiţi unul cu celălalt.

— Ştiu.

— Şi tu ai fost onest când a fost vorba de sânii sorei Cory. Am vrut să fie reciproc.

— Îmi dau seama.

Ea îl bate uşurel pe obraz.

— Iar tu ai avut întotdeauna darul ăsta rar de a nu te putea exprima. E mult mai interesant şi mai atrăgător decât ce fac toţiisteţii aia care jonglează cu cuvintele. Eu cred că tu te subestimezi îngrozitor. Indivizi care ştiu ce vor să spună şi pot să spună ce vor sunt cu nemiluita. Iar tu, care habar nu ai nici de una nici de alta, eşti aproape un unicat.

Îl priveşte lung, cu tandră solicitudine.

— De asta am şi ales să devin reală pentru tine, dragule. De asta mă simt aşa în siguranţă cu tine. Pentru că ştiu că, şi dacă din întâmplare ţi-ar trece prin cap, ferească Dumnezeu – dar tu n-ai putea face una ca asta – să trişezi şi să încerci să pui pe hârtie toate astea, tot n-ai fi în stare, nici dacă te-ai strădui mii de ani. De fapt, la un moment dat începusem să mă gândesc la alţi scriitori, dar niciunul nu mi-a dat sentimentul ăsta solid de siguranţă pe care mi-l dai tu.

Continuă să-l privească o clipă, apoi se apleacă deasupra lui, cu ochii înotând în lacrimi de sinceritate, cu gura exact deasupra gurii lui.

— Miles, ştii foarte bine că în felul ăsta mă poţi avea oricând...

Face o pauză, îl sărută pe buze.

— ... şi oricum. Dacă n-ar fi aşa, dacă ai putea să scrii toate astea, n-aş mai *putea* fi cu tine. Aş fi nevoită să devin din nou o umbră în culisele minţii tale, un strigoi anost în măruntaiele maşinăriei, şi n-aş putea suporta să nu fiu decât o idee pentru tine.

Îl mai sărută o dată, de data asta rămâne cu buzele aproape lipite de ale lui.

— Şi, oricum, te pricepi mult mai bine la alte treburi.

Un ultim, lung sărut, şi se cuibăreşte iar în poziţia dinainte, cu obrazul în umărul lui şi cu piciorul drept peste al lui. Cu privirile încă pironite în tavanul boltit, el începe:

— Dacă-mi permiţi să adaug un detaliu contemporan: mulţi oameni...

— Ştiu, iubitule. Înţeleg foarte bine că ai prefera să-i crezi pe ei decât pe mine.

El respiră adânc înainte de a continua:

— Cred că sunt îndreptăţit să subliniez faptul că tu personal n-ai fost nevoită în viaţa ta să scrii vreun rând măcar şi deci n-ai idee ce al dracului de...

— Dragule... iartă-mă. Mai e un secretuţ mititel pe care ţi l-am ascuns.

— Care?

— Cum să-ţi spun... dacă-mi permiţi un detaliu istoric, la început, timp de câteva secole după apariţia alfabetului, eu şi surorile mele într-ale literaturii am avut dificultăţi. Ştii, dragule, ideea n-a prins foarte repede. Sigur că şi noi eram încă novice în ale inspiraţiei. Dar atunci parc-ar fi fost toţi surzi şi muţi. Şi, în parte, era tot din cauza nefericitei ăleia de Clio. De la început n-a făcut decât ce face şi acum: s-a gudurat pe lângă mai-marii zilei, pe lângă toate celebrităţile. Pentru că, pe lângă toate celelalte, mai e şi cumplit de snoabă. Şi, practic, le-a vândut tuturor ăstora ideea cum că alfabetul e numai bun pentru foaia de impozite. Numai aşa puteau pricepe. Şi ce-au zis ei: nemaipomenit, acum îi avem la mână pe toţi ăia care se eschivează de la plata tributului. Şi uite-aşa, alfabetul a ajuns să fie folosit numai pentru toate listele alea ridicole de vite, de ulcele cu miere, de amfore cu vin şi în texte de genul: „Stimate domn, am primit tăbliţa de lut pe care aţi avut amabilitatea să ne-o trimiteţi în ziua a zecea a...”, înţelegi. Atunci noi, celelalte, am avut o idee strălucită. Era clar că voi, muritorii, aveaţi nevoie de un exemplu, ceva care să vă arate că se pot face bani frumoşi şi obţine tot felul de avantaje şi cu literatura, nu numai cu finanţele alea plicticoase. Aşacă ne-am hotărât să producem fiecare câte o mostră din ceea ce ştiam mai bine să facem, aşa, ca să dăm un exemplu. Şi, ca să n-o lungesc prea tare, dragă Miles, am mâzgălit şi eu ceva acolo.

— Ceva care, de bună seamă, s-a pierdut, nu?

— Nu, dragule. Am văzut un exemplar într-o librărie nu mai devreme de acum două zile.

El continuă să privească fix în tavan.

— Hai, spune-mi.

— Am scris sub pseudonim, evident. Şi titlul original s-a pierdut.

— Da, da’ eu vreau să ştiu.

— Ce, titlul original? Mare păcat, se potrivea atât de bine cu subiectul.

Ea se sprijină într-un cot, uitându-se lung la el.

— Miles, să ştii că n-are nici-o legătură cu tine, dar titlul era: *Oare or să se maturizeze bărbaţii vreodată*? sau, mai pe scurt, *Bărbaţii*. Nu-i aşa că-i deştept?

El se uită pieziş la faţa ei luminoasă şi întrebătoare. Uitându-se în jos la el, ea îşi plimbă un deget de-a lungul unuia din bicepşii lui.

— Sigur, nu era perfect. Îmi dau seama acum că n-am reuşit să transmit mesajul de bază în mod suficient de clar. Teamă mi-e că am cam supraestimat inteligenţa cititorilor mei. Jumătate din ei n-au înţeles despre ce e vorba. Nici până în zilele noastre.

El îşi duce iar privirile în tavan.

— Zi-mi doar titlul modern.

— De fapt, ştii, iubitule, mai am o soră la fel de insuportabilă. O snoabă îngrozitoare, la fel ca şi Clio. Mereu îşi ţin partea una alteia. O cheamă Caliope, pasămite e responsabilă cu epopeea. Şi mostra ei era lucrul cel mai înfiorător de plicticos pe care ţi-l poţi închipui. Nimic ca lumea, nici tu sex, nici tu glume, de la început până la sfârşit. Şi atunci, ca s-o oftic, l-am luat pe unul din eroii ăia ai ei păduchioşi şi am scris Bărbaţiidespre el. Aşa, ca să vadă toată lumea ce fel de bărbaţi sunt ăia în realitate.

— Vrei, te rog, să-mi spui titlul adevărat?

— Păi, ţi l-am spus.

— Nu, titlul pe care îl ştim cu toţii astăzi.

Ea se apucă să deseneze cerculeţe cu vârful degetului pe cearşaf.

— Iubitule, zău, mi-e ruşine. N-am spus nimănui niciodată că e de mine. În multe privinţe era ceva tare primitiv şi naiv. În primul rând, am încurcat toate detaliile geografice.

— Deci erau multe localizări?

Ea ezită, trasând în continuare cerculeţe pe cearşaf.

— Da, aşa e.

— Deci, era vorba de o călătorie?

— Da, într-un fel.

— Şi ar însemna să mergem cu închipuirea prea departe dacă am spune că această călătorie a început imediat după asediul Troiei?

— Iubitule, zău, nu vreau să vorbesc despre asta.

— Şi nu cumva opera este mai bine cunoscută sub titlul *Odiseea*?

Ea se ridică repede în capul oaselor, acoperindu-şi faţa cu palmele.

— Miles, Dumnezeule. Ce groaznic. Ai ghicit.

Ducându-şi mâinile sub ceafă, el rămâne cu privirile în tavan. Ea îi aruncă o privire îngrijorată, apoi, impulsiv, se întoarce, aplecându-se peste el.

— Dragul meu, nu trebuie să fii gelos doar pentru că, dintr-o întâmplare norocoasă, singura mea încercare, şi aia stângace, în ale scrisului a devenit best-seller.

El se uită în ochii ei plini de îngrijorare.

— Credeam că suntem în pauză şi că ne odihnim.

— Păi, suntem în pauză.

— Cum de ai tupeul să zici că-s mai imposibil decât tine... şi asta numai pentru că am făcut în treacăt o remarcă neînsemnată despre sâni... E absurd. Orice clasicist ştie – încă de la începuturile studiilor clasice – că Homer era bărbat.

Ea se prăbuşeşte brusc pe umărul lui, în poziţia ei de mai înainte.

— Vai, Miles, te-am jignit.

— Este evident că era bărbat. Era un geniu. Dacă vrei să ştii, tu eşti aia geloasă.

— Zău, îmi pare rău c-am adus vorba despre asta.

— Ba e foarte bine c-ai adus vorba. Asta nu face decât să demonstreze la ce nivel gândeşti. Dac-ai fi citit vreodată amărâta aia de carte, ai fi realizat că singurul motiv pentru care Ulise s-a întors la Ithaca e pentru că nu ştia de unde naiba din altă parte să ia o corabie şi un echipaj. Şi pentru că Homer avea pregătit numărul ăla cu nevastă-sa. Toată povestea aia cu ţesutul. Oricine ştie de ce păienjenilor femele le plac bărbaţii.

Ea se strânge şi mai tare lângă el.

— Miles, o să mă faci să plâng. Ca Penelopa.

El ia o gură de aer.

— De acord, trebuia să-i dea şi ei oleacă de sentimentalism dulceag. Probabil că şi pe vremea aia trebuia să arunci un os publicului feminin.

— Te rog, nu mai pronunţa cuvântul „feminin” de parc-ar fi o înjurătură. Şi, te rog, cuprinde-mă din nou cu braţul.

El nu schiţează nici-o mişcare timp de vreo două clipe; apoi, cu acea înţelegere a iraţionalităţii feminine care caracterizează mintea masculină, îşi ia braţul de sub cap şi o cuprinde. După alte câteva clipe o bate uşurel pe spate.

— OK, o să te cred dacă-mi spui că i-ai dat o idee, două. Aia cu Circe, cu Calypso şi altele de genul ăsta.

Ea îl sărută pe umăr.

— Mersi, dragule. Foarte generos din partea ta.

Rămân o vreme tăcuţi amândoi, după această neînţelegere minoră. Într-un târziu, el este cel care rupe tăcerea, dar pe un ton precaut şi neutru.

— Încă n-am hotărât nimic pentru data viitoare.

— Ba da. Mai puţină vorbă, mai multă acţiune.

— Unul din locurile unde am putea introduce ceva e acolo unde tu, întorcându-ţi privirea în felul ăla plictisit şi dezgustat, spui: „Mai bine i-ai da înainte acolo”.

El face o pauză, apoi continuă:

— Şi cred că data viitoare aşa o să şi fac.

— Vai, delicios, iubitule. Şi eu ce fac? Continui să mă prefac plictisită şi dezgustată, sau invers?

— Asta depinde numai de tine.

Ea se strânge şi mai mult lângă el.

— Ce contează sentimentele mele idioate de femeiuşcă. Vreau ce vrei şi tu. Doar tu eştibărbatul.

— Bine, dar tu eşti nemuritoare, nu?

— Dragule, zău că nu-mi pasă.

— Insist.

— Cum vrei, atunci o să mă prefac că-mi place.

— Dar eu nu vreau să te *prefaci*.

Ea rămâne tăcută o clipă.

— Întotdeauna simt când eştisupărat pe mine.

— Dar nu-s deloc supărat pe tine. Numai că... cum să spun, e nevoie de puţină organizare. Aici nu poţi improviza fără să chibzuieşti bine înainte.

— Sigur, dragule.

— Primul lucru pe care-l faci când te duci la restaurant e să te uiţi în meniu şi să planifici ce vrei să mănânci.

— Ştiu, Miles.

— Tot ce vreau să spun e că avem şi noi oarecare responsabilitate dacă vrem să ajungem la trei virgulă trei.

— Dragule, ştiu.

— În primul rând, tu ai mii de ani de experienţă, pe când eu...

— Miles.

El tace o vreme.

— Am păstrat un ritm constant de patru şi cinci pentru fiecare variaţiune, până la a zecea. Pe urmă, la zeci, şi după douăzeci, a fost un dezastru.

— Aha, deci eu sunt de vină.

— Nu, deloc. Doar că trebuie să ne concentrăm mai mult. Amândoi.

El continuă înainte ca ea să poată spune ceva:

— De pildă, există tot felul de... alternative narative pe care nu le-am explorat încă pe deplin.

— Care, de pildă?

El rămâne cu privirea în tavan.

— Mă gândeam că data viitoare aş putea accepta tratamentul iniţial propus de sora Cory. E doar aşa, un exemplu.

Urmează clipe de tăcere.

— Miles, ca femeie, pot să-ţi spun că ea...

— Mi se pare niţeluş bizar că ce era bun pentru cel mai mare poet al lumii nu e bun şi pentru mine, după toate aparenţele.

— Dacă ţie ţi se pare că un *engouement* trecător al unui provincial oarecare pentru nişte exotisme de bordel importate de undeva din Barbados acum patru sute de ani...

Se opreşte.

— Bun, ştiu că nu sunt decât o biată zeiţă.

— Datorită ţie, ea a căpătat o nouă dimensiune pentru mine. Asta-i tot.

— Cred că vechile dimensiuni erau de-ajuns.

El păstrează câteva clipe de tăcere.

— Uite, nu vreau să ne certăm. Era doar aşa, o idee. Dacă tu consideri că e sub demnitatea ta să joci rolul unei persoane încântătoare, pline de calităţi umane şi de umor, care încă face parte dintr-o rasă oprimată... atunci nu mai e nimic de spus.

Erato, la rândul ei, rămâne tăcută câteva clipe.

— Doar tratamentul iniţial?

— De fapt, putem să facem...

— Să facem ce?

— Nu, nimic.

— Te rog, spune.

— Ar putea fi doar ea tot timpul. Adică, tu ai putea fi ea. O muză negresă. Dar aşa, ca să ridicăm puţin media.

Ea tace.

— Asta nu-nseamnă că n-o să-mi fie dor de tine.

— Mai ai şi alte idei din astea, Miles?

— Doar una: pe viitor, ai putea să porţi nişte pantofi mai puţin ascuţiţi atunci când dai în bietul meu trup lipsit de apărare.

Mai trece o clipă, apoi ea se ridică într-un cot. Chipul ei este din nou numai pocăinţă.

— Dulcele meu drag. Cred că tu te-ai mişcat niţeluş, iar eu nu m-am putut opri la timp.

— De douăzeci şi nouă de ori.

— Vai, Miles, n-am făcut aşa ceva! Arată-mi unde e. Lasă-mă să pup ca să treacă.

El arătă spre coastele inferioare. Aplecându-se, ea sărută locul ca să treacă, apoi se ridică iar, privindu-l cu reproş.

— Dragule, eşti un englez tipic. Numai un englez poate să ţină aşa lucrurile în el. De pildă, aia cu sânii sorei Cory.

Îl contemplă gânditoare, dar plină de afecţiune în acelaşi timp.

— Uneori îmi aduci aminte de cineva.

— De cine?

— De cineva pe care l-am cunoscut cu mult timp în urmă.

El o priveşte cu suspiciune.

— Cine?

Sprijinindu-se în continuare într-un cot, ea îl mângâie uşor pe piept, apoi mâna i se opreşte pe pântec, unde începe să traseze cu degetul un cerc în jurul buricului.

— Nici nu-mi mai amintesc cum îl chema. Era un nimeni. Nu l-am întâlnit decât o dată. Sora mea aia veselă, Thalia, şi cu mine aveam un prieten comun. Îl chema Charlie. El m-a dus acolo. Aşa, în glumă.

— Şi cine era Charlie ăsta?

— Lasă-mă să mă ghemuiesc la loc lângă tine, spune ea, reluându-şi poziţia dinainte. Mmm, ce bine e. Charlie era... O, Doamne! ce memorie mai am şi eu. Dar au fost atâţia.

Tot încercând să-şi amintească, bate darabana pe umărul lui, până când, victorioasă, îl anunţă, cu o lejeră tapotare finală:

— Francez.

— Toate astea s-au întâmplat în Franţa?

— Nu, în Grecia. Cu siguranţă în Grecia.

— Bine, dar Charlie nu e...

Ea îi acoperă gura cu mâna dreaptă.

— Miles, ştiu. E doar sistemul ăsta al meu absurd, Lasă-mă o clipă să mă gândesc. Francez... Asta e! Ştiam eu c-o să-mi aduc aminte. Coexcoex-brekekekex. Una din piesele lui Charlie era despre broaşte.

El se uită fix în tavan.

— Bine, da' de ce Charlie, pentru Dumnezeu?

— Are un nume aşa lung, că niciodată nu mi-l amintesc.

— Nu suntem cumva în Atena secolului cinci?

— Dragule, nu pot să jur. Dar ai dreptate, era, într-adevăr, Atena, cu mult timp înainte de discoteci şi de Onassis şi de alte lucruri de genul ăsta. Şi e atât de multă vreme de atunci, că nu e cazul să fii gelos, da' mi-era tare drag Charlie. La Atena nu erau decât patru bărbaţi care nu erau pederaşti înrăiţi, şi el era unul din ei. Noi, fetele, nu prea aveam de ales; Thalia şi cu mine i-am dat o mică idee pentru o piesă, cu nişte roluri feminine destul de drăguţe, zic eu, idee pe care el a dezvoltat-o în mod strălucit deşi, dacă e să fiu cinstită, femeile din Milet aveau un succes nebun care – da' mă rog, asta-i altă poveste. În fine.

Ne-am dus să-l vedem pe Moş Beşleagă. Locuia într-un apartament pur şi simplu groaznic la parterul unei clădiri de lângă piaţă, nu era niciun pic de lumină, semăna mai degrabă a peşteră decât a apartament şi, culmea ororii, el şedea undeva într-un colţ, ghemuit deasupra focului, deşi afară era caniculă. Nici nu-ţi poţi închipui. Şi era clar că babalâcul ramolit nici nu se sinchiseşte de noi, de-abia mi-a aruncat o Privire când m-a prezentat Charlie. Bineînţeles, eram acolo incognito, aşa că nu ştia cine sunt de fapt. Nu că i-ar fi păsat mai mult dacă ar fi ştiut. Un singur lucru părea să-l intereseze: cu mâna în faţa focului, făcea tot felu' de umbre idioate pe perete. De parcă Charlie şi cu mine am fi fost nişte copii de paişpe ani. E de necrezut, dar se pare că un puşti îi arătase figura doar cu o zi înainte. Se vedea de la o poştă că era senil. Ar fi trebuit să fie la azil. Te plictisesc?

El stătea în continuare cu privirea pironită în tavan.

— Continuă.

— Adică, ştii, nu poţi suporta la infinit păsări în zbor, mutre caraghioase şi capete de lup. La un moment dat, Charlie şi cu mine ne-am săturat aşa de tare, că Charlie a sugerat – doar aşa, ca să facem haz – să mă dezbrac. Mi-aduc aminte, purtam o mică ţoală elegantă de culoarea şofranului pal, care avea brodată de-a lungul tivului o friză din lână roşie cu un model în formă de chei, era de la o butică drăgălaşă din Chefalonia, undeva în spatele Porticului, un chilipir, o cumpărasem cu o săptămână înainte cu preţ redus, chiar genul meu de tunică... Aşa, unde rămăsesem?

— Acolo unde te pregăteai să te dezbraci în faţa...

— Ştii, era doar aşa ca să văd cum arată umbra mea despuiată şi să aibă şi moşneagu' o mică plăcere – şi ştii ce s-a întâmplat? A înşfăcat o mătură de lângă vatră şi-a-nceput să-i arunce bietului Charlie tot felu' de insulte grosolane cu vocea aia a lui tremurândă. Cum, că dacă Charlie îşi închipuie că o dansatoare de cabaret culeasă de pe stradă – chiar astea au fost cuvintele lui – poate fi idealul lui – al lui Moş Beşleagă – de femeie, atunci să se ducă să se consulte la cap, că nu e bun decât să scrie vodeviluri. Pe urmă a avut tupeul să-mi spună că am nasul prea lung, sprâncenele nu îndeajuns de bine pensate, că tunica mea divină e cu trei centimetri prea scurtă, că am braţele şi picioarele prea subţiri şi fundul prea mic... Ei bine, asta l-a dat de gol. Era şi el ca toţiceilalţi. Idealul lui de femeie era un băiat ideal. Charlie i-a spus-o chiar pe şleau nefericitului. Şi, dacă n-ar fi făcut un salt îndărăt, s-ar fi trezit cu mătura drept în creştetul capului. Până la urmă, a trebuit s-o luăm la sănătoasa. Cu Moş Beşleagă în prag, fluturându-şi mătura şi strigând tot felu' de prostii, cum că o să trimită epitropii – Dumnezeu ştie ce credea el că sunt ăştia – după noi, pentru încălcare de...

Se opreşte o clipă, apoi întreabă:

— Era un d-ăla, cum îi zice?

— Filosof, cumva?

— E extraordinar. Cum de ai...

— Aşa, o ipoteză.

— Ştii, ăştia sunt toţi o apă şi-un pământ. Charlie chiar a făcut o glumă pe socoteala lor într-una din farsele lui. A zis despre ei că nu ştiu să deosebească nişte *phalloi* de nişte *pyge*.

— Ce farsă era aia?

— Clio, creatura aia îngrozitoare, mi-a spus odată că s-a pierdut. Da' las' c-o cunosc eu, mai mult ca sigur că ea a ascuns-o în dosarul cu sistemele de irigaţie incaşe, sau ceva asemănător. Ca s-o poată scoate pe furiş în serile ei de fată bătrână, când nu e nimeni prin preajmă.

În tot acest răstimp, el rămăsese cu ochii în tavan.

— Aşa, deci eu îţi amintesc de... Moş Beşleagă.

Ea îl sărută pe umăr.

— Doar aşa, puţin, iubitule. Puţintel de tot. Şi doar uneori.

— În ceea ce mă priveşte, nu văd nici-o asemănare.

— Miles dragă, da' nu fi aşa ţeapăn şi ofensat. Nu mă refer la fizic.

— M-am plâns eu vreodată că te-ai dezbrăcat în faţa mea?

— Nu, dar întotdeauna încerci să mă transformi în altceva. De parcă m-ai prefera dac-aş fi perfectă, sau dac-aş fi sora Cory. Am întotdeauna senzaţia că nu mă pot ridica până la înălţimea aşteptărilor tale. Ştiu că am defecte. De pildă, am, într-adevăr nasul cu câţiva milimetri prea lung.

Face o scurtă pauză.

— Am mai avut eu un prieten odată. Tot timpul făcea mişto de nasul meu. Era un netrebnic, oricum. A fugit cu plicticoasa aia de Caliope. Da' m-am răzbunat eu.

— Ăsta cine mai era?

— Nu te plictisesc cu vorbăria mea? Te rog să-mi spui. Aşa, de fapt am reuşit să-i lipesc porecla „Nasul” de numele adevărat. Mai târziu a fost trimis în exil. Şi acolo a scris cel mai înfiorător de lung şi dezlânat – cum îi zice – despre întemeierea... ştii tu, chestia aia cu marşul. Marşul, marşul...

— Romei?

— Aşa, Romei.

El rămâne cu privirea pironită în continuare în tavan.

— Confunzi două persoane diferite.

— Ba nu-i adevărat. Cum aş putea să-l uit?

— Vergiliu e cel care a scris despre Roma.

— Sigur. Ce isteţ eşti că-ţi aduci aminte.

— Ăla cu care ai avut tu aventura era Ovidiu.

Se lasă câteva clipe de tăcere.

— Eşti sigur, Miles?

— Publius Ovidius Naso. Adică „Nasul”.

— Da, acum că zici, parcă fac legătura. Nu cumva i-am inspirat nişte ode, sau ceva de genul ăsta?

— Ăla era Horaţiu, pentru numele lui Dumnezeu.

— Aa, da. Ăla care-a scris chestia aia drăguţă cu vrăbiuţa.

— Catul.

— Sigur, îmi amintesc. Era un scump, îmi plăcea să-l tachinez. Ştii, eu eram iubia lui, Livia.

— Lesbia. Hristoase.

Ea se strânge şi mai aproape de el.

— Dragule, îmi pare tare rău, da' să ştii că mă străduiesc.

— Dacă aşa îi tratezi pe cei mai mari poeţi din trecut, mă-ntreb cum dracu' îi tratezi pe...

— Miles, eu nu fac decât să-i inspir pe oameni. Să arunc câteva seminţe. Nu pot fi peste tot atunci când apar florile. Şi mă dor ochii îngrozitor când citesc în altă limbă decât greaca. Pentru mine niciun alt alfabet nu a avut vreodată aceleaşi nuanţe.

Miles Green priveşte lung în tavan, meditând în tăcere. Ea îl sărută pe umăr.

— Dragule, spune-mi la ce te gândeşti.

— Ştii foarte bine la ce mă gândesc.

— Zău, pe bune.

— Mă-ntreb dac-ai citit vreodată măcar un rând din ce-am-scris.

Ea rămâne tăcută o clipă. Apoi, îngropându-şi faţa în gâtul lui, îl sărută.

— Miles, am citit câteva cronici. Şi am auzit o mulţime de lume vorbind despre ce-ai scris.

— Dar tu personal n-ai citit nimic, nu?

— Ştiu despre ce e vorba. Linia generală.

— Eu te-am întrebat dac-ai citit.

— Cum să zic... nu în sensul literal al cuvântului, iubitule. Dar întotdeauna am vrut să m-apuc. Jur.

— Mersi.

— Miles, ştii foarte bine că eu iubesc eul tău real.

— Aş prefera să nu foloseşti cuvântul „real”. Mi-ai subminat orice încredere în el.

Şi continuă, înainte ca ea să poată spune ceva:

— Mai întâi îmi spui că sunt incoerent şi inexact. Pe urmă se dovedeşte că n-ai citit nici măcar un rând amărât din tot ce-am scris. Ştii ce? Ar trebui să te-apuci să scrii cronică de carte.

Ea îşi ascunde fruntea în umărul lui.

— Ce vrei, semăn cu tine. Nici eu nu ştiu să mă exprim prea bine.

— Ascultă, Erato. Când e vorba de joc, putem să ne jucăm, ca să zic aşa – asta e una. Dar văd că pe zi ce trece tu introduci elemente de joc în perioadele noastre de odihnă. Şi îţi baţi joc tot mai des de lucruri care pentru mine sunt importante. Ca, de pildă, realitatea. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai tot spune că tu nu eşti, de fapt, decât ceea ce vreau eu să fii. Nu te vreau deloc aşa. Nu, eşti exact ceea ce vrei tu să fii. Şi-ncepi să te-ntreci cu gluma.

— Te rog, nu fi supărat.

— Nu sunt supărat. Sunt şocat. Şi extrem de rănit.

Privirea îi era în continuare înţepenită în tavan. Încetişor, ea îşi coboară mâna moale peste pântecele lui până la penisul inert; îl mângâie, apoi îl strânge cu blândeţe. Într-un târziu, el întrerupe tăcerea:

— Întotdeauna pui la cale ceva.

Ea îl sărută pe umăr.

— Oricum, e mai mult decât faci tu.

— Eu nu vorbeam despre chestia aia.

— Ce vrei, nu-s bună la ţinut minte nume. Parcă am un roi de muşte bâzâind în creier.

— Asta-i singura comparaţie de care eşti în stare?

— Da’ ce, e-aşa rea, dragule?

El îşi strânge buzele cu încrâncenare, dar, până la urmă, nu se poate stăpâni:

— Ba ai memorie foarte bună, când vrei.

Ea continuă să-i dezmierde penisul.

— Selectivă.

El rămâne tăcut o vreme.

— Păi sigur, îţi convine. Sigur că-mi dau seama că povestea aia de pe pajiştea din Parnas e doar o metaforă, un simbol al conjuncţiei alfabetice care produce cuvintele, şi aşa mai departe. Dar nu văd de ce nu ai avea puţină îngăduinţă pentru lipsa mea de experienţă sexuală. La experienţa ta... Cred că nu e prea mult dacă-ţi cer să te pui în pielea altcuiva o oră, două. Din când în când.

— Miles, ştiu că negrul e o culoare frumoasă, dar mă doare aşa, puţintel să văd că pentru tine nu e de ajuns aşa cum sunt. Ca să nu mai vorbesc de faptul că ne-am înţeles de la început că nu mă transform în altcineva decât când am chef.

— Da’ niciodată n-ai chef.

— Nu văd de ce nu putem fi noi înşine pur şi simplu.

— Pentru că nu mă înţelegi. Uneori îmi spun c-ar fi mult mai bine pentru amândoi dac-am fi două-persoane cu totul diferite.

Ea ridică penisul, lăsându-l numaidecât să cadă la loc.

— Iubitule, dar te-nţeleg. Poate că nu ţi-am citit cărţile, dar te-am citit pe tine. Te ştiu pe dinafară aproape.

Mângâind delicat penisul în chip de bun rămas, ea îşi strecoară mâna în sus spre umărul lui.

— Hai să nu mai vorbim despre asta. Să ne odihnim puţin. Poate c-o să gândesc altfel peste un minut. Când ne-apucăm de următoarea revizie.

— Nu consider că am lămurit încă această chestiune.

— Dragule.

— Vorbim întruna, asta-i tot ce facem în ultima vreme. Te-am avut doar de două ori – de două amărâte de ori în ceea ce, dacă n-ar fi vorba de un non-text imposibil de scris, ar trebui să fie cel puţin o sută optzeci de pagini. Doar nu pentru asta ne aflăm aici.

— Promit să mă gândesc la ceva drăguţ pentru data viitoare.

El oftează din rărunchi:

— Nu-i de ajuns.

— Dragule!

— Bine.

— N-o să suflu o vorbă. Poţi să mă ai o dată şi-ncă o dată şi-ncă o dată.

— Vreau s-o văd şi pe-asta.

— Promit, spuse ea, bătându-l pe umăr.

El deschide gura să spună ceva, dar o închide la loc.

În încăpere se aşterne tăcerea; nu se mai aude decât ticăitul ceasului cu cuc. Într-o complicată îmbrăţişare, cele două trupuri zac în culcuşul crepuscular, cu ochii închişi, încântător tablou de concordie sexuală: femeia, strâns lipită de bărbatul protector, pace după furtuna simţurilor. Ridicându-şi piciorul drept vreo doi centimetri mai sus peste şalele lui, ea îşi apropie somnoroasă pântecele de coapsa lui, rămânând apoi nemişcată.

Miles simte că şi-a câştigat simpatiile masculine. Este, fără îndoială, de înţeles că uneori simte nevoia să păşească – dacă se poate spune aşa – pe urmele Bardului. Drept consolare, petrece un minut şi ceva trecând în revistă diapozitive imaginare cu fata din Indiile Apusene, zglobie, plină de avânt şi devenită între timp o creatură plină de fascinaţie istorică. Curând, însă, alunecă în mod cât se poate de firesc – şi în tăcere – spre alte soluţii pentru situaţia grea în care se găseşte. Polineziene, irlandeze, venezuelene, libaneze, balineze, indience, italience, rusoaice şi alte naţionalităţi; sfioase, pătimaşe, obraznice, reci; parşive, înlăcrimate, jucăuşe, impetuoase... Adevărate Naţiuni Unite de ochi, guri, sâni, picioare, braţe, coapse şi popouri alunecă şarmant, rostogolindu-se caleidoscopic prin, sau pe lângă, ferestrele închipuirii lui: dar vai, doar ca pozele unei reviste frunzărite în grabă; sau ca fulgii de zăpadă, ce nu se realizează decât îngheţând.

Dar ceea ce era absolut exasperant e că toate acestea stau acolo, aşteptând parcă să facă un salt şi să prindă viaţă, transformându-se în fermecătoare şi labilă realitate, în trupul pe care braţul lui drept îl cuprinde acum într-o uşoară îmbrăţişare – asta numai dacă afurisita asta de fată (auzi, Homer!) şi vanitatea ei feminină

absurdă, capricioasă şi, în fond, banală (dar în primul rând absurdă într-o familie obsedată până la ţicneală de etalarea propriei polimorfii) poate fi dresată cum se cuvine. Căci un lucru trebuie spus: precum cele mai multe divinităţi, în decursul carierei ei a dobândit o sumedenie de caracteristici omeneşti din cele mai idioate. Judecând după felul în care se comportă, ai zice că nu e decât o femeie oarecare; ba şi mai rău, o nevastă.

Astfel cugetă Miles Green. Nu că – îşi spune el cu obiectivitatea care îl caracterizează – ai avea de ce să te plângi când, punând totul în cumpănă, cele rele şi cele bune, ai lângă tine o zeiţă gata să facă orice în pat (cu excepţia metamorfozării şi a „furculiţei braziliene”). Cât despre sora Cory, singura concesie pe care ea a făcut-o eternei şi cvasi-spiritualei căutări a bărbatului pentru ceva care să fie măcar cu un centimetru tactil (sau cu o silabă) mai bun decât ce are deja, nu e deloc de dispreţuit. Totuşi, dacă tot o apucase pe calea asta, mai sunt încă atâtea concesii pe care le-ar mai fi putut face fără mare efort. Aceasta a fost revelaţia cea mai bathetică: faptul că o muză poate fi atât de lipsită de imaginaţie la acest capitol a fost o cruntă decepţie. E ca şi cum ai primi cadou un Ferrari şi nu ţi s-ar da voie să conduci cu peste o sută şaizeci la oră.

Trebuie să privească realitatea în faţă: dacă fata asta n-ar fi cine este, oricine ar fi ajuns până acum să se întrebe cu părere de rău dacă nu cumva totuşi are în ea ceva distinct suburban. Toată vorbăria asta despre eul ei „real” are ceva mic-burghez, ceva din boala aceea îngrozitoare numită „cartlandită”, şi aduce a mentalitate de vânzătoare. Cât despre faptul că e în stare să fie geloasă pe ea însăşi numai pentru că el o găseşte mai sexy atunci când e altcineva... nici nu mai are cuvinte. Începi să te întrebi dacă nu cumva s-a născut într-o casă parohială, nicidecum pe muntele Pamas.

Şi asta nu ar fi, Doamne fereşte, cel mai rău lucru, îşi spune Miles. Această ultimă şi intolerabil de prolixă variaţiune i-a confirmat în mod clar o bănuială pe care o nutreşte de multă vreme. Ideea că muzele sunt sfioase şi temătoare este una din înşelătoriile cele mai grosolane cărora le-a căzut victimă umanitatea. În loc de „sfioase şi temătoare” citeşte „Iremediabil frivole şi prefăcute” – şi zău că vei fi mult mai aproape de adevăr. Singurul lucru de care cea care se afla acum lângă el se temuse vreodată era orice aducea cât de puţin a lucru serios. Adică (îşi spune Miles) uite, de pildă, o chestiune neînsemnată, pe care n-am pus-o încă în discuţie, dar o s-o fac negreşit data viitoare – de ce nouăzeci şi nouă la sută din literatura despre care se presupune că a fost inspirată de fata asta şi de surorile ei a fost şi rămâne o totală pierdere de cerneală şi hârtie. Asta nu face decât să demonstreze cât de tare

le pasă. Păi, „Fetele de la Delfi” e un nume care li se potriveşte de minune; mult adevăr se-ascunde uneori în vorbele rostite în doi peri... Dumnezeule, poate să parieze că aceia, puţini la număr, care au creat într-adevăr ceva important, au făcut-o nu atât datorită lui Erato, cât în ciuda ei.

Dar lucrul care o dă de gol e faptul că, dacă vrea, e în stare să ofere inspiraţie, după toate aparenţele. Adică nu s-a dat în lături să fie Doamna Brună, Lesbia, Calypso şi atâtea altele, atunci când avea ea chef; ba a fost chiar şi urnă grecească şi „binecuvântata demoazelă”, în lipsă de altceva mai bun. Dar asta o face numai pentru alţi bărbaţi; lui nu vrea să-i acorde nici măcar o scurtă şedinţă în timpul ei liber, în rolul unei neînsemnate infirmiere anţileze. Iar în orele ei de serviciu, nu s-a gândit niciodată la ceea ce ar fi putut el face cu puţină inspiraţie veritabilă, nu i-a trecut nici măcar prin cap să citească ce-a scris el până acum, pentru că, dac-ar fi făcut-o, şi-ar fi dat seama că el e o persoană mult prea însemnată pentru a merita un asemenea tratament.

Trebuie spus încă o dată (spune Miles în gândul lui): este incorigibil de superficială şi incorigibil de guralivă. Se poate trece cu vederea felul în care îşi bate joc de toate acele lucruri în care cred cei ce scriu, ba chiar şi de ei înşişi, oferindu-şi în schimb trupul care şi el e, mă rog, pasabil. Dar este şocant să constaţi că nu ia în serios nici măcar *asta*. La o adică, poţi admite că părerile sunt împărţite când e vorba de cât respect trebuie acordat scrisului şi scriitorilor; dar nu şi când e vorba de ceea ce femeile datorează bărbaţilor într-un domeniu fundamental. Ei bine, în acest domeniu există un punct în care tachinăriile şi gluma trebuie să înceteze şi în care realitatea biologică – în primul rând raţiunea de a exista a femeilor – trebuie privită cu toată seriozitatea. Nu că oricine se poate grozăvi şi ţine pasul cu alde Casanova, Byron sau Frank Harris; dar în fond, nu tu te duci la ea, ci ea vine la tine. Şi e clar că dintr-un singur motiv.

Pentru că, de fapt, asta stă la baza atitudinii ei: resentimentul faţă de atracţia fizică pe care o simte pentru el – dovada supremă a cât de mult s-a îndepărtat de condiţia adevăratei divinităţi şi de teoria carteziană, ajungând să semene cu o femeiuşcă oarecare fără creier, ca atâtea altele în secolul douăzeci. Cunoaştem, foarte bine genul – doar e plină de ele realitatea plicticos demonistă a lumii din afara încăperii capitonate: pizmaşe şi pisăloage, se apucă să toace pe toată lumea cu limba aia a lor veninoasă, îndată ce simt că preţioasele lui ego-uri emancipate le sunt primejduite de propriile lor instincte; acum vor una, în clipa următoare se dezic; acum sunt sclavele propriilor simţuri, numaidecât îşi etalează presupusa libertate de voinţă; şi întotdeauna îşi bat joc de tot ceea ce trece de putinţa lor de

înţelegere, încercând să-i tragă şi pe bărbaţi în jos până la nivelul lor. Sunt nişte adolescente perpetue, asta-i problema; nu aunici simţul timpului, nici al măsurii şi nu ştiu când e cazul să se comporte potrivit vârstei lor, iar Erato este un exemplu grăitor.

Miles îşi aduce aminte de primele lor variaţiuni – cât de fizice, cât de pătimaşe, cât de lipsite de dialog erau; cât de experimentale, cât de sublim de imposibil de reprodus în text. Şi-acum, poftim! Şi e numai din vina ei. Cu femeile sfârşeşti întotdeauna prin a te scufunda într-o mlaştină de realitate, adică în cuvinte. Uneori te întrebi chiar dacă nu cumva au inventat literatura ca să se răzbune, ca să-i inducă deliberat în eroare pe bărbaţi, superiori lor din toate punctele de vedere, distrăgându-le atenţia şi făcându-i să-şi irosească aspiraţiile intelectuale şi vigoarea vitală cu mantise[1] şi trivialităţi, cu nişte biete umbre pe perete. În fond, totul poate fi privit ca o uriaşă conspiraţie; şi cine e la originea ei? Cine altcineva dacă nu creatura aceasta vicleană, maliţioasă şi cu două feţe care se află acum alături de el?

În mod normal, Miles Green ar trebui acum să fie pradă unei melancolii cu totul justificate. Dar de fapt, cum stă acolo întins pe pat, pe faţă i se citeşte ceva ce seamănă în chip curios a zâmbet. Iar cauza este simplă. Cu o mişcare foarte abilă, a plasat un pion de sacrificiu; şi nu intenţionează să-l piardă decât pentru a câştiga regina. Repetatele sale referiri recente la sora Cory şi la sânii ei nu au fost câtuşi de puţin rezultatul lipsei lui de tact sau al dorinţei de a o scoate din sărite; au fost făcute deliberat pentru a scoate din luptă un adversar care urmăreşte în mod clar să-l scoată pe el din luptă. Când Erato va fi suficient de geloasă pe sora Cory, el va sugera, spontan şi în glumă, să renunţe la ea – şi pe urmă va propune o nouă alternativă. Iar alternativa – nouă şi infinit mai bună – a ales-o deja, nu fără a fi trecut cu atenţie în revistă toate posibilităţile, după cum am sugerat. De fapt, nu înţelegea cum de putuse fi atât de prost încât să nu vadă de la început că această alternativă este cea ideală; şi, în afară de asta, obligaţia de a juca noul rol ar putea să-i dea grecoaicei (Doamne, câtă dreptate aveau troienii să se teamă de darurile grecilor!) o lecţie cât se poate de necesară despre respectul cu care trebuie tratată realitatea biologică.

Şi iată-l privind în tavan, în vreme ce cu închipuirea o vedea pe noua lui candidată. E japoneză: sfioasă şi fermecător de supusă în kimonoul ei, fermecător de lipsită de sfială, dar la fel de supusă, fără el. Dar incomparabila ei frumuseţe şi

1 Mantisă: „o adăugire de relativ mică importanţă, în special într-un text literar sau într-un discurs". *Oxford English Dictionary* (n.a.).

atracţia este fără îndoială lingvistică. Numai gândul îi provoacă lui Miles Green un spasm de extaz. Cu ea, orice dialog în afară de cel al trupurilor este o magnifică imposibilitate. Lui Erato i se vor acorda cel mult câteva propoziţii într-o engleză spartă, *a la japonaise*. „Hallo, Johnny”, „Tu vrei doamnă niponă simpatică”, câteva caraghioslâcuri de genul ăsta; dar orice altceva este, în mod splendid şi insurmontabil, o prea puţin probabilă realitate.

O vede, cu ochii plecaţi, îngenunchind cuminte în clinchet de samisen – varianta îmbunătăţită a lirei ăleia rahitice; în cele din urmă, cu trupul alb mirosind a pudră de orez şi frunze de crizantemă, cu părul lucios despletit, îngenunchează tăcută lângă el, samuraiul, oferindu-i echivalentul sexual elaborat şi plin de delicii al ceremoniei ceaiului. Mâinile acelea ca fluturii, părul cu mireasmă de alge, sânişorii aceia japonezi durdulii; şi totul în tăcere totală. Până când, înnebunit (vede asta cu deplină claritate în închipuire), o răstoarnă pe tatami, sau cum se cheamă chestia aia, iar ea, la picioarele lui, aşteaptă răsplata supremă pe care el va binevoi să i-o acorde pentru tehnica ei erotică. Iată, aceasta e femeia lui la infinit complezentă, ceară în mâna lui, ascultătoare şi respectuoasă, femeia care nu se plânge niciodată şi îl admiră nespus, mai presus de orice, femeia neasemuit de tăcută – mută, poate cu excepţia câtorva gemete orientale, guturale şi incomprehensibile, cu care îşi va exprima discret recunoştinţa pentru plăcerea pe care atotputernicul ei stăpân şi domn...

Cât a durat această agreabilă viziune, Miles Green a rămas cu ochii închişi. Acum şi-i deschide iar. Într-un fel tot atât de incomprehensibil ca şi scâncetele japoneze care i-au sunat în lobul cerebral drept, are senzaţia că este înfăşat în prosoape; de parcă ar fi la o baie turcească, sau ar avea febră.

— Erato?

Ea murmură, aparent pe jumătate adormită:

— Dragule?

— De ce se face atât de infernal de cald aici?

Ea îl bate uşurel pe umăr:

— Şş, acum ne odihnim.

Mai trec câteva clipe.

— Mă mănâncă toată pielea.

— Nu-i nimic, dragule.

El ridică o mână să-şi scarpine pielea subit iritată a capului. Degetele îi coboară pe creştet. În clipa următoare, sare în sus, de parcă ar fi atins apă clocotită, nu propriul trup.

— Vai, Hristoase, Dumnezeule!

Nu mai trece decât încă o clipă şi, dintr-un superb (în alte împrejurări) salt atletic, se trezeşte din pat drept pe mocheta rozalie, unde rămâne, privindu-şi îngrozit trupul. Cu ochii încă închişi, Erato murmură:

— E ceva-n neregulă, dragule?

El scoate, drept răspuns, un sunet care nu e nici la fel de profund, nici la fel de universal, ca cel pe care l-a scos ea la un moment dat în aceeaşi, cameră, dar exprimând în mod similar o furie dincolo de cuvinte, dincolo de orice posibilitate de transcriere a lor. Ca şi mai înainte, acest sfâşietor strigăt de ajutor *în extremis* nu provoacă nici-o reacţie din partea celei care este cauza lui, şi, de data asta, nici măcar din partea ceasului cu cuc.

Totuşi, ridicându-se într-un cot, Erato îşi deschide ochii mari, întunecaţi. Încearcă, fără mult succes, să-şi alunge zâmbetul de pe buzele divin de greceşti. Dacă această lipsă de simpatie este monstruoasă, trebuie spus că la fel de monstruoasă este şi înfăţişarea celui ce se tânguie: căci ceea ce vede, privind îngrozit în jos, sunt propriile lui picioare. Crăcănate într-un mod straniu, cu pulpele umflate şi cu gambele noduroase şi îmbrăcate în păr lăţos, negru, se termină în copite despicate, nu în tălpi cu degete omeneşti. Cuprins de disperare, îşi pipăie faţa proaspăt acoperită cu barbă, urechileascuţite şi apoi fruntea, unde i-au înmugurit, la baza părului, două coarne ca nişte cioturi de aproximativ şase centimetri fiecare. Îşi repede una din mâini (uluitor, nu i-a uitat pe clasici) la spate să pipăie la baza coloanei vertebrale în căutarea cozii de cal; dar se pare că de asta a fost scutit. Palidă consolare: pielea lui albă de nord-european este acum neagră şi, dacă s-ar putea vedea, Miles Green şi-ar da seama că, în afară de vreo două trăsături ale chipului, Miles Green este aproape de nerecunoscut. Şi, nu încape îndoială, nu e urmă de asemănare în ultimul detaliu al anatomiei lui, de o lungime şi dimensiuni „tetrorhidoase” Într-adevăr în comparaţie cu organul precedent.

El priveşte, cu un amestec de şoc şi furie, la chipul zâmbitor de pe pat.

— Curvă trădătoare ce eşti!

— Bine, dragule, dar asta se cheamă „anagnorisis”, nu, în greaca veche? Şi, în afară de asta, am crezut că vrei să vezi cum e să fii în pielea mea. Aşa, ca să mai schimbi puţin.

— Asta-i de neiertat!

— Şi mai spuneai că nu-nţeleg eul tău adevărat.

— Fă-mă la loc!

Ea îl măsoară din cap până-n picioare:

— Îţi stă bine. Şi, pe urmă, gândeşte-te la media noastră.

— Schimbă-mă la loc, fire-ai tu să fii!

— De fapt, mi-am zis că n-ar strica o variaţie după amnezie. De data asta, de pildă, ai putea fi un caz grav de satiriasis.

— Dumnezeule, o cauţi cu lumânarea!

Întorcându-se pe burtă, ea îşi propteşte bărbia în palme, zâmbindu-i tot timpul, fără un cuvânt.

— N-ai niciun pic de gust... nu de *asta* era vorba!

— Putem omite diftongii. Prima dată.

— Dumnezeule, face el, privind către persoana sa ithyphalică. E revoltător.

O priveşte furibund, cu greaţa imensă a unui nebăutor căruia i se oferă o sticlă de whisky.

— Nu-nţeleg cum ţi-ai putut închipui măcar... asta demonstrează ce fel de femeie eşti.

— Dragule... dar nu-nţelegi. Nu mă interesează decât conjuncţiile alfabetice prin care se formează cuvintele. Din punct de vedere simbolic.

El se uită lung la faţa ei zâmbitoare.

— OK. Ţi-ai făcut o plăcere cu gluma asta proastă. Acum schimbă-mă la loc. Imediat!

Ea îşi muşcă buzele.

— Te previn, spuse el, ameninţând-o cu un deget negru. O să scriu despre toate astea. Fiecare cuvinţel.

Zâmbind mereu, privindu-l ţintă, ea începe să recite pe îndelete alfabetul grecesc:

— Alfa, beta, gama...

— O să te fac de râs în faţa... o să distrug orice urmă de iluzie în ceea ce te priveşte, o să te... Doamne, o să-ţi arăt că şi eu sunt bun la jocul ăsta. Îţi promit! urlă el.

Ea se scufundă în pernă, cu braţele întinse, de parcă ar sta la soare, cu ochii închişi. Dar buzele zâmbitoare, întoarse într-o parte către el, continuă să murmure, ca în amintirea unei dupăamieze de vară de mult apuse.

— ... mu, nu, xi, omicron, pi...

— Ai face bine să mă crezi!

— ... Phi, chi, psi, omega.

— Gata. Pân-aici.

Ea continuă; mai bine zis, o ia de la capăt:

— Alfa, beta, gama, delta, epsilon...

— Pân-aici ţi-a mers.

— Zeta, era, heta, iota, kappa...

— Îţi mai dau o şansă.

— Lambda, mu, nu, „nu” a fost divin, „xi” olecuţă prea mult, „omicron” se-nţelege de la sine, pi; rho...

— Gata. Definitiv, final, categoric, suprem, terminal, *gata*.

— Sigma, tau...

— Totul, până la ultimul cuvânt!

— Upsilon, phi...

— N-o să mai vorbesc cu tine cât oi trăi!

— Chi, psi, omega.

— Îţi ordon să ieşi afară din mintea mea. Imediat!

— Da, dragule. Alfa, beta...

Din fericire, camera era izolată acustic. Bietul satir, întărâtat până peste poate (căci şi satirii îşi au limitele lor) scoase cel mai înfiorător strigăt de mânie frustrată care a ieşit vreodată din gâtlejul unei creaturi pe jumătate om şi pe jumătate caprină. Tremurând de furie, face un salt ciudat, ţopăind până în dreptul uşii; apoi, cu capul în jos, o porneşte alergând spre uşă. Dar, tot din fericire, şi aceasta este bine capitonată, căci atacul şi buşitura finală nu folosesc la nimic, uşa rămâne solid înfiptă la locul ei. Bărbatul-ţap se clatină îndărăt, nici măcar năucit, doar uşor ameţit. În spatele lui, de pe pat, se aude murmurul neîntrerupt al alfabetului grecesc. Întorcându-se, contemplă picioarele albe ca neaua, acum uşor desfăcute, rotunjimile feselor, spinarea arcuită, braţele întinse, capul înfundat în pernă, părul negru, lucios. Părul negru, lucios! Şi în nări, mult mai sensibile acum decât înainte, îi vine inconfundabila mireasmă de alge, pudră de orez şi frunze strivite de crizantemă!

— Chi, psi, omega.

Urmează o secundă de tăcere. Apoi creatura de pe pat se ridică uşor, întorcând spre el un chip pudrat de păpuşă japoneză, cu un zâmbet hidos de sintetic.

— Hallo, Johnny. Tu vrei doamnă simpatică...

De data asta, în vocea lui nu se mai ghiceşte ură; e doar strigătul primar al masculului, dar se mai poate auzi încă în el ecoul răcnetului ultim al pilotului kamikaze. Din doi paşi iuţi şi un salt miraculos, aproape o imitaţie a uneia din caprele de munte de pe ceasul cu cuc, Miles Green se trezeşte aeropurtat pe

deasupra patului: În sfârşit, a regăsit realitatea. Dar chiar în ultima miime de secundă, în apogeul zborului său, şi chiar înainte de a ateriza fără greş peste obiectiv, naraţiunea operează una din cele mai amare răsturnări de situaţie – sau poate e doar polimorfa Erato, cu judecata ei mult mai sensibilă şi cu experienţa ei în materie (din moment ce a devenit clar că şi zeiţele se pot simţi jignite), executând o mişcare rapidă în legitimă apărare. Oricum ar fi, în acel minuscul interstiţiu temporal dintre apogeu şi impact, efemerul ei avatar japonez piere fără urmă.

Implacabil, satirul, aşa bine înarmat cum e, se izbeşte de patul acum gol, ca un supersonic aterizând prea grăbit pe pista unui port-avion; de pe saltea, lipsit fiind de orice mecanism de frânare, ricoşează întocmai ca de pe o trambulină şi capul său încornorat se loveşte cu un sunet surd de peretele de deasupra patului. Poate că în acel loc peretele nu este foarte bine izolat, pentru că ceasul, reacţionând la vibraţiile loviturii, se apucă din senin să cânte „cu-cu” În neştire. Cât despre satir, de data asta se prăbuşeşte inconştient pe pernă. Şi acolo are loc ultima transformare. Trupul palid şi nemişcat care zace cu faţa în jos pe pat este din nou al lui Miles Green.

Urmează o scurtă pauză. Apoi, de nicăieri, apar două perechi de mâini, una neagră, alta albă. Trupul inert este întors pe faţă. Cearşaful şi plapuma uşoară sunt trase peste el şi potrivite strâns pe ambele părţi ale patului. Mâinile albe plutesc spre uşă şi una din ele aprinde lampa de perete, un panou simplu, dreptunghiular, din plastic alb, opac, aflat suficient de sus pentru a fi scăpat de şocul demolator. Între timp, un pumnişor negru, sau mai degrabă închis, loveşte o dată, cu hotărâre, în ceasul bezmetic al domnului O’Brien. Cucul tace numaidecât. Se aude vocea clară a doctoriţei Delfie:

— Bine, soră. Cred că ne-a mai rămas timp să bem o ceaşcă de ceai.

Apoi adaugă, cu o schimbare de ton aproape imperceptibilă:

— Poţi veni la mine în cabinet să bem ceaiul împreună.

— Cine, eu?

— Da, dumneata, soră.

— Mulţumesc, doamna doctor.

Uşa se deschide.

— Aa, era să uit. Caută, te rog, un metru de măsură şi adu-l aici. Vreau să măsor ceva.

— Ce, perdelele, doamna doctor?

— Mai mult ca sigur, soră.

Uşa se închide. Delicatele degete cafenii îşi fac de lucru fără rost pe lângă pernă. Apoi se aude, undeva aproape deasupra, o voce antileză, vorbind de una singură:

— Auzi,” perdele. Ce tupeu. Şi mai zice că alţiisânt rasişti... Pe bune, domnule Green, păi, fata asta de-aici are mai multă pricepere cu pacienţii în degetul mic de la picior decât are aia în tot trupul ei alb şi slăbănog. O să-ţi arăt, când o fi nesuferita aia înţepată cu spatele.

Vocea se mai aude o dată de lângă uşă:

— Dacă-l mai vezi pe omu’ ăla, pe domnu’ Shakespeare, domnule Green, zău, întreabă-l pe el. Întreabă-l şi-o să vezi.

Uşa se închide.

Nepăsător, pacientul zace mai departe pe patul de spital în ceea ce acum poate fi considerată a fi poziţia sa caracteristică: privind în gol spre tavan; conştient numai de pâcla luminoasă şi nesfârşită, de parcă ar pluti, ca un zeu, alfa şi omega (şi tot ce e între ele), peste o mare de abur.

Tăcerea milostivă se lasă în sfârşit în camera cenuşie; sau, mai bine zis, s-ar fi lăsat, dacă pasărea din ceasornic, simţindu-se parcă nu tocmai băgată în seamă, obligată parcă să-şi reafirme pentru ultima oară extraneitatea, distanţa faţă de tot ce-s-a petrecut în acea încăpere, precum şi recunoştinţa veşnică pentru primul ei proprietar esto-autogam. (*Plăcerea trebuie să fie curată*, *a spus Shanahan*), sau poate visând la pajiştile şi lanurile verzi irlandeze şi la plăcerea binecuvântată de a nu avea nici-o răspundere pentru propria progenitură (ca să nu mai vorbim de încântarea de a avea ultimul cuvânt), nu s-ar fi trezit dintr-o dată şi, făcându-şi apariţia, n-ar fi scos un ultim, dulce şi singur, ciudat de singur, „cu-cu”.

POSTFAŢĂ

Scriitor experimental, ca şi Malcolm Bradbury sau Umberto Eco, John Fowles practică ambivalenţa ca modus vivendi în universul său fictiv, în actul scrierii şi în propria relaţie cu lumea, întocmai precum Bradbury şi Eco, romancieri, dar şi critici, teoreticieni şi universitari, Fowles învăluie teoria în faldurile scrierilor sale originale. Este, ca şi aceştia, barthesian şi cultivă cu voluptate intertextualitatea, pendulând lejer între mitologie – fie ea clasică sau modernă – şi ficţiune tip policier (v. Colecţionarul, 1963), mass-media şi clasici (v. Magicianul, 1966), istorie/critică/teorie literară şi, pur şi simplu, literatură (v. Iubita locotenentului francez, 1969, Daniel Martin, 1977, Mantisa, 1982). Cărţile sale sunt şi una şi cealaltă faţetă. Sunt ambele. Ele ne propun lumi posibile, marcate de o labilitate funciară: Între fapt şi plăsmuire graniţa rămâne discretă, uşor de (în) călcat. Şi sunt greu de definit ca scrieri. Le numim romane mai curând din comoditate. Un melanj de naraţiune realistă, inserţii de fantastic şi Science fiction, autobiografie, satiră metaliterară şi reprezentări tipice comunicării moderne în masă modelează, proteic, textele lor. O ţesătură încâlcită, trădând perspicacitate de artizan desăvârşit, se etalează ademenitor şi ameninţător în faţa noastră, ascunzându-ni-l pe „dibaciul meşter atoateştiutor. Lăsaţi singuri, în absenţa autorului, după programatica sa moarte postmodernistă, bâjbâim în căutarea logicii narative, a unei logici, măcar, şi învăţăm lecţia lecturii multiple. Ca şi Numele trandafirului (1980) al lui Eco, Mantisa poate fi „un roman” de citit în avion, sau la pedichiură. Dar poate fi o încrâncenată luptă cu noţiuni şi concepte estetice, o înfruntare a tradiţiei clasice, o raportare critică la mitologia antică, un microtratat psihanalitic parşiv deghizat. – Astfel de ambiguităţi trasează cel mai „realist” *modus vivendi* al englezului John Fowles: autorul câtorva romane de enorm succes, care se înghesuie pe rafturile marilor librării ale lumii, inspiratorul scenariului scris de Harold Pinter la turnarea filmului după Iubita locotenentului francez, Fowles locuieşte în satul Lymes Regis, din Dorset, unde a fost, ani la rând, curatorul muzeului local... Să fie, oare, doar excentricitatea englezească la mijloc?

Oricât ar supune textul la încercări spectaculoase, Fowles se recunoaşte – postmodernist – *supus textului* şi in*clus în acesta*. Senzaţia că textul i-o ia înainte, îl manevrează, îl vorbeşte o transmit, într-un fel sau altul, toate „romanele” sale. În Colecţionarul frazele se năpustesc, nerăbdătoare, să-şi înghită victima, în Iubita locotenentului francez retorica victoriană invadează subtil construcţia romanescă a

tulburatului sfârşit de deceniu al şaptelea al secolului nostru, în Daniel Martin epicul scris migrează în cel filmic, scufundând un promis *Bildungsroman* model secolul XVIII, cum ne-o sugerează titlul, în producţii Hollywood. Dar jocul de-a pastişa rămâne un joc serios. Fowles semnează, printre altele, o adaptare a Cenuşăresei (1974) şi îngrijeşte literatura de propagandă istoric-cultural-turistică (v. John Aubrey's Monumenta: Britannica, 1980 şi 1982, şi Thomas Hardy's England. 1984). Constatarea beckettiană din în aşteptarea lui Godot – „Nu vorbim noi, limba ne vorbeşte pe noi" – devine un adagiu mereu bănuit printre rândurile lui Fowles. Şi ne aminteşte o întreagă teorie a iluziei în lumea postmodernă, la care subscriu un Baudrillard şi un Lyotard.

Dinlăuntrul textului vorace, lucrurile se văd, parcă, altfel. Fowles mărturiseşte că numai astfel poate spune cu adevărat ceea ce vrea! Perversa libertate dobândită prin sclavie asumată ne aminteşte tribulaţiile textului (devenit adevăratul erou) din „romanele" lui Eco, în care un *sub-text* (*hypotexte*) genettian îşi cască fălcile să înfulece suprafaţa textuală ce ni se arată: *thriller*, sau pagini de poetică clasică (în perpetua şi niciodată satisfăcuta căutare a pasajelor din comedie), roman-foileton TV cu virtuţi soporifice garantate, sau tratat semiotic prevestitor de insomnii prelungite, poveste cu peripeţii încântătoare, sau curs de logică? Poveste? Să ne mai mirăm că Fowles se angajează într-o adaptare/adoptare a lui Perrault, autorul Scufiţei Roşii, înghiţit, precum propria-i eroină, de pântecele... povestirii? Jucându-ne de-a vânătorul curajos, să spintecăm burta monstrului şi să aruncăm, măcar o clipă, o privire înlăuntru. Să încercăm să *demonstrăm*, adică, ce se întâmplă.

Mantisa devoră din start, adică de la titlu, o sumă de posibilităţi. O mantisăeste partea decimală a unui logaritm, o fracţiune adăugată părţii integrale sau caracteristice a acestuia, ne spune... logica matematică. Să fi pus, cumva, mâna pe un tratat ştiinţific? Textul ni se adresează, către final, cu o lămurire suplimentară: *mantisa*, potrivit celebrului Oxford English Dictionary, poate fi şi o adăugire relativ neimportantă – *nota bene* – adusă unui efort literar sau unui discurs. Roman *şi* metaroman, totodată.

Mai întâi, *romanul*. Un romancier – cum altminteri?

— pe nume Miles Green ajunge, în porfida sugestivului său nume („nesfârşit de proaspăt", „verde" ca iarba legendarelor pajişti englezeşti ce se întind pe „mile" Întregi), în pragul ofilirii, înecat în droguri, Miles Green şi-a epuizat forţele creatoare. Ca în orice ţară civilizată, victima consum (ism) ului absolut este salvată prin forţele autoreglate ale unei societăţi prevăzătoare. Cultura poate totuşi să întindă o mână

naturii. În casa creatorului vlăguit descinde o doctoriţă, care decide imediat internarea pacientului într-o clinică specială. Totul în lumea noastră mai mult decât modernă se face specializat. Şi, întrucât problema acestui „pacient” (cândva „agent” prolific) este una de creaţie, i se va aplica un tratament menit a-i reface puterile (pro) creatoare: zilnic, sora Cory, negresa mai mult decât seducătoare, apoi doctoriţa Delfie (cu nume evocând celebrul oracol, doar ea a pus diagnosticul şi a văzut, dinainte, a *pre*văzut cura) îl *su-pun* pe romancier unor sesiune prelungite de exerciţiu sexual din ce în ce mai complicat şi mai imaginativ. Pacientul se opune, din reticenţă dictată de convenienţa socială, din jenă personală, din orgoliu viril. Este însă treptat şi ireversibil cucerit! O feministă n-ar putea decât să se mândrească, presupunând că ar admite defel să aibă de-a face cu bărbaţii! Supraeul cedează chemărilor inconştientului refulat. Salonul de spital fără uşi şi izolat acustic de straturi solide de pâslă cenuşie se transformă, cu timpul, într-un univers agreabil şi pacientul redevine agent, adică activ şi hiper-activ ca generator de energie creatoare. Dar, când dependenţa de senzuala doctoriţă ajunge la paroxism, se produce ruptura. Finalul reface criza iniţială. Miles Green, zăcând pe patul de spital, se scufundă în vise ce-i evocă, simbolic, câmpiile irlandeze sufocate de verdeaţă şi se sufocă, arid, în sunetele mecanice ale unui ceas cu cuc repus în funcţiune în salon. Natura înghiţită de cultură.

Apoi, metaromanul. Chiar la publicare, *Mantisa* a fost definită drept, deopotrivă, jeu d’esprit sexual şi satiră la adresa structuralismului contemporan.

Jocul „sexual”. La modul postmodernist, „eroul” ascunde ceva ce anevoie ar mărturisi vreodată. Este o atitudine împărtăşită de personajele lui Fowles: perversul colecţionar îşi pândeşte victima cu dorinţa doar sieşi mărturisită de a o ataşa colecţiei sale de „fluturi”, Conchis îşi ferecă propria pradă, în persoana profesorului Urfe (la origine, nobiliarul d’Urfe), în spaţii prevăzute cu din ce în ce mai sofisticate mijloace de izolare, iar Sarah dispare, treptat, printre artiştii. Boemi, în marginea întunecată a societăţii convenţionale în care (său care o) locuieşte. Miles Green este „protejat” prin măsuri ultramoderne de izolare. În engleză, terminologia latină importată este încă mai transparentă: *isolated* sau *insulated* – variante al insulei din *Magicianul*, în al cărui fundal citim *Furtuna* shakespeariană, sau pe care l-am plasa, în secolul nostru, alături de *Castelul* kafkian, sau *Muntele* vrăjital lui Mann. În acest spaţiu claustrat se desfăşoară, jocul de spirit” căruia, la prima vedere, i-am spune sexual. Descifrăm, treptat, contururile unui presupus spaţiu fizic ca graniţe fragile ale creierului celui internat. Nu salonul de spital, ci chiar mintea autorului bolnav. Nu cenuşiul pardoselei şi al pereţilor antifonaţi, ci chiar cenuşiul materiei gânditoare

şi creatoare, nu uşa către coridorul public, ci chiar canalul de comunicare cu exteriorul. Obliterate, toate aceste deschideri amintesc de *Salonul numărul* 6cehovian. Al cărui autor, poate, se numea Milton, atâta vreme cât ştia că „Mintea este propriul său loc şi de la sine. Poate face din iad, rai, din rai, iad...” (Paradisul *pierdut*, Cartea I, 254-255).

Partenera romancierului adus la tratament poartă multiple nume. Normal. Din Dr. Delfie, onomastica marcată de sugestii oraculare, ea se preface în Erato, muza poeziei lirice amoroase invocată de vechii greci în sprinţarul april, luna chauceriană a veseliei frenetice, devenită, sub condeiul lui T. S. Eliot, „luna cea mai crudă”. Modernismul a bătut de mult la uşă. Ne aflăm în epoca recoltei postmoderniste, în care suntem pândiţi de veştejirea culturilor. De aceea se şi angajează nesfârşite dialoguri între Erato şi autorul ameninţat să rămână sterp. Erato, să ne amintim, este progenitura lui Mnemosyne, care e fiica lui Coelus şi a Terrei şi mama celor nouă muze, dăruite ei de însuşi Jupiter. Erato este deci doar una dintre autoarele de *mousike techne*, o *mousa* generatoare de armonie cosmică – muzica sunetelor neauzite ce ordonează matematic sferele. Doar una dintre fiicele memoriei, pe care doreşte să i-o reînvie autorului amnezic. Doar una dintre nepoatele cerului şi ale ţărânei, de care romancierul s-a rupt, aruncându-se în mrejele halucinantelor creatoare de cosmos alternativ. Jocul sexual de spirit este un joc al crizei de indentitate. Vedem că e aşa din chiar îngemănarea propusă: joc de spirit/joc sexual. În repetate rânduri, Miles Green şi Dr. Delfie alias Erato *o-pun* spiritul trupului, *su-pun* spiritul trupului, dar *re-pun* în dreptul spiritul creator, în termenii organici ai sămânţei aruncate în pântecele Mamei Ghea. Topos postmodernist al condeiului-penis ce scrie pe hârtia-glie.

Postmodernistă este şi insistenţa asupra trupului ca suprafaţă pe care se înscriu semnele lumii. Nimic nu scapă schimbării, ne asigură corul studiilor culturale la modă. Doar trupul, în pofida propriei stafidiri, păstrează săpate într-însul literele alfabetului vieţii. O lectură la zi dată simbolistei cărţi a naturii, în care toate – culori, sunete şi parfumuri – şi corespund. Astfel, viaţa însăşi devine un text, totul e text, nu există nimic care să nu fie text. Aceasta ar fi formularea, prea *ex-plicativă*, dar onestă, menită a lumina fals interpretatul i*l ny a pas de hors-texte* al lui Derrida. Un text gigantic ne înfăşoară în pliurile sale, ne *im*-plicăprofund, riscând să ne efaseze contururile. Cum i se întâmplă şi lui Miles Green. Dovadă că, urmând proceduri psihanalitice, în care dibuim vocabularul lui Lacan, Dr. Delfie-Erato recuperează substratul inconştient – subconştientul – pacientului său şi, ca demnă decendentă a memoriei cosmice, îl plasează pe autorul în situaţie de moarte (creatoare) clinică

printre înaintaşii pe care, la rându-le, îi ajutase cu o vorbă, cu o idee, ba chiar cu o frază aruncată din pana sa supraumană! Muza ca înlocuitor al autorului. Ar zice Derrida, ca *supliment*.

Trucul postmodernist al jocului de planuri operează şi astfel. Erato îşi aminteşte aventurile „amoroase de spirit" cu „tipi" precum Shakespeare, Bacon (parcă?), Homer, Ovidiu, sau să fi fost Horaţiu, sau Vergiliu? Memoria o lasă, s-ar zice, în pană şi, pentru o clipă, Miles redevine prolificul Mr. *Green*. Supusă metamorfozelor moderne, Erato descinde în costum sumar, ca de motociclistă punk, se cuibăreşte în patul pacientului său, învelindu-se într-un prozaic halat de baie şi-şi ascunde, cu timiditate deliberată, ochii sub ochelarii gen Madonna, pe care orice tânăr lector al acestui presupus „roman sexy" ar dori să-i recunoască drept marcă de identitate.

Identitatea autorului mort este identitatea literaturii vii, mereu reînnoite. O probă în plus că nu putem citi decât prin „celălalt", prin acel *alterus* de sub textul aparent. Prin subtext. Unele surse Fowles ni le indică, s-ar zice, cu onestitate filologică. Ele sunt citatele conştiincios ataşate la începutul fiecărui capitol, după un tipic cu care ne-am deprins din celelalte romane ale sale. Căci romanele sale sunt, mereu, ele şi altceva. Aşijderea în Mantisa, „adaosul relativ neînsemnat" este relativ (la alte surse) şi înseamnă ceva, un plus care, chiar de n-ar fi fost recunoscut, putea fi ghicit. Recunoscute sunt definiţiile date de Dicţionarul clasic al lui John Lempriere, de la 1788, pe care-l folosise, cândva, John Keats, un alt mare iubitor al anticilor greci. Literatura a fost intertextuală mult înainte de a se recunoaşte ca „eu" prin „celălalt". Recunoscute sunt citatele extinse din Descartes, calul de bătaie al postmoderniştilor furibunzi în America. Cum suntem, însă, în Lumea Veche, ba chiar pe Continent – Fowles este absolvent de franceză-germană venerabila îndoială carteziană nu pare a intra în coliziune cu empirismul lui Locke. Împotriva curentului, Fowles atacă tradiţia pozitivistă engleză, în favoarea raţionalismului francez. O trădare, dar una recunoscută. Atâţia vajnici postmodernişti aruncă oprobriul asupra modelului raţionalist cartezian-kantianhegelian, pentru a se lansa, în clipa următoare, în „serioase" teoretizări hiperalambicate. Poate cel mai semnificativ este citatul din Marivaux, scriitor „neserios"! Autor de comedii de salon, de jocuri cu adevărat gratuite. Fowles ne vorbeşte, prin / din textul spumos lipit pe deasupra propriului text: totul e joc, *jeu d'amour* şi *jeu de hasard*. În jocurile de societate se practică scrierea, transcrierea şi trimiterea biletelor de amor, pacheţelele cu surprize şi gajurile. Acestea din urmă se numesc, în engleză, *love-tokens*, semne de dragoste. Cine le scrie, până la urmă: iubitul, Eros, Erato? Unde este autorul? Cine

este el/ea? Totul e text, romanul şi propriul său metaroman, naraţiunea şi propria sa schemă, trupul şi propria sa anatomie dezvelită. Lumea şi rostirea despre lume, ne avertizează un citat din At Swim-Two-Bkds de Flan O'Brien. Dar este Flan O'Brien chiar Flan O'Brien, sau Brian O'Nolan, în fapt, la sursă, irlandezul Briain O'Nullain, care scrisese, cu circa o jumătate de secol în urmă, poveşti de aventuri amoroase între oameni şi zâne? Totul e text, Textul, sau *Le Jeu de l'Amour et du Hasard*. Cu o adăugire

— *Mantisa*.

Mihaela Anghelescu Irimia